

Fiica președintelui

The president's daughter by Jack Higgins

e copyright by Editura MIRON

Toate drepturile rezervate

Editurii MIRON.

Fiica președintelui

Traducere de Mihnea Columbeanu

CBucurești

ISBN 973 - 95057 - 1 - 6

CAPITOLUL 1

VIETNAM

1969

Jake Cazalet avea douăzeci și șase de ani, când s-a întâmplat incidentul care urma să aibă un efect atât de profund asupra restului vieții sale.

Făcea parte dintr-o respectabilă familie de intelectuali din Boston, având o mamă enorm de bogată și un tată avocat de succes și senator, ceea ce însemna că pentru tânărul Jake dreptul părea drumul cel mai firesc de urmat. Studii la Harvard, o viață privilegiată și, în calitate de student, posibilitatea de a evita încorporarea, Vietnamul părănd astfel foarte departe.

Iar Jake s-a achitat onorabil, fiind un student strălucit care a absolvit cu note excelente și a urmat la Facultatea de Drept Harvard, cu enorm succes. Îl aștepta un mare viitor. A început munca la teza de doctorat, după care s-a întâmplat un lucru straniu.

De câțva timp, îl tulburau imaginile din Vietnam, modul în care vedea portretizat acel brutal război în fiecare seară la televizor. Uneori, i se părea o transmisiune din infern.

A suferit o schimbare de atitudine, comparându-și viața confortabilă cu modul cum se arăta a fi existența de acolo. Ironia sorții era că s-ar fi putut descurca bine în vietnameză, întrucât locuise în Vietnam la vârsta de treisprezece ani, când tatăl lui lucrase un an la ambasada S.U.A.

Apoi, a sosit ziua din bufetul facultății. Oamenii stăteau la coadă, o mulțime de studenți noi și, printre ei, era unul nu mai mare de douăzeci de ani, îmbrăcat în tricou alb și blugi, la fel ca toți, ceilalți, ținându-și cărțile la subsuoară, cu singura deosebire că în locul brațului drept avea doar un mic ciot.

Cei mai mulți nu-l luau în seamă, dar unul voinic, un bătaș țațoș cu numele de familie Kimberley, a întors capul spre el.

— Cum te cheamă, bă?

— Teddy Grant.

— P-ăla ți l-ai pierdut acolo-n 'N-am?

— Cam așa ceva.

— Așa-ți trebuie, îl bătu Kimberley pe obraz. Câți copii ai măcelărit?

Suferința de pe chipul lui Grant îi impresionează pe Cazalet, care-l trase pe Kimberley deoparte:

— Omul ăsta și-a servit țara. Tu ce-ai realizat?

— Și tu ce te bagi, bogătane? se strâmbă Kimberley. Nu te văd pe-acolo. Numai pe-aicea.

Se întoarce și iarăși bătu obrazul lui Grant.

— Dacă eu intru undeva, tu să dispari.

Singurul sport practicat de Jake Cazalet era boxul și făcea parte din echipă. Kimberley îl depășea cu zece kilograme, dar nu conta. Întărâtat de furie și de o adâncă rușine, îi dădu lui Kimberley un un-doi la stomac, cocoșându-l.

Clubul de box din centrul Boston-ului, pe care îl frecventa, era condus de un englez bătrân, numit Wally

Short.

— Dacă nimerești vreodată într-o încăierare pe bune, uite un truc util. Noi, în Anglia, îi zicem buimăcire. Aici, i se spune dat cu capu'. Deci, folosește-ți țeasta, mișcare de nouă degete, scurt și frumos, drept în fruntea tipului.

Adică exact ceea ce făcu Cazalet, în momentul când Kimberley se repezi la el, iar malacul se prăvăli peste o masă. Imediat se dezlănțui debandada, fete țipând, paznici năvălind pe ușă și, în sfârșit, infirmierii.

Cazalet se simțea bine, bine cum de ani de zile nu i se mai întâmplase. Când se întoarse, Grant îi spuse:

— Nebunu' dracu', nici nu mă cunoști.

— A, ba te cunosc, răspunse Jake Cazalet.

Mai târziu, la decanat, stătu în fața biroului, ascultând predica. Decanul îi spuse:

— Am auzit relatarea faptelor și se pare că Kimberley întrecuse măsura. Totuși, nu pot tolera violența, mai ales în campus. Trebuie să te suspend pentru o lună.

— Vă mulțumesc, domnule, dar am să vă ușurez situația. Renunț.

— Să renunți? repetă șocat decanul. Dar de ce? Ce va spune tatăl tău? Vreau să zic, ce vei face?

— Mă duc direct la centrul de recrutare din oraș și mă înrolez în armată.

Decanul păru distrus.

— Jake, gândește-te bine, te implor.

— La revedere, domnule, replică Jake Cazalet și ieși.

Așa că, iată-l, optsprezece luni mai târziu, locotenent în Forțele Speciale, la aeropurtate - cunoștințele sale de vietnameză rezolvaseră și acest lucru -, ajuns la jumătatea celui de-al doilea termen, decorat, rănit de două ori, veteran combatant simțindu-se în vârstă de o mie de ani.

Elicopterul Medevac plutea deasupra Deltei la trei sute de metri. Cazalet ceruse să-i ia fiindcă zbura la o tabără fortificată din Katum, unde era nevoie de el pentru

a interoga un ofițer superior din armata vietnameză regulată.

Cazalet era înalt doar de un metru și șaiszeci și cinci de centimetri, și șaptezeci cel mult, cu luciri roșcate în păr. Avea ochii căprui, nasul rupt, moștenire din vremurile când boxa, iar cicatricea de baionetă care-i tăia în două obrazul drept era, în pofida bronzului, albă. Urma să devină semnul lui distinctiv în anii viitori.

Stând în uniforma de camuflaj, cu mânecile suflecate și bereta Forțelor Speciale înclinată pe frunte, arăta așa cum îl făcuse războiul să devină, un om cât se poate de periculos.

Tânărul medic/mitralior, Harvey, și Hedley, negrul șef de echipaj, îl priveau cu expresii aprobatoare.

— A umblat peste tot, sau cel puțin așa se spune, șopti Hedley. Aeropurtate, Rangers, iar acum, Forțele Speciale. Bătrânul lui e senator.

— Păi, scuză-mă, răspunse Harvey. Ce-ți mai trebuie, pentru un om care are totul?

Se întoarse să-și arunce țigara pe ușă și încremeni.

— Ei, ce se-ntâmplă acolo, jos?

Hedley privi afară, apoi întinse mâinile spre mitraliera grea.

— Avem probleme, aici în River City, domnule locotenent.

Cazalet i se alătură. Jos se întindeau orezării și stufărișuri, cât vedeai cu ochii. O căruță bloca drumul care traversa zona, iar un autobuz local se oprise, neputând merge mai departe.

Harvey privi peste umărul lui.

— La uitați, domnule, iarăși este bairam în pijama la „Ritz”.

Jos se zăreau vietcongi, cel puțin douăzeci la număr, cu pălăriile lor conice de paie și pijamalele negre. Din autobuz coborî un bărbat, se auzi detunătura distinctivă a

unui A.K. - 47, iar omul căzu. Mai apărură două-trei femei, care o luară la fugă, zbierând, până când împuşcăturile le doborâră şi pe ele.

Cazalet merse la pilot şi se aplecă spre el:

— Aterizează, mă duc să văd ce pot face.

— Cred că sunteţi nebun, replică pilotul.

— Tu coboară. Depune-te, lasă-mă şi pe urmă fugi dracu' de-aici şi adu' cavaleria, ca bătrănu' John Wayne.

Se întoarse şi luă un M-16 şi câteva port-încărcătoare, petrecându-şi-le la gât. Îşi prinse la centură o jumătate de duzină de grenade şi-şi vârî câteva rachete de semnalizare în buzunarele bluzei de camuflaj. Coborau cu viteză, iar vietcongi trăgeau spre ei, aşa că Hedley răspunse cu foc de mitralieră.

Întoarse capul, zâmbind:

— Ți s-a făcut să mori, sau ce?

— Sau ce, răspunse Cazalet şi, când elicopterul încetini deasupra solului, sări.

Auzi un strigăt:

— Aşteaptă-mă.

Harvey îl urma, cu trusa medicală pe un umăr.

— Nebunule, mormăi Cazalet.

— Nu toţi suntem? replică Harvey şi o luară la goană spre drum, prin câmpul de orez, pe când elicopterul se ridica din nou, îndepărtându-se.

Numărul celor împuşcaţi se înmulţise, iar autobuzul era asediat cu foc de arme care-i spărgeau geamurile. Dinăuntru se auzeau urlete, apoi mai ieşiră câteva femei, două dintre ele repezindu-se spre stufăriş, când pe drum apărură alţi trei vietcongi, la o oarecare distanţă, cu puştile pregătite.

Cazalet îşi ridică automatul M-16 şi trase câteva rafale scurte, doborându-i pe doi dintre ei. Un moment se lăsă tăcerea, iar Harvey îngenunche lângă una dintre femei, luându-i pulsul.

— Bine măcar că-i mai bate inima, se întoarse el spre Cazalet și, imediat, făcu ochii mari. În spate!

În aceeași clipă, un glonț îl nimeri pe Harvey drept în inimă, azvârlindu-l înapoi. Cazalet se răsuci, trăgând de la sold spre cei doi care ieșiseră pe drum în spatele lui. Pe unul îl lovi, iar celălalt se ascunse înapoi în stuf. Și se lăsă definitiv liniștea.

În autobuz mai rămăseseră cinci oameni vii, trei femei vietnameze, un bătrân care mergea în satul vecin și o tânără brunetă și drăguță, ce părea îngrozitor de speriată. Purta cămașă și pantaloni kaki, iar bluza îi era pătată de sânge, al altcuiva, nu al ei.

Mai devreme, îi vorbise bătrânului în franceză, iar, acum, acesta se întoarse spre ea, în momentul când un glonț rătăcit nimeri rezervorul de benzină al autobuzului, făcându-l să izbucnească în flăcări.

— Nu este bine să rămânem aici, trebuie să ne ascundem în stufăriș.

Le repetă în vietnameză același mesaj, probabil, celorlalte femei.

Acestea îi strigară ceva, dar bătrânul ridică din umeri, spunându-i tinerei:

— Se tem. Vino cu mine.

Tânăra reacționează imediat la insistența din glasul lui, urmându-l pe ușa afară, unde stătură un moment adunați, apoi se puseră în mișcare. Un glonț îl nimeri pe bătrân în spate, iar femeia o luă la fugă înnebunită, coborând taluzul, pentru a se arunca în stuful des. Cazalet, care se afla la adăpost mai în lungul drumului, o văzu ascunzându-se.

Tânăra începu să-și croiască drum prin apă și mâl, împingând trestii în lături, și ajunse drept într-un iaz negricios, unde găsi doi vietcongi privind-o din cealaltă parte, cu A.K.-urile pregătite. La cincisprezece metri distanță, nu mai mult, astfel încât distingeau clar fiecare

trăsătură a acelor chipuri tinere, de băieți, abia mai răsăriți decât niște copii.

Ridică armele, iar femeia se încordă în fața morții, dypă care răsună un strigăt cumplit și Cazalet năvăli din stufăriș, la stânga ei, trăgând de la șold, pentru a-i secera pe amândoi în apă.

Din apropiere se auziră glasuri.

— Nu vorbim, spuse Cazalet.

Se retrase în stuf, urmat de femeie.

Păreau să fi străbătut câteva sute de metri, când Cazalet spuse:

— Acum e-n regulă.

Ajunseseră la marginea orezăriilor apărute de o ultimă perdea de trestii. Deasupra apei se ridica o moviliță. O culcă pe femeie lângă el.

— Cam mult sânge. Unde ești rănită?

— Nu-i al meu. Am încercat s-o ajut pe femeia de lângă mine.

— Ești franțuzoaică.

— Întocmai. Jacqueline de Brissac.

— Jake Cazalet, și aș dori să pot spune că e o plăcere să te cunosc, răspunse el, în franceză.

— Vorbești bine, observă femeia. Nu la școală ai învățat.

— Nu, am stat un an la Paris când aveam șaisprezece ani. Tatăl meu lucra la ambasadă, zâmbi el. Așa am învățat o mulțime de limbi străine. Circula tot timpul.

Femeia avea fața stropită cu noroi și părul încâlcit; încercă să și-l aranjeze.

— Cred că arăt groaznic, zâmbi ea ușor.

Jake Cazalet se îndrăgosti subit și total. Cum îi ziceau francezii, „coup de foudre”?

Era mai presus de orice auzise. De tot ce descriseseră poezii.

— Am pățit-o? întrebă ea, auzind glasurile care se

apropiau.

— Nu, elicopterul Medevac cu care mergeam la Katum s-a dus să cheme cavaleria. Dacă ne ținem capetele
* la cutie, avem șanse mari.

— Ce ciudat. Eu tocmai am fost la Katum.

— Dumnezeuule mare, pentru ce? E în plină zonă de război.

Tânăra tăcu un moment.

— Îmi căutam soțul.

Cazalet avu o incredibilă senzație de gol în suflet.

Înghiți un nod.

— Soțul tău?

— Da. Căpitanul Jean de Brissac, din Legiunea Străină Franceză. S-a dus în zona Katum cu o misiune de cercetare a Națiunilor Unite, acum trei luni. Erau douăzeci cu totul.

Ce simțământ straniu. Tristețe, compătimire... cumva și aproape ușurare?

— Țin minte că am auzit de ei, spuse el încet. N-au fost cu toții...?

— Ba da, răspunse femeia. Au fost prinși într-un atac. Vietcongiile au folosit grenade de mână. Cadavrele erau de nerecunoscut, dar am găsit vestonul de campanie al soțului meu, plin de sânge, și actele. Nu mai încap nicio îndoială.

— Atunci, de ce ești aici?

— În pelerinaj, dacă vrei. Și trebuia să mă asigur.

— Mă mir că te-au lăsat să vii.

Franțuzaica surâse vag.

— A, familia mea are multă influență politică. Soțul meu a fost conte de Brissac, o foarte veche familie de militari. Cu o mulțime de relații la Washington. Pretutindeni aveau relații.

— Deci, ești contesă?

— Mă tem că da.

Cazalet zâmbi:

— Mă rog, dacă pe tine nu te deranjează, atunci nici pe mine...

Contesa de Brissac se pregătea să spună ceva, când auziră glasuri sonore în apropiere, iar Cazalet strigă în vietnameză.

— De ce-ai făcut asta? întrebă ea, alarmată.

— Bat stufărișul. Le-am spus că pe-aici nu e nici urmă de noi.

— Bravo ție.

— Nu-mi mulțumi, mulțumește-i lui taică-meu pentru anul cât a lucrat la ambasada din Saigon.

— Și acolo? zâmbi ea fără voie.

— Da, și acolo.

— Ești un om cum nu se poate mai neobișnuit, locotenente Cazalet.

Tăcu o clipă.

— Cred că, dacă scăpăm cu bine de-aici, îți voi rămâne datoare. Vrei să luăm cina împreună?

Jake surâse:

— Contesă, ar fi plăcerea mea.

Din depărtare începu să se apropie cu repeziciune duduitul unor elici și câteva aparate Huey Cobra apărură în șir.

Cazalet scoase din buzunar două rachete de recunoaștere, una roșie și una verde, și le trase în sus. Glasurile vietcongilor se stinseră, în timp ce se retrăgeau, iar Cazalet o luă de mână.

— Cavaleria sosește la timp, exact ca în filme. Acum nu mai ai nicio problemă.

Mâna ei se strânse într-a lui, pe când ieșeau în tarlăua de orez, iar unul dintre elicoptere ateriza.

Hotelul „Excelsior” era o clădire colonială franceză din vremurile bune, iar restaurantul de la parter se prezenta încântător, un liman ferit de război, cu fețe de

masă albe, șervete de în argintărie, luminări pe mese.

Cazalet așteptase în bar, făcând notă discordantă în uniformă sa tropicală, cu petele îndrăznețe de culoare ale panglicilor medaliilor. Era emoționat, într-un fel cum nu mai fusese de ani de zile.

Mai avusese femei în viața lui, dar niciodată pe una care să-l intereseze atât de mult, încât să se gândească la o relație serioasă.

Când o văzu intrând în bar, inima îi făcu un salt în piept.

Purta o rochie albă foarte simplă, cu mărgele, avea părul legat cu o panglică de catifea, nu se fardase prea mult, iar ca bijuterii purta două brățări de aur și un inel cu diamant, lângă verighetă. Inspira numai eleganță și discreție, iar ospătarul-șef vietnamez o interpelă pe dată, vorbind într-o franceză fluentă.

— Ce nespusă plăcere, contesă, îi sărută el mâna. Locotenentul Cazalet așteaptă la bar. Doriți să luați loc imediat?

Zâmbi și-i făcu cu mâna lui Jake, care se apropia.

— A, da, cred că da. Vom lua o sticlă de „Dom Perignon”. Sărbătorim.

— Îmi permiteți să vă întreb care e marea ocazie, contesă?

— Da, Pierre, sărbătorim faptul că suntem în viață.

Șeful de sală râse și îi conduse la o masă din colțul verandei, unde îi ajută să se așeze, zâmbindu-le:

— Șampania sosește numaidecât.

— Te deranjează dacă fumez? îl întrebă ea pe Cazalet.

— Numai dacă-mi pot aprinde și eu o țigară.

În timp ce se aplecă să-i ofere foc, adăugă:

— Arăți minunat.

Un moment deveni foarte serioasă, apoi surâse din nou:

— Iar tu arăți foarte atrăgător. Vorbește-mi despre tine. Ești militar de carieră?

— Nu, voluntar pe termen de doi ani.

— Vrei să spui că ai ales singur să vii aici? Dar de ce?

— De rușine, cred. Am scăpat de recrutare, fiind în colegiu. Apoi, am urmat facultatea de drept la Harvard. Îmi pregăteam doctoratul.

Ridică din umeri.

— S-au întâmplat anumite lucruri, așa că m-am hotărât să mă înrolez.

Sosi șampania, însoțită de meniuri.

Contesa se rezemă de spătar.

— Care au fost acele lucruri?

Așa că îi povesti totul, exact cum se întâmplase, la bufet și în continuare.

— Prin urmare, iată-mă aici.

— Și băiatul care-și pierduse un braț?

— Teddy Grant? E bine. Studiază dreptul. L-am văzut când am fost acasă în permisie. De fapt, acum, în timpul vacanței, lucrează pentru tatăl meu. E inteligent, Teddy, foarte inteligent.

— Iar tatăl tău e un soi de diplomat?

— Într-un fel. Avocat de succes, a lucrat în Departamentul de Stat. Acum e senator.

Contesa de Brissac înălță sprâncenele:

— Și ce părere a avut de înrolarea ta?

— A suportat-o vitejește. Mi-a spus să mă întorc întreg și s-o iau de la început. Când am fost ultima oară în permisie, își făcea campania electorală. Sincer să fiu, îi prindea foarte bine să aibă un fiu în uniformă.

— Și un erou?

— N-am spus asta.

— Nu, însă medaliile tale, da. Dar uităm de șampanie.

Luă paharul.

— Pentru ce să bem?

— Cum ai spus, pentru că suntem vii.

— Atunci, pentru viață.

— Și căutarea fericirii.

Ciocniră.

— Când te întorci? o întrebă Cazalet.

— La Paris? clătină ea din cap. Nu mă grăbesc. Nici nu prea știu ce să fac în continuare.

— Acum, când ai liniștit fantomele?

— Cam așa ceva. Haide, să facem comanda.

Jake Cazalet delira de fericire și, mai târziu, nici nu-și mai aminti ce mâncaseră la cină, decât că fusese și un soi de friptură. O mică formație începu să cânte și intrară în restaurant să danseze. Era atât de ușoară în brațele lui, mereu avea să țină minte asta, precum și mirosul parfumului ei.

Și cum vorbiseră. Nu-și amintea să mai fi purtat o asemenea conversație cu nimeni în viața lui. Dorea să știe totul despre el. Comandară încă o sticlă de șampanie, înghețată și cafea.

Îi oferi o țigară și se rezemă în scaun.

— N-ar trebui să fim aici. Ar trebui să ne aflăm acolo, în noroi.

Pe fața ei trecu o umbră.

— Ca Jean?

— Iartă-mă.

Stânjenit pe dată, întinse mâna după a ei. Contesa zâmbi:

— Nu, tu ar trebui să mă scuzi. Ți-am spus că am terminat cu fantomele, și pe urmă... Ascultă, aș dori să fac o plimbare cu una din trăsurile astea trase de cai. Mă duci?

— Nu credeam să mi-o mai ceri vreodată, spuse el, împingându-și scaunul.

Străzile Saigonului erau zgomotoase ca de obicei, pline de mașini, scutere și biciclete, peste tot oameni, fete

proptind peretele în fața barurilor, în așteptare de clienți.

— Mă întreb ce vor face toți când plecăm de-aici, comentă Cazalet.

— S-au descurcat după plecarea noastră, a francezilor. Viața merge înainte, întotdeauna, într-un fel sau altul.

— Ar trebui să ții minte asta, zise el, luând-o de mână.

Nu i se opuse, răspunzând doar cu aceeași apăsare, în timp ce privea afară.

— Îmi plac mult orașele, toate orașele, mai ales seara. Parisul noaptea, de exemplu, și senzația aceea de emoție, că s-ar putea întâmpla orice, după primul colț de stradă.

— Și de obicei nu se întâmplă.

— Nu ești un adevărat romantic.

— Atunci, învață-mă, întoarse ea capul spre el și, în penumbră, o sărută cu multă delicatețe, cuprinzând-o cu un braț pe după umăr.

— O, Jake Cazalet, ce bărbat fermecător ești, spuse ea, rezemându-și capul de umărul lui.

La „Excelsior”, își luă de la recepție cheia apartamentului, i-o dădu fără o vorbă și urcă pe scara largă, acoperită cu un covor scump.

Se opri în dreptul ușii, așteptând, iar Cazalet descuie și deschise. Făcu un pas într-o parte, apoi o urmă înăuntru.

Mergând spre glasvandul deschis, ieși pe terasă și privi în jos spre strada aglomerată. Cazalet o cuprinse cu brațele de talie.

— Ești sigură?

— O, da. Cum spuneam, viața există pentru a fi trăită. Lasă-mă câteva momente, apoi intră.

După aceea, Cazalet rămase rezemat de perne, fumând. Fusese cea mai minunată experiență din viața lui,

iar acum ea dormea liniștită alături. Se uită la ceas și oftă. Ora patru, iar la opt trebuie să fie în unitate, pentru informare.

Coborî încet din pat și începu să se îmbrace.

O voce înfundată întrebă:

— Pled, Jake?

— Sigur, la datorie. O Informare importantă. Ne putem întâlni la prânz?

— Ar fi minunat.

Se aplecă, sărutând-o pe frunte.

— Ne vedem mai târziu, iubirea mea, spuse el, și ieși repede.

Informarea era la nivel de Stat major și nu putea fi evitată.

Colonelul Arch Pross îl prinse la cafea și-i spuse:

— Generalul Arlington vrea să-ți vorbească. Iarăși te-ai acoperit de glorie.

— Generalul, un om scund și energic, cu păr alb, îi strânse mâna.

— Al dracului de mândru sunt de tine, locotenente Cazalet, și regimentul tău e la fel de mândru. Ce-ai făcut ieri acolo a fost o treabă de calitate-ntâi. Te-ar interesa să afli că și alții îmi împărtășesc părerea. Se pare că am autorizația să te avansez la gradul de căpitan.

Ridică o mână:

— Da, știu că ești foarte tânăr, dar nu contează. Te-am mai propus și la Crucea pentru Servicii Deosebite.

— Sunt copleșit, domnule general.

— Să nu fii. O meriți. Am avut plăcerea să-ți cunosc tatăl acum trei săptămâni, cu prilejul unei recepții la Casa Albă. Era într-o formă excelentă.

— Mă bucur să aud, domnule general.

— Și foarte mândru, cum are toate motivele. Un tânăr cu trecutul tău ar fi putut să evite Vietnamul, iar tu ai plecat de la Harvard și te-ai înrolat voluntar. Ești o

mândrie pentru țara ta.

Îi scutură viguros mâna și se îndepărtă. Cazalet se întoarse spre colonelul Prosser.

— Acum pot pleca?

— Nu văd de ce nu, căpitane, zâmbi Prosser. Dar să nu ieși din unitate până nu treci pe la intendență, să-ți iei gradele noi.

Își parcă jeepul în față la „Excelsior”, intră și urcă în fugă scara, emoționat ca un școlar. Bătu la ușa apartamentului, iar ea îi deschise, cu fața udă de lacrimi, aruncându-și brațele pe după gâtul lui.

— Oh, Jake, slavă Domnului că ai venit. Tocmai plecam. Nu știam dacă aveam să te mai văd.

— Plecai? Dar... ce s-a întâmplat?

— L-au găsit pe Jean. N-a murit, Jake! L-a cules o patrulă din desisuri, e grav rănit; azi-dimineață l-au adus. E la spitalul militar „Mitchell”. Mă duci?

Jake simți camera învârtindu-se în jur, dar vorbi cu grijă:

— Sigur că da. Am jeepul afară. Mai ai nevoie de ceva?

— Nu, Jake, doar du-mă acolo.

Se îndepărta deja de el, ca o barcă îndreptându-se spre alte ape, nu spre ale lui. La spital, Jake privi pe fereastra din ușa rezervei, văzându-l pe omul care era căpitanul conte Jean de Brissac culcat înăuntru, cu capul bandajat gros, lângă Jacqueline și un medic.

Ieșiră împreună.

— Cum se simte? întrebă Jake.

Îi răspunse doctorul:

— Un glonț i-a fisurat craniul și era pe jumătate mort de foame când l-au găsit, dar va trăi. Amândoi aveți mare noroc.

Se îndepărtă, iar Jacqueline de Brissac zâmbi printre lacrimi:

— Da, nu-i așa?

Vocea i se întretăie:

— O, Doamne. Acum ce mă fac?

Jake se simțea incredibil de calm, știind că Jacqueline avea nevoie de puterea lui. Lacrimile îi șiroiau pe față, așa că-și scoase batista și i le șterse cu blândețe.

— Ei, dar te duci la soțul tău, desigur.

Rămase privind-l, apoi se răsuci și deschise ușa rezervei. Cazalet porni pe coridor, spre intrarea principală. Oprindu-se pe prima treaptă, își aprinse o țigară.

— Știi ceva, Jake, sunt al naibii de mândru de tine, spuse el încet, apoi porni grăbit spre mașină, începând să-și stăpânească lacrimile care-i podideau ochii.

După ce i s-a încheiat stagiul, a revenit la Harvard și și-a luat doctoratul. S-a asociat în firma de drept a tatălui său, dar politica îl chema inevitabil, mai întâi a fost ales congressman, iar apoi, la treizeci și cinci de ani, s-a însurat cu Alice Beadle, o femeie agreabilă și civilizată, căreia îi nutrea o mare afecțiune.

Tatăl său insistase, considerând că era timpul să aibă nepoți, dar nu s-a născut niciunul. Alice stătea prost cu sănătatea și s-a îmbolnăvit de leucemie, suferind ani de zile.

În timp, Jake a urmărit progresul lui Jean de Brissac la rangul de general plin în armata franceză. Jacqueline era o amintire atât de îndepărtată, încât ceea ce se întâmplase între ei părea un vis, după care de Brissac a murit de inimă.

În *New York Times* a apărut un ferpar cu fotografia generalului alături de Jacqueline.

Citindu-l, Cazalet a descoperit că aveau doar un singur copil, o fată numită Marie. S-a gândit să-i scrie, dar apoi a cugetat mai bine. Jacqueline nu avea nevoie de ecouri jenante din trecut. Ce rost ar fi avut?

Nu, mai bine să lase totul așa cum era...

Odată ales senator și considerat un om de mari perspective, a început să facă voiaje în străinătate, cu treburi de stat, de obicei singur, căci Alice pur și simplu nu era în stare să se deplaseze.

Astfel, la Paris, în 1989, cu o misiune guvernamentală, era din nou neînsoțit, cu excepția credinciosului său ajutor și secretar particular, un avocat cu un singur braț, numit Teddy Grant.

Printre altele, avea o invitație la Balul Prezidențial. Cazalet stătea așezat la birou, în salonul apartamentului său din „Ritz”, când în fața sa apăru Teddy.

— Nu poți refuza, e participare comandată, ca la Casa Albă sau Palatul Buckingham.

— N-am nici cea mai mică intenție să spun nu, răspunse Cazalet. Și aș dori să-ți atrag atenția că scrie: „Senator Jacob Cazalet și companion”. Pentru astă-seară, este vorba de tine, Teddy, așa că mergi de-ți caută cravata neagră.

— A, n-am nimic împotrivă. Șampanie pe gratis, fragi, femei frumoase. Pentru tine, cel puțin.

— Femei *franzuzoaice* frumoase, Teddy. Dar nu mai cutreier piața, ai uitat? Și-acum, ieși afară.

Balul era mai splendid decât ar fi putut spera, într-un salon incredibil, cu orchestra cântând într-un capăt. Părea să fi venit toată lumea bună, bărbați chipeși, femei frumoase, peste tot uniforme, demnitari ai bisericii în sutane mov sau stacojii.

Teddy se dusesese. să mai procure șampanie, iar Cazalet stătea singur la marginea ringului de dans.

Îl interpelă o voce:

— Jake?

Se întoarce și o găsi stând alături, cu o mică diademă de diamante și o rochie de bal din mătase neagră.

— Dumnezeu, Jacqueline, tu ești.

Inima i se răsuci în piept, când o luă de mâini. Era la

fel de frumoasă, ca și cum timpul ar fi stat în loc.

— Acum ești senatorul Cazalet, spuse ea. Ți-am urmărit cariera cu mult interes. Viitor președinte, se zice.

— Când o zbură porcu'...

Ezită.

— Mi-a părut rău să aud despre moartea soțului tău, anul trecut.

— Da. Totuși, s-a sfârșit repede. Cred că mai mult decât nu se poate cere.

Teddy Grant se apropie cu două pahare de șampanie pe o tavă... Cazalet făcu prezentările:

— Teddy, contesa de Brissac... o veche prietenă.

— Nu cumva *acel* Teddy Grant din bufetul de la Harvard? surâse ea. O, îmi face mare plăcere să vă cunosc, domnule Grant.

— Ei, ce-i asta? întrebă Teddy.

— E-n regulă, Teddy. Du-te și mai adu un pahar de șampanie, îți explic eu mai târziu.

Teddy plecă, arătând cam nedumerit, iar Jake și Jacqueline se așezară la cea mai apropiată masă.

— Soția ta nu e aici?

— Alice se luptă cu leucemia de doi ani.

— O, ce rău îmi pare.

— E o femeie curajoasă, dar îi domină viața. De-asta nu avem copii. Știi, e o ironie a sorții. Tatăl meu, care a murit și el tot anul trecut, a insistat să mă însor cu Alice fiind de părere că trebuia să-mi întemeiez o familie. Lumea nu are încredere în oamenii politici nefamiliști.

— N-o iubeai?

— A, am multă afecțiune pentru Alice, dar iubire? clătină el din cap. N-am cunoscut iubirea decât o singură dată.

Jacqueline îi atinse brațul:

— Îmi pare rău, Jake.

— Și mie. Cu toții am pierdut - Alice, tu și cu mine.

Uneori, mă gândesc că eu am ieșit cel mai prost, neavând copii.

— Dar ai, Jake, spuse ea cu blândețe.

Pentru Jake, timpul păru să încremenească.

— Ce vrei să spui? întrebă el într-un târziu.

— Privește acolo, lângă glasvandul dinspre terasă, îi arătă Jacqueline.

Fata avea părul lung și o rochie albă, foarte simplă. Un moment, cât i se opri inima în loc, avu impresia că era mama ei.

— Nu m-ai păcăli, șopti el.

— Nu, Jake, ar fi o cruzime prea mare. A fost concepută în acea unică noapte din Saigon și s-a născut la Paris în 1970. Se numește Marie și este la jumătatea primului an de studii, la Oxford.

— Jake nu-și mai putea lua ochii de la fată.

— Generalul știa?

— A presupus că era a lui, sau cel puțin așa am crezut eu, până la sfârșit, când medicii i-au spus cât de grav stătea cu inima.

— Și?

— Se pare că, în timp ce se afla în spitalul din Vietnam, după ce fusese găsit în nordul țării, cineva i-a trimis o scrisoare. Îi spunea că soția lui fusese văzută cu un ofițer american, care nu ieșise din apartamentul ei până la ora patru dimineața.

— Dar cine!?

— Un angajat al hotelului, cred. Câtă răutate! Uneori, mă apucă disperarea pentru ființele omenеști. Dar iată că a știut, în tot acel timp, dragul meu Jean. Înainte de a muri, a semnat o declarație sub prevederile Codului Napoleon, afirmând că era tatăl titular al lui Marie. Pentru a-și conserva legal poziția și titlul.

— Iar ea nu știe?

— Nu, și nici nu vreau să afle, ceea ce e mai bine și

pentru tine, Jake. Ești un om bun, un bărbat onorabil, dar faci parte din politică. Opinia publică americană nu privește cu bunăvoință oamenii politici care au fice nelegitime.

— Dar n-a fost așa. Fir-ar să fie, toată lumea credea că soțul tău murise.

— Jake, ascultă-mă. S-ar putea ca într-o bună zi să ajungi președinte, toți o spun, dar în niciun caz cu un asemenea scandal planând asupra ta. Iar cu Marie ce se va întâmpla? Nu e mai bine să rămână cu amintirea tatălui ei, generalul? Nu, dacă Marie nu află, mai rămân doar doi oameni în întreaga lume care știu - tu și cu mine. Ne-am înțeles?

Jake o privi pe frumoasa fată de lângă fereastră, apoi din nou pe mama ei.

— Da, spuse el. Da, ai dreptate.

Jacqueline îl luă de mână:

— Știu. Acum... ai vrea s-o cunoști?

— Doamne Dumnezeule, da!

Îl conduse până la glasvand.

— Are ochii tăi, Jake, și zâmbetul. Vei vedea.

Marie de Brissac se întoarse dinspre chipeșul ofițer tânăr cu care vorbea.

— Mamă, surâse ea. Ți-am mai spus-o, dar în rochia asta arăți incredibil.

Jacqueline o sărută pe amândoi obraji.

— Îți mulțumesc, chrie.

— Dumnealui, continuă Marie, e locotenentul Maurie Guyon din Legiunea Străină, tocmai s-a întors din campania în Ciad.

Guyon, foarte milităros și corect, își pocni călcâiele și sărută mâna lui Jacqueline.

— E o mare plăcere, contesă.

— Iar acum, dați-mi voie să vi-l prezint pe domnul senator Jacob Cazalet de la - Washington. Suntem buni

prieteni.

Guyon răspunse cu entuziasm:

— Ce plăcere, domnule senator! Am citit articolul despre dumneavoastră în *Paris Soir*, anul trecut. Faptele dumneavoastră din Vietnam au fost admirabile, domnule. O carieră remarcabilă.

— Ei, îți mulțumesc, locotenente. Înseamnă mult pentru mine, s-o aud de la un om ca dumneata.

Se întoarse, luând mâna fiicei sale:

— Fie-mi îngăduit să spun că, la fel ca mama ta, arăți minunat.

— Domnule senator.

Zâmbise, dar acum surâsul i se șterse, înlocuit de nedumerire.

— Sunteți sigur că nu ne-am mai cunoscut?

— Absolut, zâmbi Jake. Cum aș fi putut uita?

Îi sărută mâna.

— Acum, dacă mă scuzi, aș dori să dansez cu mama ta.

În timp ce dădeau ocol ringului, îi zise lui Jacqueline:

— Tot ce ai spus - totul - este adevărat. E minunată.

— Cu un asemenea tată, e și firesc.

— Știi, cred că n-am încetat niciun moment să te iubesc, Jacqueline. Numai dacă...

— Taci, îl opri ea, punându-i degetele pe buze. Știu, Jake, știu. Dar putem fi fericiți cu ceea ce avem.

Surâse.

— Și-acum, mai multă viață în picioarele acestea, domnule senator!

N-a mai revăzut-o niciodată, anii au trecut, soția lui a murit într-un târziu de leucemia care o chinase atâta amar de vreme și o întâlnire întâmplătoare cu ambasadorul francez, la trei ani după războiul din Golf, cu ocazia unei ceremonii în Washington, l-a adus cu informațiile la zi. Jake și Teddy stăteau de vorbă cu ambasadorul pe peluza Casei

Albe.

Ambasadorul spuse:

— Se pare că se cuvine să vă felicit. Înțeleg că nominalizarea pentru președinție vă aparține.

— E puțin cam prematur, răspunse Jake. Mai este senatorul Freeman, dacă se hotărăște să candideze.

— Nu-I ascultați, domnule ambasador, nu poate da greș, interveni Teddy.

— Și trebuie să vă cred, spuse ambasadorul, întorcându-se apoi din nou spre Cazalet. În fond, cum știe toată lumea, Teddy este „mininence grise” a dumneavoastră.

— Se pare că da, zâmbi Jake. Apoi, fără a ști de ce - oare din cauza muzicii? - continuă: Spuneți-mi, domnule ambasador, în legătură cu o prietenă de-a mea pe care n-am mai văzut-o de mulți ani, contesa de Brissac - o cunoașteți?

Pe chipce ambasadorului se ivi o expresie ciudată, după care spuse:

— *Mon Dieu*, uitasem, l-ați salvat viața, în Vietnam.

— Fir-ar să fie, pe-asta o uitasem, comentă Teddy. Așa ți-ai primit D.S.C.¹-ul.

— Nu ați păstrat legătura? se interesă ambasadorul.

— Nu prea.

— Fiica ei s-a logodit cu un anume căpitan Guyon, un băiat foarte bun. Am cunoscut familia. Din păcate, a fost ucis în Golf.

— Îmi pare foarte rău să aud. Și contesa?

— Cancer, dragă prietene, e în pragul morții, din câte înțeleg. Mare păcat.

Cazalet îi spuse lui Teddy:

— Trebuie să plec de-aici, și repede. Două lucruri.

Mergea grăbit pe un coridor al Casei Albe.

1 - Distinguished Service Cross = Crucea pentru Servicii Deosebite (n.tr.)

— La legătura cu ambasada noastră din Paris și interesează-te de starea actuală a contesei de Brissac, apoi telefonează la aeroport, să pregătească Gulfstream-ul pentru un zbor la Paris.

Moartea mamei lui, cu doi ani în urmă, îi lăsase o avere imensă, deși cu interesul lui pentru politică, se mulțumise s-o depună într-un cont, lăsând finanțele în seama altora. Totuși, îi conferea privilegii însemnate, iar turboreactorul privat Gulfstream era unul dintre ele.

Teddy vorbea deja la telefonul mobil și, când ajunseră la limuzină, spuse:

— Au să mă sune.

Se așezară pe canapeaua din spate, închizând geamul despărțitor dintre ei și șofer.

— Jake, s-a întâmplat vreun necaz? Ceva ce-ar trebui să știu?

Cazalet făcu un lucru neobișnuit pentru el în timpul zilei. Deschise barul și alese un pahar de cristal.

— Toarnă-mi un scotch, Teddy.

— Jake, te simți bine? se încruntă Teddy, neliniștit.

— Mai întrebă? Singura femeie pe care am iubit-o vreodată moare de cancer, fiica mea e singură pe lume, așa că pune-mi un scotch.

Ochii lui Teddy Grant se dilatară, în timp ce-i turna.

— Fiică, Jake?

Cazalet bău scotch-ul dintr-o sorbitură.

— Ce bun a fost, comentă el, după care îi povesti totul.

În cele din urmă, goana nebunească peste Atlantic s-a dovedit zadarnică. Jacqueline de Brissac murise cu două săptămâni în urmă. Au ajuns la cinci zile după înmormântare.

Cazalet avea senzația că se deplasa cu încetinitorul, cel care se ocupa de toate fiind Teddy...

— A fost înmormântată în mausoleul familiei de

Brissac. Se află într-un cimitir din Valency, spuse el, întorcându-se dinspre telefonul apartamentului lor de la „Ritz”.

— Îți mulțumesc, Teddy. Ne vom aduce omagiile.

Cazalet arăta îmbătrânit cu zece ani, când se așezară în limuzină, iar Teddy Grant ținea la el mai mult decât la oricare altă persoană de pe acest pământ, chiar și decât la partenerul său de durată, profesor de fizică la Yale.

Jake Cazalet era fratele pe care nu-l avusese nicicând, omul care manifestase mereu interes pentru cariera lui, de când cu incidentul din bufetul de la Harvard, îi dăduse o slujbă în firma de avocatură a familiei, îi oferise funcția absolut unică de a-i fi asistent personal, pe care Teddy o primise imediat.

Odată, la o ședință de comisie din Senat, stătuse lângă Cazalet, urmărind și comentând desfășurarea discuțiilor. După aceea, un funcționar superior de legătură cu Casa Albă venise la Cazalet, fierbând de furie:

— La dracu', domnule senator, mă împotrivesc vehement ca labagiul ăsta netrebnic să apară tot timpul la ședințele noastre. N-am chef de poponari în comisie.

În sală se lăsă liniștea. Jake Cazalet spuse:

— Teddy Grant a absolvit magna cum laudae Facultatea de Drept de la Harvard. I s-a decernat Steaua de Bronz pentru bravură pe câmpul de luptă, în Vietnam, și Crucea Vietnameză a Valorii. De asemenea, și-a dat un braț pentru țara lui.

Chipul îi devenise cumplit la vedere.

— Dar, mai mult decât atât, e prietenul meu, iar orientările lui sexuale îl privesc.

— Ei, ia ascultă... începu celălalt.

— Nu, ascultă dumneata. Am ieșit din comisie.

Și se întoarse spre Grant:

— Să mergem, Teddy.

În cele din urmă, când aflase președintele,

funcționarul de la Casa Albă a fost cel transferat, nu Jake Cazalet, iar Teddy n-a uitat niciodată.

La cimitir ploua și era cam ceață. Exista un mic birou administrativ, cu un funcționar de serviciu, iar Teddy intra să afle locul.

Reveni cu o hârtie și un trandafir în învelitoare de celofan, intră în limuzină și i se adresă șoferului:

— Ia-o spre nord, apoi la stânga. Vom ajunge acolo.

Nu-i spuse nimic lui Cazalet, care stătea cu o expresie obosită și încordată. Cimitirul era vechi, plin cu o pădure de monumente și pietre funerare gotice. Când coborâra, Teddy deschise o umbrelă neagră.

— Pe-aici.

Porniră pe o cărare îngustă. Consultă încă o dată instrucțiunile de pe hârtie.

— Iată-l, domnule senator, spuse el, cu un straniu formalism.

Mausoleul era ornamentat, cu un înger al morții deasupra. Avea o intrare boltită, cu ușă de stejar bătută în benzi de fier și numele de Brissac.

— Aș dori să fiu singur, Teddy, îi ceru Cazalet.

— Desigur.

Teddy îi dădu trandafirul și se întoarse la limuzină.

Jake intră în pridvorul din fața ușii. Pe o placă erau enumerate numele membrilor familiei depuși acolo într-o veșnică odihnă, dar pentru general exista o tăblie separată.

Numele lui Jacqueline de Brissac era scris recent dedesubt, cu litere aurii.

Se vedeau câteva stative pentru flori, iar Jake scoase trandafirul din ambalaj, îl sărută și îl introduse într-un suport, după care se așeză pe bancheta de piatră și plânse cum nu mai plânse în viața lui.

Peste câțva timp - nu știa cât - auzi pași pe prundiș și ridică privirea. O văzu pe Marie de Brissac, îmbrăcată cu

un trenchi Burberry și o eșarfă pe cap.

Ținea un trandafir la fel ca al lui, iar Teddy Grant stătea în spatele ei, cu umbrela ridicată.

— Iertați-mă, domnule senator, eu am făcut-o, dar consideram că e cazul să știe.

— E-n regulă, Teddy.

Cazalet era năpădit de emoție, cu inima bătându-i puternic.

Teddy reveni la limuzină, iar cei doi rămaseră privindu-se.

— Să nu fii supărat pe el, spuse ea. Înțelegeți - știam deja. Mama mea mi-a spus la un an, doi, după ce ne-am întâlnit la bal, prima oară când s-a îmbolnăvit. Era timpul, a spus ea.

Puse trandafirul într-unul din celelalte stative.

— Lată, mamă, vorbi ea încet. Câte unul de la fiecare dintre noi, cei doi oameni care te-au iubit cel mai mult pe lumea asta.

Se întoarse, zâmbind:

— Deci, iată-ne, tată.

În timp ce Cazalet începea din nou să plângă, Marie îl cuprinse cu brațele pe după gât, strângându-l cu putere.

După aceea, așezați pe bancă, ținându-se de mână, Jake spuse:

— Trebuie să remediez situația. Dă-mi voie să te recunosc ca fiică.

— Nu. Mama mea a fost foarte categorică în privința asta, iar eu de asemenea. Ești un mare senator și, ca președinte al Statelor Unite ale Americii, ai putea realiza lucruri remarcabile. Nimic nu trebuie să strice asta. O fiică nelegitimă e ultima de care ai nevoie. Adversarii tăi politici ar fi într-al nouălea cer.

— Dă-i în mă-sa.

Marie râse:

— Ce limbaj, pentru un viitor președinte. Nu, cum zic

eu e cel mai bine. Nu știm decât noi doi, e acoperirea perfectă.

— Și Teddy.

— A, da, drăguțul de Teddy. Ce om cumsecade, și adevărat prieten. Mama mi-a povestit despre el. Nu trebuie să-l cerți că mi-a vorbit.

— Nu îl cert.

Marie ridică vocea:

— Teddy, vino-aici.

Teddy Grant coborî din limuzină și li se alătură.

— Iartă-mă, Jake.

— Ai procedat bine, Teddy. Îți sunt recunoscător, dar ea nu e de acord că dăm totul publicității. Spune-i că greșește.

— Ba mă tem că are dreptate. Ți-ai putea nenoroci toate șansele. Opoziția ar face-o să pară cea mai mare porcărie. Asta-i politica.

Lui Jake i se frângea inima, dar știa în sinea lui că amândoi aveau dreptate. Fir-ar să fie!

— În regulă.

Se întoarse spre Marie, continuând s-o țină de mână:

— Dar va trebui să ne vedem cu regularitate.

Fata zâmbi gingaș, înălțând din sprâncene spre Teddy, care spuse:

— Îmi pare rău, Jake, dar ar ieși vorbe. Ce naiba, presa s-ar repezi imediat. Ar crede că ți-ai găsit o nouă amantă.

Lui Cazalet i se înmuiară umerii. Marie îi atinse cu blândețe chipul:

— Poate din când în când, la câte-o ceremonie publică... Știi genul.

— Dumnezeu, dar dureros mai e.

— Ești tatăl meu și te iubesc mult, și nu fiindcă ai fost gloriosul erou de război, care, în tinerețe, mi-a salvat mama dintr-o mlaștină uitată de Dumnezeu. Ceea ce admir

este bunul simț al unui bărbat care și-a îngrijit soția de-a lungul unei boli chinuitoare, până la capăt, fără a șovăi un moment. Te iubesc, Jake Cazalet, pentru că ești tu însuși, și mă bucur cu adevărat că sunt fiica ta.

Îl îmbrățișă, apoi se întoarce spre Teddy, care avea lacrimi în ochi.

— Să ai grijă de el, Teddy. Eu mă duc.

Ieși în ploaie și se îndepărta.

— Dumnezeu să-mi ajute, Teddy, acum ce mă fac? întrebă Jake Cazalet, zdrobit.

— O vei face să fie mândră de tine, domnule senator. Vei fi cel mai al naibii de bun președinte pe care l-a avut vreodată țara noastră. Și-acum, hai să mergem.

În timp ce se înapoiau la limuzină, Cazalet spuse:

— Kennedy a avut dreptate. Oricine crede în cinste, în viața asta, a fost grav dezinformat.

— Sigur, domnule senator, viața-i o parșivă, dar alta nu avem, replică Teddy, pe când se urcau în limuzină. A, și, Apropo, tocmai am primit un telefon pe mobil. Senatorul Freeman s-a hotărât să nu candideze. A ta e nominalizarea. Am pornit.

CAPITOLUL 2

LONDRA, SICILIA, CORFU, ESTUL MEDITERANEI
1997

Ploaia sosise asupra Londrei dinspre vest, în timpul nopții, împinsă de un vânt rece, tăios și neînduplecat. Până dimineată, vântul se opri, dar când gardianul în mackintosh bleumarin deschise poarta curții de plimbare a închisorii Wandsworth, ploaia continua să fie mai nemiloasă ca oricând.

Gardianul se numea Jackson și purta o mustață militărească tăiată scurt, lucru deloc surprinzător, din moment ce era fost membru în Garda Grenadierilor.

Îl împinse pe Dermot Riley înainte:

— Mergi.

Riley, îmbrăcat numai în uniforma de doc a închisorii, privi afară. Între zidurile înalte de cărămidă, curtea era pustie.

— O să mă ud, spuse el, cu un accent ulsterian apăsător.

— Ba n-ai să te uzi. Uite, sunt cumsecade cu tine.

Și-i întinse o mică umbrelă pliantă.

— Prefer să mă-ntorc în celulă, insistă Riley.

— O oră de mișcare pe zi „așa scrie la regulament, după care te băgăm la loc pentru alte douăștrei. Doar nu te putem lăsa laolaltă cu pungașii cinstiți, nu? Știi cât le place să pună mâna pe-o lepădătură I.R.A. ca tine. Bomba aia din West End, de săptămâna trecută, a omorât șaispe oameni și Dumnezeu știe câți a mai rănit. Nu ești prea popular, Riley, deloc nu ești popular. Și-acuma, dă-i bătaie.

Îl împinse pe Riley în ploaie și încuie ușa după el. Riley apăsă pe butonul umbrelei pliante, deschizând-o. Scoase din buzunar o tabacheră cu țigări, își aprinse una cu o brichetă ieftină de plastic și porni.

Ciudat cât de mult îl înviora plimbarea prin ploaie, iar țigara avea gust bun. Pe de altă parte, orice era de preferat în locul vieții solitare pe care o ducea douăzeci și trei de ore pe zi, în celula aceea.

Îndurase șase luni, ceea ce-i mai lăsau doar paisprezece ani și jumătate. Uneori, i se părea că era nebun, când privea acei ani într-o perspectivă întinsă spre infinit. N-ar fi fost atât de rău dacă-l trimiteau într-o închisoare de acasă, în Ulster.

Cel puțin, și-arii ispășit pedeapsa împreună cu vechii camarazi, dar aici, la Wandsworth... în acel moment, ușa se deschise și în prag apăru Jackson.

— Vino-aici, Riley, ai o vizită.

— O vizită?

— Da, avocatul.

Riley se opri în ploaie, cu umbrela deasupra

capului, iar Jackson adăugă nervos:

— Avocatul, băiete, boul ăla de irlandez. Hai, mișcă.

Jackson nu-l duse la vorbitorul general, ci deschise o ușă din capătul unui coridor lateral. Camera conținea o masă, câte un scaun în fiecare capăt al acesteia și o fereastră mare, zăbreliată. Omul care stătea acolo, privind afară, purta un impermeabil Burberry maro deschis și un costum maro închis.

Peste cămașa albă i se distingeă discordant o cravată cu dungi, gen colegiu. Avea păr negru cârlionțat, un chip deschis, plăcut, și ochelari cu rame de baga. Arăta de vreo patruzeci de ani.

— A, domnule Riley. Nu știu dacă-ți mai amintești de mine. Eram la tribunal în ziua când ai fost condamnat. George Brown.

Riley își păstră perfect calmul.

— A, da.

— M-a reținut Liga Apărării pentru a analiza problema unui apel în cazul dumatăle. Au existat anumite nereguli, declarații de martori care se poate să fi fost influențate.

Se întoarce spre Jackson, care stătea lângă ușă.

— Mă întreb dacă s-ar putea să ne lăsați singuri, domnule...?

— Jackson, să trăiți.

— Cred că veți afla, dacă citiți partea a treia. a regulamentului, că atunci când se discută chestiunea unui apel, avocatul și clientul său au dreptul la consultații între patru ochi.

— Vă rog, răspunse Jackson.

Ușa se închise în urma lui, iar Riley spuse:

— Ce naiba se-ntâmplă? Nu te-am văzut în viața mea, iar apărătorul public mi-a spulberat deja speranțele în privința vreunui apel.

Brown scoase din buzunarul interior al vestonului o

tabacheră de piele și-i oferi o țigară.

— Cincisprezece ani, spuse el, în timp ce i-o aprindea. E mult. Iar aici este destul de rău, dar în curând te vor trimite la Parkhurst, pe Insula Wight. Cea mai cruntă ocnă din Marea Britanie, cu cei mai înrăiți bandiți. Când intri acolo, parcă s-ar trânti capacul coșciugului peste tine. Știu eu ce spun. Sunt avocat - deși, firește, nu mă numesc Brown.

— Care-i treaba, amice? vru să știe Riley.

— Stai jos și-am să-ți spun.

Riley se supuse, iar Brown continuă:

— Aș vrea să-ți fac o ofertă pe care n-o poți refuza, la fel ca Nașul.

— Și care-ar fi aia? încă un apel?

— Nu, merse Brown la fereastră, privind afară. Cum ți-ar plăcea să fii liber?

— Să evadez, adică?

— Nu, vreau să spun, liber cu adevărat. Cu cazierul curat.

Năucit, Riley spuse cu glas îngroșat:

— Aș face orice pentru asta - orice.

— Da, m-am cam așteptat eu, dar nu e numai atât. Fă ce-ți spun și nu numai că vei fi din nou liber, ci vei avea și douăzeci de mii de lire în buzunar ca s-o iei de la început.

— Dumnezeuule, șopti Riley. Și pe cine trebuie oare să omor?

Brown zâmbi:

— Pe nimeni, te asigur, dar dă-mi voie să-ți pun o întrebare. Îl cunoști pe generalul de Brigadă Charles Ferguson?

— Personal nu, dar am auzit de el. Conduce o unitate de informații specializată în antiterorism. E numită armata privată a primului ministru. N-are nicio legătură cu S.I.S. sau M.I.S. Una și bună știu: i-a dat mult de furcă la I.R.A., în ultimii câțiva ani.

— Și pe Sean Dillon?

— Iisuse, și-ăla e amestecat? râse Riley. Sigur, îl cunosc pe Sean ca pe mine însumi. Am luptat împreună-n războiul ăla sângeros din Derry, prin anii '70, când nu eram decât niște puști. Ce dans le-am mai tras soldaților britanici prin canale, da' umblă vorba că acum Sean lucrează pentru Ferguson.

— Vorbește-mi despre el.

— Maică-sa a murit la naștere, iar Sean și taică-său s-au dus la Londra. Sean era un actor de geniu. Se putea transforma în alt om, chiar și fără machiaj. Am văzut cu ochii mei. Omul Cu O Mie de Chipuri, așa-l numeau informațiile britanice și-n douăzeci de ani o dată n-au reușit să pună mâna pe el.

— Tatăl lui a fost omorât de soldații britanici într-o vizită la Belfast, am auzit, spuse Brown.

— Exact. Sean avea nouășpe ani, din câte mi-amintesc. S-a dus acasă, a intrat în Mișcare și nu s-a mai uitat în urmă. Într-o vreme, a fost cel mai temut agent din I.R.A. Provizorie.

— Și-atunci, ce n-a mers?

— Niciodată nu i-au plăcut bombele, deși se zice că a fost implicat în atacul ăla cu mortiere de pe Downing Street 10, în timpul Războiului din Golf. Apoi, a șters-o în Europa, unde s-a oferit ca un fel de trăgător pe bani oricui îl plătea, și a fost imparțial. Azi lucra pentru O.E.P., mâine bubuia vedetele palestinienene din Beirut.

— Iar Ferguson unde a intervenit? Am auzit și eu povestea, dar aș vrea să mi se confirme.

— Păi, printre celelalte talente, Sean al nostru știe să piloteze cam *tot ce zboară*. Ducea medicamente pentru copiii din Bosnia și a fost doborât. Se pare că sârbii voiau să-l împuște, dar a apărut Ferguson și-au ajuns la un știu ce înțelegere, l-a șantajat pe Sean ca să lucreze pentru el.

— Pui un hoț să prindă hoții, comentă Brown.

— Asta-i ideea. Nu l-a făcut prea popular printre irlandezii de-acasă.

— Ei, nici n-ar fi putut, nu?

Urmă o scurtă pauză. În sfârșit, Riley întrebă:

— Deci, ce dorești?

— Pe Sean Dillon, de fapt, zâmbi Brown, oferindu-i încă o țigară. Sau, cu alte cuvinte, oamenii pe care îi reprezintă au nevoie de el.

— Și cine să fie ăștia?

— Nu te privește, domnule Riley, dar pot garanta, cred, că dacă faci exact ce-ți spun eu, îți vei recăpăta libertatea, iar noi îl vom avea pe Dillon. Te deranjează cu ceva?

— Cătuși de puțin, zâmbi Riley. Ce trebuie să fac?

— Pentru început, faci cerere de audiență la guvernator și întrebi de Ferguson. Spui că ai informații importante, numai pentru urechile lui.

— Și pe urmă?

— Ferguson va dori cu siguranță să te vadă. În ultimele două săptămâni, au avut loc mai multe mici dinamități la domiciliu, în Hampstead și Camden. Se știe cu certitudine că I.R.A. are cel puțin trei Unități de Serviciu Activ în acțiune la Londra, în acest moment.

Scoase din portofel o hârtie și i-o întinse.

— Îi spui lui Ferguson că va găsi o Unitate de Serviciu Activ la adresa asta, plus provizii de Semtex, fitile și așa mai departe.

Riley privi hârtia.

— Holland Park.

Ridică privirea.

— E cușer?

— Unitatea nu, doar Semtexul și ceasurile, destul ca să demonstreze că ai spus adevărul. Nu va fi vina ta dacă nu-s și oameni acolo.

— Și crezi că Ferguson o să mă ierte de pedeapsă numai pentru atâta lucru? clătină din cap Riley. Poate, dacă ar reuși să pună mâna pe-o A.S.U.²

Ridică din umeri:

— Nu ține.

— Da, va dori mai mult, iar dumneata îi vei da. Acum doi ani, o grupare teroristă arabă, numită. Armata lui Dumnezeu”, a aruncat în aer un Jumbo care decola de pe Manchester. Peste două sute de morți.

— Așa.

— Conducătorul lor era un om numit Hakim ai Sharif. Știu unde se ascunde. Îți spun, iar dumneata îi vei spune lui Ferguson. Nimic nu l-ar încânta mai mult decât să-l înhațe pe ticălosul ăla și, cu siguranță, îi va da lui Dillon misiunea.

— Iar eu ce am de făcut?

— Te oferi să-l însoțești, pentru a dovedi că lucrezi cinstit, zâmbi Brown. O să meargă, domnule Riley, dar numai dacă faci exact așa cum spun eu, deci ascultă-mă cu atenție.

Cabinetul generalului de brigadă Charles Ferguson se afla la etajul doi al Ministerului Apărării, cu vedere spre Horse Guards Avenue.

Generalul stătea la birou, un bărbat masiv și șleampăt, cu o claie de păr cărunt, îmbrăcat în costum bej mototolit și cravată a Brigăzii de Gardă. Ușor încruntat, apăsă butonul interfonului.

— Domnule general?

— Dillon a venit, inspectare?

— Tocmai a sosit.

— Vă primesc pe amândoi. A intervenit ceva.

Femeia care intră prima avea în jur de treizeci de ani și purta un costum, Armâni” maro deschis, cu pantaloni. Părul roșcat îi era tuns scurt, iar pe nas avea ochelari cu

rame de baga. Nu era atât de frumoasă, încât să întorci capul după ea.

Ar fi putut fi o bună secretară, o directoare de firmă, și totuși era inspectoarea șefă detectiv Hannah Bernstein, urmașa unei familii de evrei ortodocși, cu masteratul în psihologie la Cambridge, tatăl profesor universitar de medicină, bunicul rabin, amândoi enorm de șocați când Hannah se hotărâse să intre în poliție.

O carieră rapidă o adusese în Branșa Specială, de unde Ferguson și-o luase ca asistentă.

În pofida înfățișării și a accentului distins al claselor superioare engleze, ucisese la datorie de trei ori și, din câte știa generalul, încasase și ea un glonț.

Omul din spatele ei, Sean Dillon, era scund, neavând mai mult de un metru șaizeci și cinci, cu părul de acea culoare blondă învecinată cu albul.

Purta pantaloni negri, de catifea reiată, și o geacă aviatică veche, de piele neagră, iar la gât avea un fular alb. Ochii săi foarte limpezi păreau lipsiți de culoare și era un om destul de chipeș, cu o vitalitate agitată, animalică.

Își ținea permanent colțul stâng al gurii înălțat într-un fel de zâmbet care spunea că nu prea lua viața în serios și poate niciodată n-o luase.

— Dumnezeu să apere munca de calitate, domnule general de Brigadă, salută el vesel, cu un accent clar irlandez ulsterian.

Ferguson puse jos pixul și-și scoase ochelarii de citit.

— Dermot Riley. Îți spune ceva, Dillon?

Dillon scoase o tabacheră veche de argint, alese o țigară și-și o aprinse cu o brichetă Zippo.

— S-ar putea zice că da. Eram doar doi băiețandri, când luptam împreună, prin vremurile grele ale anilor '70, în Brigada Derry a I.R.A. Provizorii.

— Împușcând soldați britanici, adăugă Hannah Bernstein.

— N-aveau decât să nu se fi înrolat, replică bine dispus Dillon, revenind apoi spre Ferguson. L-a săltat anul trecut Grupa Antiteroristă a Scotland Yard-ului, aici la Londra. Se pare că era membru al uneia din Unitățile de Serviciu Activ.

— Din câte-mi amintesc, au găsit la el acasă Semtex și armament divers.

— Adevărat, dar când l-au interogat, la Old Bailey, nici n-a tușit măcar. L-au închis pentru cincisprezece ani.

— Călătorie sprâncenată, completă Hannah.

— Ei, da, sigur, fiecare are propriul punct de vedere, îi spuse Dillon. Pentru dumneata, e un terorist, câtă vreme Riley se consideră un soldat, care luptă pentru o cauză dreaptă.

— Nu mai e cazul, interveni Ferguson. Tocmai am primit un telefon de la guvernatorul închisorii Wandsworth. Riley vrea să încheie un târg.

— Serios? încetă Dillon să mai suradă, ușor încruntat. Și de ce-ar vrea el să facă asta? – Ai fost vreodată înăuntru la Wandsworth, Dillon? Dacă ai fi fost, ai ști de ce. Iadul pe pământ, iar Riley a avut la dispoziție șase luni să-i simtă gustul și încă paisprezece ani și jumătate rămași de stat acolo, așa că hai să vedem ce are de spus.

— Și vreți să aflu eu?

— Desigur. În fond, îl cunoști pe afurisitul ăsta. Și dumneata, inspectare. Aș dori să-ți știu părerea.

Își împinse scaunul înapoi, ridicându-se.

— Daimlerul așteaptă, să mergem deci.

Și ieși.

Așteptară ia vorbitorul. Închisorii Wandsworth. După un timp, ușa se deschise, iar Jackson îl introduse pe Riley în încăpere și o închise la loc.

— Sean, tu ești? întrebă Riley.

— Același dintotdeauna, Dermot.

Dillon își aprinse o țigară, trase în piept, apoi i-o

întinse. Riley zâmbi:

— Așa făceai și pe vremuri, în Derry. Mai ții minte când alergam în cerc în jurul englezilor?

— Ba bine că nu, bătrâne; dar vremurile se mai și schimbă.

— Ei, tu te-ai schimbat cu siguranță. Și ai schimbat și taberele.

— În regulă, interveni Ferguson. V-ați făcut numărul de vechi amici. Acum, să ne-apucăm de treabă. Ce dorești, Riley?

— Să ies, domnule general, se așază Riley pe unul dintre scaunele de la masă. Șase luni îmi ajung. Nu mai fac față, prefer să mor.

— La fel ca toți oamenii pe care i-ai ucis, replică Hannah.

— Da' dumneata cine ești?

— Inspector șef detectiv, Branșa Specială, îi spuse Dillon, așa că ai grijă cum te porți.

— Am luptat într-un război, femeie, începu Riley, dar Ferguson îl întrerupse:

— Iar acum, te-ai săturat de cauza ta glorioasă. Deci, ce-mi propui?

Riley păru să ezite, iar Dillon spuse:

— E tare ca piatra, bulangiul, Dermot, dar foarte de modă veche. Un om de onoare, așa că poți să-i spui.

— În regulă, ridică Riley o mână. Voi, ăștia, ați crezut întotdeauna că în Londra funcționau trei Unități de Serviciu Activ. Exista și o a patra, organizată altfel. O casă elegantă, în Holland Park. Trei bărbați și o femeie, toți cu posturi bune în capitală. Și mai e ceva – toți patru, aleși pe sprânceană, fiindcă erau născuți sau crescuți în Anglia. Ideali pentru camuflaj.

— Numele? întrebă Ferguson.

— Nu v-ar folosi la nimic. Niciunul nu are dosar de niciun fel la poliție, dar, poftim.

Înșiră patru nume, pe care Hannah Bernstein le notă în carnet. Dillon privea nepăsător.

— Adresele? continuă generalul.

— Parkvilla, Palace Square. O casă victoriană veche, într-o clădire.

— Deci, ai avut de-a face cu ei? întrebă Dillon.

— Nu, dar un prieten de-al meu, Ed Murphy, le era furnizor. Într-o noapte, a fost cam indiscret. Știi cum e când tragi la măsea. Oricum, mi-a spus totul despre ei.

— Iar Murphy unde e acum?

— A fost rechemat în Irlanda, anul trecut.

Dillon se întoarse spre Ferguson, ridicând din umeri:

— Eu să fi fost în locul lui, dispăream demult, mai ales după ce a fost săltat Dermot.

— De ce? întrebă Plannah. Nu există nicio legătură.

— Există întotdeauna, replică Dillon.

— Nu vă mai certați, îi opri Ferguson. Merită o încercare.

Bătu la ușă și, când aceasta se deschise și apărură Jackson, scoase din buzunar un plic.

— Du-i-l guvernatorului, să-l contrasemneze. E ordinul de eliberare a acestui om, în custodia mea. Pe urmă, du-l în celulă să-și ia lucrurile. Noi așteptăm în curte, în Daimlerul meu.

— Prea bine, domnule general, bătu Jackson pas de defilare, ca la paradă, trăgându-se într-o parte a ușii pe când ieșeau în șir.

Câțiva oameni așteptau în ploaie, dincolo de poarta principală, eliberarea prizonierilor. Printre ei se afla avocatul ce se prezentase George Brown, lângă un taxi londonez negru, cu umbrela deschisă.

Șoferul părea un taximetrist englez obișnuit, ceea ce și era, dintr-o spiță foarte aparte, cu părul brunet și cârlionțat, încăruntit, și un nas ce fusese rupt cândva.

— Crezi c-o să meargă? întrebă el.

În acel moment, poarta se deschise și ieșiră câțiva oameni, urmași de Daimler.

— Acum, da, răspunse Brown.

Când Daimlerul trecu, Riley, așezat lângă Dillon, față în față cu Ferguson și Hannah, privi afară și îl recunoscă pe Brown imediat. Își mută privirea. Brown făcu semn unui Ford sedan de vizavi, arătând cu degetul, în timp ce mașina pleca de la bordură, pornind în urmărirea Daimlerului. Intră în taxi.

— Și acum? întrebă șoferul.

— Au să-i urmărească. Ferguson trebuie să-l cazeze undeva.

— Într-o casă. sigură?

— Poate, dar cel mai garantat ar fi să-l ducă la Dillon, în Stable Mews¹, ceea ce e foarte comod, căci apartamentul lui Ferguson e imediat după colț, în Cavendish Square. De-asta am făcut toate pregătirile pe care le-am făcut. Vom vedea dacă am avut dreptate. Până una-alta, așteptăm aici. Am ales o zi de vizită fiindcă aveam să fiu doar unul dintre două-trei sute de oameni și nimeni de la vorbitor nu m-ar fi reținut, dar gardianul care m-a dus la Riley mă va recunoaște. Jackson se numește.

Își consultă ceasul.

— Tocmai trebuie să fi ieșit din schimb. Stăm să vedem dacă apare.

Ceea ce Jackson și făcu, peste douăzeci de minute, pornind grăbit spre cea mai apropiată stație de metrou. Era jucător apreciat de snooker, având meci de campionat la British Legion în aceeași seară și voia să ajungă cât mai repede acasă ca să facă un duș și să se schimbe.

Metroul era aglomerat ca de obicei și, când intră, taxiul negru opri la bordură, iar Brown coborî și intră după el. Jackson luă scara rulantă, apoi intră grăbit în pasaj, cu Brown pe urmele lui, la câteva persoane distanță.

Peronul era aglomerat, iar Jackson se îmbulzi printre oameni, oprindu-se la margine. Din depărtare se auzea zgomotul trenului, așa că Brown se apropie, în timp ce mulțimea pornea înainte.

Trenul apăru, stârnind un vuiet și un puternic curent³ de aer, și în același moment Jackson simți o mână pe spinare, ultimul lucru pe care-l mai ținu minte din această viață când căzu cu capul înainte pe linie, drept în fața trenului.

Șoferul de taxi aștepta neliniștit. Trebuise deja să refuze câțiva clienți și îl cam treceau toate nădușelile, când Brown ieși din gura de metrou, traversă grăbit trotuarul și se așeză în spate.

— S-a rezolvat? întrebă șoferul, pornind motorul.

— Precum capacul peste sicriu, replică Brown, în timp ce demarau.

Ferguson spuse:

— Vei sta cu Dillon, la el. Doar cinci minute distanță până la apartamentul meu.

— Foarte comod, comentă Riley.

— Și, fii băiat bun, încearcă să te porți cu cap. Nu-ncerca vreo prostie, ca să fugi.

— De ce-aș face-o? Vreau să scap din povestea asta curat, generale. N-am chef să mă tot uit peste umăr tot restul vieții.

— Bravo ție.

În acel moment, Daimlerul coti în Stable Mews, ocolind un furgon B.T. gri parcat lângă trotuar și un capac de canal ridicat, după o mică baricadă.

Un lucrător telefonist cu cască și scurtă de skai galbenă, distinctivă, cu sigla B.T. imprimată pe spate, lucra în canal.

— Gata, duceți-vă, îi expedie Ferguson. Inspectoarea șefă și cu mine avem treabă.

— Când dăm lovitura? întrebă Dillon.

— În noaptea asta. Preferabil mai devreme, decât mai târziu.

Daimlerul se îndepărtă, iar Dillon deschise ușa vilei și îl introduse pe Riley înăuntru. Era o locuință mică și foarte victoriană, cu un covor turcesc prelung, albastru cu stacojiu, în hol. Ușa unui *living-room* stătea deschisă, lăsând să se vadă parchetul lustruit, o garnitură de mobilă din trei piese tapițate cu piele neagră și, ici-colo, covorașe orientale. Deasupra șemineului era prins un tablou în ulei, „Tamisa noaptea, în epoca victoriană”.

— Iisuse, observă Riley, ăsta-i un Atkinson Grimshaw și face o grămadă de bani, Sean.

— Și tu de unde știi? întrebă Dillon.

— A, a trebuit odată să-l vizitez pe Liam Devlin la vila lui din Kilrea, lângă Dublin. Avea cel puțin șase Grimshaw-uri pe pereți.

— Acum are cinci, replică Dillon, turnând whisky Bushmills în două pahare de pe gheridon. Pe ăsta mi l-a dat mie.

— Deci, lăbarul bătrân mai trăiește.

— Fii sigur. Optzeșcinci de ani, și încă-și mai dă șaptezeci.

— Legenda vie a I.R.A.

— Cel mai bun. Chiar și în zilele mele bune și ale lui rele, tot cel mai bun era. Pentru Liam, ridică el paharul.

Afară, la colțul fostelor grajduri, omul care lucra în canal se ridică, deschise portiera furgonului și intră.

Un alt om îmbrăcat în telefonist B.T. stătea pe un taburet, manevrând un microfon direcțional cu refracție, lângă care se învârteau rolele unui magnetofon.

Se întoarse, zâmbind:

— Perfect. Am auzit tot ce-au spus.

La orele nouă ale acelei serii, Palace Square din Holland Park fu baricadat de poliție. Ferguson, Dillon și

Riley stăteau în Daimler, lângă poarta de la Park Villa, privindu-i pe agenții înarmați ai grupei antiteroriste spărgând ușa din față cu ciocanele și năvălind înăuntru.

— Pân-aici, toate bune, comentă Ferguson.

Dillon luă umbrela mașinii, coborî și-și aprinse o țigară, stând în ploaia torențială. Hannah Bernstein ieși pe ușa din față și veni spre ei.

Purta o salopetă neagră și canadiană matlasată, iar la soldul stâng avea un pistol Smith & Wesson în teacă.

Ferguson deschise portiera:

— Avem noroc?

— O grămadă de Semtex, domnule, și mai multe cronometre. Se pare că am înăbușit într-adevăr în fașă o campanie de dinamități.

— Dar nicio Unitate de Serviciu Activ?

— Mă tem că nu, domnule general.

— V-am spus eu, interveni Dillon. Probabil au plecat de mult.

— Băga-mi-aș! înjură Ferguson. Vreau să pun mâna pe ei, Dillon.

— Ei, spuse Riley, eu m-am achitat. Nu e vina mea.

— Da, dar nici suficient nu e, replică Ferguson.

Riley se descurca bine de tot. Adăugă în ton o undă de neliniște.

— Auziți, doar n-o să mă trimiteți înapoi, la Wandsworth?

— Nu prea am încotro.

Glasul lui Riley adoptă starea de panică.

— Nu, numai asta nu. Fac orice. V-aș putea spune multe, și nu numai despre I.R.A.

— Ca de pildă?

— Acu' doi ani. Jumbo-ul din Manchester, care a explodat deasupra Mării Irlandei. Două sute douăzeci de morți.

Haita aia de arabi „Armata lui Dumnezeu”, a făcut-o,

și știți cine era șeful.

Chipul lui Ferguson se făcuse palid ca moartea.

— Hakim al Sharif.

— Vi-l pot găsi.

— Vrei să spui că știi unde e asasinul ăla abject?

— Am vorbit cu el anul trecut. Făcea și aprovizionări cu arme pentru I.R.A.

Generalul ridică o mână.

— Ajunge.

O privi pe Hannah:

— Intră-n mașină, inspectare. Mergem la vila lui Dillon și continuăm treaba.

Ibricul din bucătăria lui Dillon era de tip vechi, care fluieră când dă în clocot. Ferguson vorbea la telefon cu cei din comandament, Riley stătea pe canapeaua de lângă cămin, iar Hannah Bernstein era la fereastră.

Se ridică în clipa când auzi ibricul șuierând, dar Dillon spuse:

— Nici nu mă gândesc. N-ar fi corect din punct de vedere politic. Fac eu ceaiul.

— N-ai decât, Dillon.

Pregăti un ceainic mare, îl puse pe o tavă, cu lapte, zahăr și patru cani, și duse totul înăuntru.

— „Barr/s Tea”, Dermot, spuse el, numind marca favorită de ceai irlandez. Ai să te simți ca acasă.

Hannah turnă, în timp ce Ferguson închidea telefonul. Luă ceaiul oferit de Hannah, spunând:

— În regulă, s-o luăm de la capăt.

— Înainte de a fi arestat aici în Londra, anul trecut, începu Riley, am fost luat de șeful de Stat Major din Dublin, pe post de curier. A trebuit să zbor la Paris, pentru a vizita o anumită bancă unde se găsea o servietă, într-un seif. Tot ce știu e că avea înăuntru o grămadă de bani, în dolari americani. N-am știut niciodată cât de mulți. Am înțeles că era avansul pentru un transport de armament în

Irlanda.

— Și pe urmă?

— Aveam instrucțiuni exacte și le-am aplicat. Am zburat în Sicilia, la Palermo, unde am închiriat o mașină și am mers până pe coasta de sud a insulei, într-un port de pescuit numit Salinas, un loc uitat de lume. Mi s-a spus să telefonez la un anumit număr și să spun doar atât: „A venit irlandezul”.

— Continuă, îl îndemnă Ferguson.

— Apoi, a trebuit să aștept pe cheu, într-un bar numit „Cafeneaua engleză”.

Povestea era atât de bine ticluită, încât Riley aproape că o credea și el, iar Dillon fii cel care întrebă:

— Și au venit?

— Doi bărbați, cu un Range Rover. Arabi. M-au dus la o vilă de pe malul mării, cam la șase, șapte mile de Salinas. Nu mai exista nimic în jur. Avea un ponton și fel de șalupă.

— Și Hakim al Sharif? Întrebă Hannah.

— A, da. Foarte ospitalier. A numărat banii, mi-a dat o scrisoare sigilată pentru șeful de Stat Major din Dublin și m-a invitat să rămân peste noapte.

— Câți oameni avea? se interesă Dillon.

— Cei doi băieți care m-au luat erau în mod clar băgătorii lui de seamă și mai avea o pereche de arabi într-o casuță de-alături. Femeia gătea, iar soțul ei era om la toate. Se părea că aveau grijă de casă în lipsa lui Hakim.

Bău puțin ceai.

— A, și mai stătea cu ei o arăboaică tânără. Cred că era acolo ca să-l satisfacă ocazional pe Hakim. Cel puțin, așa dădea impresia.

Ferguson întrebă:

— Altceva de interes?

— Păi, nu era un musulman ca toți ceilalți. Bea mult whisky scoțian.

— Deci, s-a deschis? vru să știe Dillon.

— Numai în măsura în care i s-a dezlegat limba. Tot vorbea despre misiunile pe care le îndeplinise și cum făcuse de răs serviciile de informații din zeci de țări. A, și mi-a spus că luase vila pentru șase ani. Era cea mai sigură bază a lui, zicea, fiindcă toți sicilienii din partea locului erau bandiți de-un fel sau altul și fiecare își vedea de treburile lui.

— Iar acum e tot acolo? se interesă Hannah.

Riley reuși să pară neconvins:

— Nu văd de ce n-ar fi, dar n-aș putea să jur.

Se lăsă liniștea. Într-un târziu, Ferguson spuse:

— Doamne, cât aș vrea să pun mâna pe el.

— Păi, dacă *este* acolo, și cred că sunt toate șansele să fie, spuse Riley, puteți obține ceea ce doriți. Vreau să zic, știu că e în altă țară, dar voi capturați mereu oameni din alte țări, să nu ziceți nu.

— E, cu siguranță, o idee, dădu din cap Ferguson.

— Ascultați, propuse Riley, trimiteți-l pe Dillon. Trimiteți pe cine vreți, și merg și eu, mă pun la dispoziție în tot timpul drumului.

— Și speli puțina cu prima ocazie, Dermot băiatule, replică Dillon.

— Iisuse, Sean, de câte ori trebuie să-ți spun? Vreau să ies basma curată din afacerea asta. N-am poftă să trăiesc pe fugă tot restul vieții.

Se întoarse spre Ferguson:

— Generale?

Ferguson se hotărî:

— Ia-l în oraș, la un restaurant, undeva, Dillon. Te sun în două ore.

Întoarse capul către Hannah:

— Gata, inspectore, avem de lucru.

Ieși, urmat de Hannah, care înălță un moment din sprâncene spre Dillon.

Dillon se duse grăbit la gheridon, deschise un sertar și scoase un Walther cu amortizor, pe care și-l vârî în pantalonii reiați, la spate, sub haină.

— Vorba aia din filmele proaste, Dermot, un pas greșit și te omor.

— Ba n-ai să mă omori, Sean, fiindcă nu voi face niciunul.

— Bine, atunci mergem la „King's Head”, de cealaltă parte a scuarului. Excelentă cârciumă. Fac o plăcintă cu carne ca la mama acasă și, după șase luni la Wandsworth, aş zice că ți-ar prinde bine o porție.

Riley gemu:

— Arată-mi doar drumul.

Se întorseseră doar de cinci minute, când sună telefonul. Dillon răspunse.

— Ferguson, se prezentă generalul. Uite cum procedăm.

Dillon ascultă atent, apoi dădu din cap:

— Perfect. Vă așteptăm dimineață la nouă.

Închise telefonul și-și aprinse o țigară.

— Îi dăm drumul? întrebă Riley. Dillon dădu din cap:

— Ferguson a vorbit cu Escadra Specială de Comando a Infanteriei Marine din Akrotiri, baza suverană britanică din Cipru. Un anume căpitan Carter și patru oameni au primit misiunea. Vor pleca în Sicilia cu barca, dându-se drept pescari. Dacă vremea e favorabilă, ar trebui să ajungă la Salinas mâine spre seară.

— Și noi doi?

— Ferguson ne ia la nouă, cu Hannah Bernstein, și ne duc la Farley Field. Țsta-i un poligon de instrucție R.A.F. Noi doi, plus Bernstein, vom zbura în Sicilia cu Learjetul Departamentului. Până la Salinas mergem cu mașina. Când sosim, Carter se va face cunoscut. Lear-ul va zbura mai departe, până în Malta.

— De ce în Malta?

— Fiindcă acolo ne ducem și noi, după ce Carter și băieții lui îl înhață pe Hakim. propoz, tu și cu mine îi vom însoți.

— Ca pe vremuri.

— O scurtă croazieră pe mare. Îți face bine, după Wandsworth.

Riley dădu din cap:

— Prevezi vreo problemă cu Hakim, în Malta?

— Niciuna. Sunt de partea noastră. Vreau să zic, nu-i ca-n Bosnia. O injecție sau ceva, ca să stea cuminte, iar Lear-ul, în fond, este marcat cu rondellele R.A.F. Până-i trece răul lui Hakim, va fi la Londra.

În furgonul B.T., omul cu microfonul direcțional dădu din cap spre colegul său, apoi închise magnetofonul.

— Am prins totul. Pune capacul pe canal și strânge, până raportez.

Un moment mai târziu, vorbea cu cel ce-și spunea Brown.

— Perfect, pe curând.

Închise telefonul și coborî din mașină, ocolind până la volan. Peste un moment, celălalt i se alătură.

— Excelent, spuse omul de la volan. Mai bine nici că se putea. Oamenii noștri așteaptă deja în Salinas, iar Riley și Dillon vor fi acolo mâine seară.

— Ce s-a întâmplat?

În timp ce scotea mașina în scuar, șoferul îi povesti. Când termină, colegul său spuse:

— Escadra Specială. Aștia-s tari de tot.

— Se va avea grijă de ei. Toate figurează în plan, exact cum a prevăzut Iuda. Este un geniu, omul ăsta – un geniu.

Ieși din scuar, înscriindu-se în trafic, și se îndepărtă.

CAPITOLUL 3

Turboreactorul Lear cu care aveau să zboare stătea pe pistă, în fața unui hangar. Avea un aspect foarte oficial,

cu rondela R.A.F., iar cei doi piloți așteptau lângă ușa cabinei, în salopete R.A.F. cu însemne de grad.

Când Daimlerul se opri, Ferguson spuse:

— Totul corect și oficial. Ar trebui să ușureze mult treaba, în Malta.

Scoase din buzunar un mic toc de piele și i-l dădu lui Hannah Bernstein.

— Aici ai o seringă, gata încărcată. Îi faci amicului nostru Hakim o injecție în braț. Se va ține pe picioare, dar n-o să știe nici ce oră e, iar aici ai un pașaport pe care i l-am comandat la Falsificări. Abdul Krym, cetățean britanic.

Scoase din buzunarul de la piept încă un pașaport, pe care i-l dădu lui Riley:

— Ăsta-i al tău, varianta irlandeză. M-am gândit că se potrivește mai bine cu accentul. Thomas O'Malley.

— Ce curios, răspuse Riley. Am avut cândva o verișoară îndepărtată, pe care o chema Bridget O'Malley.

— Relațiile tale de rudenie nu mă interesează câtuși de puțin. Fii băiat bun, urcă la bord și încearcă să faci ce ți se spune.

Ieșiră cu toții și se apropiară de Lear. Căpitanul de Aviație Lacey, aflat la comandă, era om cu experiență și fusese detașat în secția lui Ferguson de doi ani. Îl prezentă pe copilot, căpitanul de Aviație Parry.

— Și cât faceți până-n Sicilia, căpitane? se interesă Ferguson.

— Azi avem vânt din față tot drumul, domnule general. Nu prevăd mai puțin de cinci ore încheiate.

— Dă-ți toată silința.

Ferguson se întoarse spre ceilalți.

— Gata, la drum cu voi, și succes.

Urcară scara unul câte unul, după care ușa se închise. Ferguson făcu câțiva pași înapoi, în timp ce motoarele porneau și Lear-ul începea să ruleze spre capătul îndepărtat al aerodromului.

Străbătu vuind pista și decolă.

— Acum totul depinde numai de tine, Dillon, murmură generalul, întorcându-se spre Daimler.

Totul era un vis, conchise Riley, și se putea prea bine să se trezească în celula lui de la Wandsworth, în loc de a sta acolo pe fotoliul de piele, în cabina calmă și elegantă a Lear-ului. Totul mersese conform promisiunilor lui Brown.

O privea pe Hannah Bernstein care, fără ochelari, scoase câteva hârtii din servietă și începu să le citească.

Ciudată femeie, dar, din câte auzise, o combatantă excelentă, și n-o împușcase ea pe târfa aia protestantă, Norah Bell, când încercase împreună cu Michael Ahern să-l asasineze pe președintele Statelor Unite, cu prilejul vizitei la Londra?

Dillon veni din carlingă și se așeză în fotoliul de vizavi. Deschise barul.

— Bei ceva, Dermot? Whisky scoțian, teamă mi-e, nu irlandez.

— Merge, la drum.

Dillon găsi o sticlă pe jumătate plină cu „Bell's” și turnă în două pahare. Îi dădu unul lui Riley, oferindu-i și o țigară.

— Țigări, whisky și femei nebune, nebune, nebune, cum zice cântecul, numai pentru inspectoarea șefă nu. Ea crede că-mi scurtez zilele.

Hannah ridică privirea:

— Asta și faci, Dillon, dar n-ai decât să te duci dracului în stilul tău.

Și reveni la hârtiile ei, în timp ce Dillon se întorcea spre Riley:

— Genul dur, dar ține mult la mine. Ia spune-mi, e adevărat că ai avut o verișoară numită O'Malley?

— Iisuse, da. Nu ți-am pomenit niciodată de ea? Maică-mea a murit când aveam cinci ani. Eram în Derry și aveam o soră de zece ani, Kathleen. Bătrânu' meu nu

putea face față, așa că a chemat-o pe nepoata maică-mii, Bridget O'Malley, dintr-un sat numit Tullamore, situat între Blackwater River și Knockmealdown Mountains. Un mic crâmpei din adevărata Irlandă de demult, locul ăla, pot să-ți spun.

— Și ea te-a crescut?

— Până la optsprezece ani.

— Nu s-a măritat niciodată?

— Nu putea face copii, așa că a găsit că n-avea niciun rost.

— Ce i s-a întâmplat?

— Tatăl ei era văduv. Fratele mai mare murise în armata britanică, luptând undeva în Extremul Orient, așa că, atunci când a murit și taică-său, a moștenit ferma de lângă Tullamore.

— Și s-a întors?

— Era mică, dar era a ei.

— Ați ținut legătura?

— M-a ascuns de mai multe ori când eram pe fugă, Sean, deși nu e de acord cu I.R.A. Merge la biserică de trei ori pe săptămână, asta-i Bridget. N-are decât o fermă mică, patruzeci de vaci, câțiva porci, capre, o mică turmă de oi pe coasta muntelui.

— Și-ți plăcea când te dădeai la fund acolo?

— Dacă-mi plăcea? se făcu Riley palid la față. Întotdeauna a spus că mie avea să mi-o lase. N-are decât doi bătrâni pensionari din sat care s-o ajute, așa că erau o droaie de făcut. Și eu, cu duhoarea zonei de război încă în nări, urcam pe munte să văd de oi, în ploaie, cu dogul ei alsacian, Karl, dând să mă muște de țurloaie. Și știi ceva, Sean? Muream de plăcere, în fiecare clipă. Nu ți se pare ciudat?

— Nu prea. Rădăcinile, Dermot, de astea avem nevoie cu toții, iar rădăcinile tale sunt în ea.

— Dar ale tale, Sean, unde sunt?

— Poate nicăieri, absolut nicăieri. Câțiva veri risipiți ici și colo, pe care nu i-am văzut de ani de zile și probabil mor de frica mea.

Zâmbi.

— Urmează-mi sfatul, bătrâne. După ce scapi din povestea asta, întoarce-te în Irlanda, la ferma de lângă Tullamore. Ți s-a oferit un miracol. De la moarte, la viața în închisoarea Wandsworth, apoi în situația în care e acum.

— Știu. E ca lespedea dată în lături de pe gura mormântului, în cea de-a treia zi.

— Exact, căscă Dillon. Acum trag un pui de somn. Trezește-mă peste-o oră.

Și închise ochii.

Riley îl privi un timp. Băiat bun, Sean, un camarad de nădejde pe vremuri, în luptele din Derry, cu britanicii. Odată, cu un prilej memorabil, când lui Riley îi intrase un glonț în piciorul stâng, Dillon refuzase să-l părăsească și îl târâse la adăpost prin canalizarea orașului.

Se uită la Dillon, care dormea. Regret, Sean, îi venea să spună, dar ce rost ar fi avut? Nu suporta gândul de a se întoarce la Wandsworth, pentru încă paisprezece ani și jumătate de viață în iad, așa că închise ochii, încercând să adoarmă și el.

În jurul orelor două după-amiaza, ajunseră deasupra Siciliei, lăsând orașul Palermo într-o parte, și aterizară la Punta Raisi.

Lacey ascultă ordinele din turnul de control și rula spre o zonă retrasă din capătul aeroportului, unde erau parcate câteva avioane particulare. În fața hangarului stătea un bărbat scund, cu beretă de postav și scurtă veche de zbor, iar alături era parcat un Peugeot.

— Cine să fie? Întrebă Riley.

— Nu te lăsa înșelat de aparențe, domnule Riley, răspunse Hannah. Este colonelul Paolo Gagini, din Serviciul Secret de Informații Italian. A băgat la răcoare

mai mulți nași mafioți decât oricine și ne e vechi prieten.

Parry deschise ușa avionului, iar Lacey coborî, urmat de toți ceilalți.

Gagini se apropie de ei.

— Inspectore, mă bucur să te revăd, și pe dumneata.

Dillon. Tot activ și tot întreg? Uluitor.

Dillon îi strânse mâna.

— El e Tom O'Malley, un coleg.

Măsurându-l pe Riley cu privirea, Gagini râse sonor:

— Coleg, zici? Ei, am trăit s-o văd și pe asta!

— N-o mai face pe polițistul, Paolo, îi spuse Hannah.

— Pentru dumneata, orice, inspectare. Întotdeauna am găsit frumusețea cu creieri mai interesantă decât frumusețea simplă, și fac orice pentru vechiul meu prieten Charles Ferguson. Nu știu de ce ați venit aici și nici nu vreau să știu, încerc numai să nu afle ziarele.

Se întoarse spre Lacey:

— Iar pentru dumneata ce pot face, căpitane?

— Trebuie să realimentez, iar următoarea escală e Malta.

— Perfect. Stai să mă ocup mai întâi de prietenii dumitale aci de față.

Îi conduse spre Peugeot. Șoferul coborî, un bărbat mărunțel și vioi, cu cămașă cadrilată și blugi.

— Domnule colonel?

Gagini îi puse o mână pe creștet:

— Luigi, te-am făcut sergent fiindcă am crezut că ai o oarecare inteligență. Această domnișoară este inspector șef, așa că tratează-o corespunzător. Domnul Dillon și domnul O'Malley sunt colegi de-ai noștri. Îi duci peste insulă și-i lași la Salinas. Pe urmă, te întorci aici.

— Am înțeles, domnule colonel.

— Și dac-o cacarisești în vreun fel, te las fără moștenitori.

Luigi zâmbi, deschizând portiera din spate. Înăuntru

erau două banchete.

— Domnișoară inspector șef.

Hannah îl sărută pe Gagini pe obraz și se așează pe o canapea. Dillon și Riley o ocupară pe cealaltă. Gagini le surâse pe fereastra deschisă:

— Succes la vânătoare, prieteni.

Se retrase, iar Luigi porni.

Era ziua vreunui sfânt, căci, în timp ce treceau prin Palermo, încetiniră ca melcul, circulația fiind îngreunată de diverse procesiuni religioase. Oameni în robe cu glugă purtau un catafalc enorm, cu o statuie ornamentată a Fecioarei deasupra.

— Ia te uită la ăștia, comentă Riley. Un popor foarte religios.

— Da, confirmă Hannah Bernstein. Dar nu e o Fecioară ca oricare alta. Nu i-ai observat pumnalul din inimă?

— Asta ți-e Sicilia, adăugă și Dillon. Aici, există un adevărat cult al morții. Cred că verișoarei tale Bridget nu i-ar plăcea deloc, Dermot.

— Chiar că nu i-ar plăcea, încuviință Riley cu convingere, dar privi totuși pe fereastra deschisă, fascinat.

Ieșiră din Palermo, spre centrul insulei, urmând drumul folosit îndeobște de turiștii care mergeau la Agrigento, pe coasta sudică, printr-un peisaj fără seamăn.

Depășeau țărani călări pe măgari, cu coșuri de zarzavaturi pentru piață, bătrâni cu șepci de tweed și costume peticite, de obicei înarmați cu câte o *lupara*, pușca de vânătoare cu țeava scurtă preferată de sicilieni, agățată la umăr. Femei în negru lucrau pe câmpii sau mergeau în șir pe marginea drumului, cu coșuri pe cap, părând nepăsătoare față de caniculă și față de satele cu clădiri seculare și șanțuri căscate pe mijlocul drumului, de unde mirosul de urină se simțea pătrunzător în arșița soarelui.

— Iisuse, Marie și Iosif, mie dă-mi Irlanda în orice zi din săptămână. Jalnică țară mai e asta, comentă Riley.

— A rămas la un nivel aproape medieval, observă Hannah Bernstein.

Luigi vorbește pentru prima oară, într-o engleză perfectă:

— Sunt oameni sărmani, striviți de sărăcie. Marii moșieri și Mafia i-au secătuit ani de zile, iar în Sicilia nu există decât pământul. Livezi de măslini, podgorii și, în ultima vreme, turiștii.

— Scăldată în sânge de-a lungul anilor, spuse Dillon. Toți și-au făcut de cap, de la arabi până la normanzi. Știi că Richard I al Angliei a fost odată rege aici? o întrebă el pe Hannah.

— Nu, se miră ea, n-am știut. În fiecare zi înveți câte ceva nou.

— Nu-i așa? mai comentă Dillon, aprinzându-și o țigară.

În același timp, în Corfu, Marie de Brissac mergea pe cărarea de pe faleză, dinspre o casuță pe care o închiriasse pe coasta de nord-est a insulei.

Era o femeie zveltă, de douăzeci și șapte de ani, părând mai tânără. Purta un tricou și pantaloni scurți kaki, iar pălăria de paie îi umbrea fața calmă și inteligentă, cu pomeți înalți. Își legase părul blond într-o coadă de cal și ducea în mână o cutie frigorifică, trusa de vopsele în cealaltă mână, iar șevaletul sub braț.

Plaja în formă de potcoavă era fermecătoare, oferindu-i vedere liberă spre Albania într-o parte și spre Grecia în cealaltă. Scaunul pliant era în locul unde îl lăsase, după o stâncă, alături de o umbrelă. Le potrivea cum îi era mai bine, își instalează șevaletul și se apucă de lucru. Acuarelele erau favoritele ei, mult mai mult decât uleiurile.

Făcu rapid o schiță în cărbune a priveliștii din fața ei, prinzând o barcă de pescari în trecere, apoi o șterse

parțial și începu să picteze.

Încă nu trecuse peste moartea iubitei sale mame Vila era un refugiu, cel puțin în mintea ei. Fără servitori, doar cu o țărăncă ce venea pe măgar de trei ori pe săptămână, cu pâine proaspătă, lapte și lemne de foc. Avea timp să reflecteze la sensul și scopul vieții, și să picteze, desigur.

Deschise cutia frigorifică. Printre altele, avea înăuntru o sticlă de „Chablis”, de la gheață. Îi scoase dopul și-și turnă un pahar.

— Ciudat, spuse ea încet, dar se pare că toți mor în jurul meu. Mai întâi Maurice, în idiotul ăla de război din Golf, apoi generalul, iar acum, maman. Mă întreb ce-oi fi făcut?

Nu percepu niciun sunet apropiindu-se, auzind numai glasul care spuse:

— Excelent, admir mai ales zona de culoare albastră și felul cum o contopești cu linia țărmlui.

Ridică privirea, pentru a-l vedea stând în fața ei. Probabil cam de aceeași vârstă, cu păr blond și un chip puternic, bronzat. Purta jeanși și o haină marinărească veche. Engleza lui avea un accent străin slab, pe care Marie nu reușea să-l identifice.

— Nu vreau să par neprimitoare, spuse ea, dar e o plajă privată.

— Da, știu, la fel cum știu că ești contesa de Brissac.

Marie își dădu seama, evident, că nu era un intrus oarecare, ci venise cu un anumit scop.

— Cine ești?

— Ce poate însemna un nume? zâmbi el. Să zicem, David Braun.

Scoase sticla de „Chablis” din cutia frigorifică și examinează eticheta.

— Interesant, spuse el, turnând un pahar și gustând. Nu-i rău, nu-i rău deloc.

— Mă bucur că-ți place.

Ciudat, dar nu-i era deloc frică. Nu era o întâlnire întâmplătoare, nu prezenta nicio amenințare de viol.

Braun fluieră, strigând apoi, nu în engleză de astă dată, iar pe cărare coborî să i se alăture un tânăr.

— Ebraica, spuse Marie. Ai vorbit în ebraică. Am fost și eu în Israel. Recunosc limba.

— Perfect, își termină el vinul. Și-acum, reluă, în engleză, strânge lucrurile domnișoarei și urmează-ne la vilă.

— Despre ce e vorba? întrebă ea calmă.

— Toate la timpul lor, contesă, gesticulă Braun cu o mână. După dumneata, dacă ești amabilă.

Lângă casă era parcat un microbuz Ford. Celălalt tânăr îi puse materialele de pictură în spate, iar Marie văzu că în mașină se aflau și toate valizele ei.

— propoz, el e Moshe, o informă David Braun. A început să împacheteze în momentul când ai plecat. Dulapul, cum se spune prin partea locului, e gol. Știu că în timp ce te-ai aflat aici ai circulat numai cu taxiul, așa că bătrâna, când va veni cu măgarul ei, o să creadă că ai plecat și nimic mai mult.

— Unde?

Îi deschise portiera din spate:

— Caleașca te așteaptă și urmează un interesant zbor cu avionul. Ce-ar putea fi mai minunat?

Marie ezită, apoi se supuse, iar Braun se așeză lângă ea. În timp ce Moshe pornea, întrebă:

— Și destinația finală?

— Ei, ceri prea mult. Bucură-te doar de călătorie. Admiră priveliștea de-acolo, de exemplu.

Fata întoarse automat capul, simți o înțepătură în brațul drept, dezgolit, și când privi, văzu în mâna lui Braun o seringă medicală de plastic.

— Fir-ai al dracului! strigă. Ce-i asta?

— Are importanță? aruncă seringă pe fereastra

deschisă. Acum vei dormi - un somn plăcut și îndelungat. Ba chiar, la deșteptare, te vei simți mai bine.

Marie încercă să răspundă, dar pleoapele i se îngreunaseră și, dintr-odată, nu-l mai văzu pe Braun, în timp ce se cufunda în beznă.

În Slcilia, peugeotul ajunsese la altitudine, muntele Cammarata înălțându-se într-o parte, la două mii de metri.

— Pare o țară aspră, comentă Riley.

Luigi dădu din cap:

— Acolo s-a adăpostit Salvatore Guiliano, ani de zile. Armata și poliția nu l-au putut prinde niciodată. Un mare om, un adevărat sicilian.

— Un mare bandit, vrea să spună, îi preciză Hannah lui Riley, care plătea din când în când chiria câte unei bătrâne foarte sărace și-i plăcea să se considere un Robin Hood.

— Dumnezeu, dar nemiloasă mai ești, femeie, interveni Dillon. Guiliano n-a fost un băiat chiar atât de rău.

— Exact genul de om care ți-ar plăcea ție.

— Știu, rău ca mine.

În acel moment, intrară într-un sat, iar Dillon adăugă:

— O haltă de ajustare, Luigi. Să-mi rezolv problemele, cum am putea face cu toții, cred.

— Desigur, signor.

Opriră în fața unei *trattoria* cu câteva mese și scaune de lemn negeluit sub un umbrar. Proprietarul, un bătrân cărunt cu șorț pătat, îi salută. Luigi îi vorbi în șoaptă, apoi se întoarse:

— Toaleta e în spate, domnișoară inspector șef.

— Să mergem, o invită vesel Dillon. Intrăm cu rândul.

Hannah îl urmă pe Luigi, care intră și se duse la teighea să comande de băut. Înăuntru era întuneric, iar mirosul de toaletă se simțea inconfundabil. Dillon și Riley își aprinseră țigările, ca pentru un fel de compensație.

Singura concesie făcută vremurilor moderne era un aparat espresso.

Luigi se întoarse spre ei:

— Merge o cafea?

— De ce nu? răspunse Dillon.

Hannah ieși din penumbră, cu o mutră acră:

— Prefer să nu întârzii mult pe-aici, domnilor. Aștept afară.

Dillon și Riley găsiră toaleta, care se prezenta într-un hal fără de hal. Dillon intră primul și, la ieșire, se cutremură.

— Fă repede, Dermot. Acolo poți să și mori.

Luigi încă mai stătea să ia cafelele, iar Dillon porni spre intrarea cu mărgele, oprindu-se să-și mai aprindă o țigară. O auzi pe Hannah scoțând un strigăt indignat. Ieși, aruncând țigara.

Hannah stătea așezată la o masă, unde i se alăturaseră doi tineri, lucrători agricoli săraci-lipiți, după cum arătau, cu vestoane peticite, jambiere scâlciate de piele și șepci de postav. Unul se așezase pe masă, cu pușca agățată la umăr, râzând, iar celălalt o mângâia pe Hannah pe ceafăr

— Am spus să încetezi!

Se înfuriase de-a binelea și vorbea în italiană.

Râzând, omul își coborî mâna pe spatele ei. Dillon îi trânti un pumn. În rinichi, îl apucă de guler și-l repezi într-o parte cu capul înainte, făcându-l să se împiedice de un scaun și să cadă.

Practic din aceeași mișcare, se răsuci și-i aplică celui așezat pe marginea mesei un pod de palmă, simțindu-i nasul cum ceda, în timp ce individul se prăbușea la pământ.

— Am venit, Sean! strigă Dermot, ieșind în fugă printre mărgelele ușii. Cel ce căzuse primul scoase un cuțit, în timp ce se ridica, iar Dermot îl prinse de

încheietură și i-o răsucii, făcându-l să-l scape. Celălalt își trase peste cap cureaua puștii, cu fața toată o mască de sânge. În timp ce încerca să armeze, Dillon îi zbură arma într-o parte și-i aplică un pumn năprasnic în stomac; omul scăpă *lupara* din mâini. 6

Se auzi o singură împușcătură, când ieși Luigi, trăgând un foc în aer. Dintr-odată, părea alt om, cu pistolul într-o mână și legitimația în cealaltă.

— Poliția, anunță el. Lăsați jos *lupara* și întindeți-o.

Cei doi se îndepărtară împleticiți. Bătrânul apără și el, cu o stranie nepăsare, aducând patru cești de espresso pe o tavă. O puse în mijlocul mesei.

— Scuze pentru tărăboi, tataie, îi spuse Dillon, într-o italiană excelentă.

— Nepotu-meu și prietenu' lui, ridică din umeri cârciumarul. Băieți răi.

Luă *lupara*.

— Am eu grijă s-o primească pe asta înapoi și nu vă costă nimic. Îmi pare rău că signorina a fost molestată astfel. Mai mare rușinea.

Întră, iar Dillon luă una dintre cafele.

— Îi e rușine. Erau nepotul lui și un prieten.

— Am auzit ce-a spus, replică Hannah. Știu italiana la fel de bine ca tine.

Dillon se întoarse spre Riley:

— Îți mulțumesc, Dermot.

— N-ai de ce. Ca pe vremuri.

— Vă mișcați repede, signor, observă Luigi.

— Ba bine că nu, spuse Hannah, în timp ce-și bea cafeaua. Șutul și pumnul, ăsta-i Dillon al nostru, și să-l vezi cu pistolul.

Dillon zâmbi amabil:

— Bine mai meșteșugești cuvintele, fată dragă. Acum bea și hai să mergem.

În timp ce își continuau drumul spre Coasta de Sud,

peisajul se preschimba, devenind mai blând.

— În timpul războiului, pe: aici au venit americanii, în drum prin Cammarata, spre Palermo. Soldații italieni au fugit, după ce Mafia le-a dat directivă să-i sprijine pe americani împotriva germanilor, le explică Luigi.

— Și de ce au făcut asta? se interesă Dillon.

— Americanii îl eliberaseră din închisoare, la New York, pe marele don mafiot, Lucky Luciano.

— Alt gangster, comentă Hannah.

— Poate, signorina, dar rezolva toate treburile și oamenii credeau în el. A intrat iarăși la închisoare, în America, însă a fost eliberat în 1946. Grațiat, se spune: pentru servicii aduse țării.

— Și crezi în fantasmagoria asta?

— În timpul campaniei, tatăl meu l-a văzut în satul Corleone.

Dillon râse sonor:

— Asta zic și eu că-i gogonată!

Pe măsură ce peisajul se îndulcea, peste tot apăreau flori, floarea-grâului pe pantele colinelor, cu petale galbene, orhidee, rugine și gențiane.

— Ce frumusețe, oftă Hannah. Și, totuși, atâtea secole de violență și omoruri. Mare păcat.

— Știu, răspunse Dillon. La fel ca „Biblia”. Din partea mea, sunt doar în trecere.

Închise ochii, iar Riley îl privi și se simți din nou ca în avion, îngrozitor de vinovat, dar n-avea ce face, la urma urmei. În curând aveau să ajungă la Salinas și totul se termina. Era o oarecare mângâiere.

Marie de Brissac se trezi aproape într-o clipă, la un moment dat nu era nimic, întuneric de mormânt, iar în următorul vedea lumina palidă a înserării. Primul lucru de care fu conștientă era că se simțea bine fizic, fără dureri de cap sau amețeli, ceea ce părea ciudat.

Zăcea pe un pat mare cu baldachin, într-o cameră cu

tavan boltit și lambriuri închise de stejar. Se vedea mobilă din lemn de stejar, masivă și veche, iar pe peretele din față o tapiserie cu un fel de scenă medievală. Ușa ce părea a duce afară era tot din stejar, bătută cu bande de fier. Lângă pat se mai afla o ușă.

Există o fereastră mare, cu gratii, desigur, o masă și trei scaune alături. Omul care își spunea David Braun citea o carte, așezat pe un scaun. Ridică privirea.

— Aha, te-ai trezit. Cum te simți?

— Bine, răspunse ea, ridicându-se în capul oaselor. Unde mă aflu?

— A, în altă țară, atâta e de ajuns să știi. Îți aduc o cafea, sau ceai, dacă preferi.

— O cafea ar merge, tare, neagră, cu două cuburi de zahăr.

— Nu durează mult. Uită-te prin jur.

Deschise ușa și ieși, după care Marie auzi o cheie răsucindu-se în broască. Se ridică, merse la cealaltă ușă și, deschizând-o, văzu o baie spațioasă, de modă veche. Toaleta, lavaboul și cada cu duș păreau să dateze din secolul al nouăsprezecelea, dar pe raftul de lângă lavoar se înșirau mai multe articole de toaletă.

Săpunuri, șampoane, deodorante, pudră de talc, diverse șervețele igienice. Mai exista un uscător electric de păr, piepteni și perii, iar lui Marie îi trecu prin minte că era foarte posibil ca toate acelea să fi fost procurate anume pentru ea.

Convingerea i se întări când descoperi pe biroul din dormitor un cartuș de „Gitanes”, țigările ei favorite, și două brichete de plastic. Deschise un pachet, scoase o țigară și și-o aprinse, după care se duse la fereastră, unde privi printre zăbrele.

Clădirea, ce-o fi fost, era situată pe marginea unei faleze. Jos se afla un golf cu un debarcader vechi și o șalupă amarată.

În continuare nu se vedea decât o mare foarte albastră, în lumina tot mai slabă a asfințitului. Cheia clănțâni în ușa din spatele ei și intră Braun, cu o tavă.

— Deci, te-ai instalat?

— Se poate spune și așa. Când primesc câteva explicații?

— Șeful va veni în câteva minute. El decide.

Marie luă cartea pe care o citise. Era în engleză, o ediție cu „*The Four Quartet*” de T.S. Eliot.

— Îți place poezia? îl întrebă.

— Îmi place Eliot.

Și cită, incorect:

— În sfârșitul nostru ne este începutul, și așa mai departe. Spune atât de multe, într-un mod atât de simplu.

Merse până la ușă, unde se opri.

— Nu vrea să-i vezi fața, așa că să nu te alarmezi.

Ieși, iar Marie își termină cafeaua, mai turnă o ceașcă și-și aprinse încă o țigară. Un timp, se plimbă prin încăpere, încercând să înțeleagă ceva, dar adevărul era că nu găsea niciun sens. În spatele ei se auzi cheia și, în timp ce Marie se întorcea, ușa se deschise.

David Braun intră și se trase într-o parte, iar omul care îl urmă o șocă de-a binelea. Părea înalt cam de un metru optzeci, cu umeri lați, îmbrăcat într-un trening negru.

Șocul se datora măștii de schi tricotate, negre, de pe fața lui, prin care ochii păreau să sticlească. Una peste alta, o arătare sinistră, cum nu mai văzuse în viața ei. Glasul, când vorbi, avea un accent american clar, din Boston.

— E o mare plăcere, contesă, și îmi prezint scuzele pentru deranj.

— Dumnezeule, ești american, și eu care credeam că erați israeliți, când am auzit vorbă ebraică.

— Draga mea contesă, jumătate din oamenii aflați în

Israel vorbesc engleza cu accent american. Acolo ne-am făcut studiile cei mai mulți dintre noi. Cele mai bune universități din lume.

— Serious? Chestiune de opinie.

— Da, uitasem. Dumneata ai studiat la Oxford și la Universitatea din Paris.

— Ești bine informat.

— Știu totul despre dumneata, contesă - totul. N-a mai rămas niciun secret.

— Iar eu nu știu nimic despre dumneata. Numele, de exemplu.

Îi văzu dinții prin deschizătura pentru gură, părând că zâmbea.

— Iuda, răspunse el. Numește-mă Iuda.

— E foarte biblic, dar, din păcate, are o conotație nefericită.

— A, da, înțeleg la ce te referi, Iuda l-a trădat pe Christos în Grădină, ridică el din umeri. Dar a avut motive politice temeinice, Iuda Iscarioteanul era zelot. Dorea ca țara lui să se elibereze de romani.

— Și dumneata?

— Eu doresc ca țara-mea să se elibereze de toată lumea.

— Dar ce mă privește asta pe mine, pentru numele lui Dumnezeu?

— Mai târziu, contesă. Până atunci, David îți va satisface toate necesitățile. Va trebui să mănânci aici, dar, dacă dorești ceva deosebit, cere-i lui. Pe rafturi se găsesc destule cărți și ai materialele de pictură. Mai vorbim.

Braun îi deschise ușa și îl urmă afară. Acolo, Iuda își scoase cagula, trecându-și degetele prin părul scurt, arămiu. Avea un chip cu pomeți proeminenți, ochi albaștri și o anume vitalitate dinamică. Părea de cincizeci de ani.

— Ocupă-te de ea, David, spuse el. Tot ce dorește, deocamdată.

— E ca și făcut.

Braun ezită.

— Este o femeie plăcută. Chiar intenționezi să mergi până la capăt, dacă nu obții ceea ce dorești?

— Firește, răspunse Iuda. Ce e, David, te moleșești?

— Bineînțeles că nu. Cauza noastră e dreaptă.

— Ei bine, ține minte în primul rând asta. Ne vedem mai târziu.

În timp ce se întorcea să plece, Braun spuse:

— Vreo veste de la Aaron și de la ceilalți doi?

— A telefonat din Salinas, de la radioul navei. Merge, David.

Cel ce-și spunea Iuda zâmbi:

— O să reușească. Numai nu-ți pierde credința.

Se îndepărtă pe coridorul pardosit cu dale de piatră, iar Braun descuie ușa și intră. Marie se răsuci din fața ferestrei.

— Ai venit. Deci, lupul cel mare și rău s-a dus?

— Știu că nu ești vegetariană. Meniul de astă seară conține vichyssoise, urmată de biban de mare proaspăt, fript, cartofi, salată asortată și diverse fructe la desert. Dacă nu-ți place peștele, avem frigărui de miel.

— Vorbești ca un ospătar, dar nu, merge într-adevăr foarte bine.

— De fapt, eu sunt bucătarul. Vrei un vin alb?

— Nu, un Bordeaux mi-ar calma nervii și niciodată n-am acceptat ideea că trebuie să bei roșu sau alb după cum dictează mâncarea. Beau ceea ce-mi place mie.

— Bineînțeles, contesă, făcu el o semiplecăciune.

Când o deschise, Marie mai adăugă:

Și, David?

— Da, contesă? se întoarce el.

— Dacă tot îți place atât de mult Eliot, mai reține un citat din *The Waste Land*.

— Și care ar fi acela, contesă?

— „Cred că suntem pe aleea șobolanilor, unde morții și-au pierdut oasele”.

Surâsul lui David se cam șterse. Deschise ușa și ieși. Cheia tăcăni în broască și, deodată, lui Marie i se făcu foarte frică.

CAPITOLUL 4

Salinas consta din câteva case răzlețe și un port, cuprins între două diguri și plin cu mici bărci pescărești. Luigi străbătu cheul și opri în fața localului pe a cărui firmă scria, *JEnglish Caf*.

— Dumnezeu știe de ce-i zice așa, comentă el.

— Poate servesc mic dejun englez complet, își dădu Dillon cu presupusul. Turiștilor englezi le place.

— Care turiști? ridică din umeri Luigi. Oricum, am a. juns. Eu întorc și pornesc înapoi spre Palermo.

Coborâra din mașină, iar Hannah îi strânse mâna:

— Mii de mulțumiri, sergent. Ca între copoi.

Zâmbi, sărutându-l pe obraz, după care Luigi plecă. Dillon urcă primul treptele. Seara era caldă și, întrucât se întuneca, la bordul unora dintre ambarcațiunile din port se aprinseseră lumini. Deschise ușa și intră. Vreo șase pescari stăteau în cârciuma sărăcăcioasă, foarte încinsă, al cărei ventilator din tavan părea stricat.

Îl salută pe barman cu un gest și se întoarse spre ceilalți:

— E o bombă. Să stăm afară.

Așa făcură, ocupând o masă de lângă balustrada verandei, iar cârciumarul apără.

— Ce aveți de mâncare? îl întreabă Hannah, în italiană.

— Facem numai un singur fel în fiecare zi, signorina. Astă seară e cannelloni ripieni. Bucătarul nostru are o specialitate umplută, cu carne și ceapă. Puteți lua și o salată alături.

— Bine, și adu-ne și o sticlă de vin, ceru Dillon. Ceva

de la rece.

Îi explică lui Riley perspectivele mesei, în timp ce barmanul aducea trei pahare și o sticlă la masă. Turnă într-un pahar, iar Dillon îl miroși.

— Țsta e. Passito. Tare, foarte tare. Din trei pahare, ai căzut pe spate, îi zâmbi el lui Hannah. Eu în locul tău, aş bea o limonadă, fată dragă.

— Mai du-te-n mă-ta, Dillon.

În acel moment, cârciumarul ieși, urmat de o femeie robustă care aducea o tavă cu trei farfurii și un coș cu pâine.

Le depuse pe masă și plecară amândoi. Mâncarea era excelentă, iar Riley lăsa farfuria curată.

— Așa să-mi ajute Dumnezeu, pâinea asta a fost cea mai bună de când am gustat bucătăria verișoarei mele Bridget.

— A fost bună, trebuie să recunosc, răspunse Dillon, deși nu-s prea sigur că era strict cușeră.

— Nu fi prost, Dillon, replică Hannah rece. Pe mine „Biblia” nu mă-nvață să mă înfometez în situații dificile. Acum, mai beau un pahar de vin.

În timp ce Dillon turna, un glas calm întrebă într-o engleză corectă, de școală publică:

— Inspector-șef Bernstein?

Cu toții se întoarseră, privindu-l pe omul care stătea la baza scării.

— Jack Carter.

Era de înălțime medie și purta un chipiu marinăresc pătat de sare, veston bleumarin cu cataramă de alamă brunată și jeanși. Avea chipul bronzat și era mai tânăr decât se așteptase Dillon. La vreo douăzeci și cinci de ani, nu mai mult.

Hannah făcu prezentările:

— Sean Dillon și Thomas O'Malley. Sunt...

— Știu foarte bine cine sunt, domnișoară inspector

șef. Am fost informat amănunțit.

Li se alătură pe verandă, iar Dillon îi oferi un pahar de vin, dar Carter clătină din cap:

— M-am interesat deja de vila prietenului nostru Hakim, de cum am sosit, discret, desigur. Nu sunt multe ca ea în zonă, așa că a fost ușor de găsit. Am dat o raită prin apropiere.

— A fost înțelept? Întrebă Hannah.

— Nicio problemă. Sunt multe bărci de pescari pe-aici, iar șalupa noastră nu e foarte diferită de ele, când o camuflăm cu câteva năvoade. Alte iscodeli discrete prin sat ne-au dat de înțeles că Hakim e la vilă. Cei doi haidamaci ai lui au ieșit azi-dimineață la cumpărături.

— Foarte eficient, comentă Dillon. Și, când atacăm?

— Pe la miezul nopții. N-are niciun rost să pierdem vremea, iar avionul așteaptă în Malta. Vom merge la barcă și vă arăt cum avem de gând să acționăm. E inutil de spus că voi avea nevoie de informațiile domnului Riley...

— Ale domnului O'Malley, preciză Dillon.

— Da, desigur. Deci, voi avea nevoie de informațiile domnului O'Malley. În fond, el a fost chiar înăuntru.

Se întoarse spre Hannah.

— Dumneavoastră stați pe poziție aici până ne întoarcem, domnișoară inspector șef. Au camere de închiriat la etaj.

Hannah dădu din cap:

— Vin cu voi la barcă, doar ca să văd cu ochii mei. Apoi, voi reveni aici să mă cazez.

Pe cheu era liniște, apa plescăia sub dig, de undeva cânta muzică, mirosea a mâncare. Ambarcațiunea era o vedetă acoperită cu plase, așa cum indicase Carter. Doi bărbați cu bonete tricotate și vestoane de marinari lucrau pe punte, în fața timoneriei.

— Știu că nu arată prea grozav, dar poate atinge douăzeci și cinci de noduri, spuse el, strigându-le apoi

celor de pe punte: Eu sunt!

Adăugă, către Hannah:

— Am mai adus doi, dar acum sunt pe uscat. Pe-aici.

Îi conduse pe punte, până în salonul principal. Pe masă erau întinse două hărți.

— Lată, le arată el. Salinas, iar aici e vila, la est. Am încercuit-o cu roșu.

Se aplecară cu toții asupra mesei, iar Riley constată că transpira și-i venea să verse. Hannah fu aceea care risipi tensiunea:

— Eu nu mai am nimic de făcut aici, așa că mă întorc la *JEnglish Caf*, îmi iau o cameră și-i telefonez lui Ferguson pe mobil, ca să-l pun la curent.

Urcă scara, urmată de ceilalți. Când ajunseră pe punte, Dillon spuse:

— Mișto picioare ți-ai mai tras, fato, și frumos formate. Probabil le ai de pe vremea când băteai pasul ca polițistă.

— Ai grijă cum te porți, Dillon, replică ea severă, dar îi puse totuși o mână pe braț. Încearcă să rămâi întreg. Ești o canalie, dar, din cine știe ce motiv pe care nu-l pot pricepe, îmi plăci.

— Vrei să spui că mai am șanse?

— Mai du-te dracului, încheie ea, coborând pe dig.

— Haideți să ne mai uităm o dată la hărți, propuse Carter, conducându-i sub punte. Dermot îl urmă, cu inima bătându-i, căci știa că sosise momentul decisiv.

Dillon se aplecă peste masă, în timp ce Carter îl întreba:

— propoz, sunteți înarmat, domnule Dillon?

— Desigur.

— Obișnuitul Walther?

În acel moment, când cine știe ce instinct, rezultatul a douăzeci de ani de viață agitată, îl înștiință pe Dillon că intrase într-o mare belea, Carter scoase un Browning.

— Măinile pe ceafă, bătrâne, și fără prostii.

Îl caută în buzunare, găsind Waltherul.

— Gata. Măinile la spate.

Dillon se supuse, iar Carter scoase o pereche de cătușe din sertarul mesei și i le întinse lui Riley:

— Pune-i-le.

Sean Dillon clătină din cap:

— Urât, Dermot, foarte urât din partea ta.

— Arnold, coboară aici, strigă Carter în ebraică.

Dillon, care lucrase cândva pentru serviciile de informații israeliene, identifică imediat limba. Nu era printre cele mai cunoscute de el, dar o știa destul ca să înțeleagă.

Unul dintre marinari apăru în ușă.

— Aici sunt, Aaron. L-ai prins, deci?

— Ție cum ți se pare? Tu și Raphael pregătiți-vă să ridicați ancora. Eu mă duc după femeie.

— Ai s-o omori?

— Firește că nu. Avem nevoie de ea ca să comunicăm cu Ferguson, la Londra. Hai, mișcă.

Se întoarse spre Riley:

— Tu stai aici și păzește-l.

— Și banii mei? Întrebă Riley, cu glas îngroșat.

— Îi primești când ajungem.

— Unde să ajungem?

— Gura și fă ce-ți spun, zise Aaron, urcând scara.

Dillon spuse:

— Poți foarte bine să-mi explici, Dermot.

Ceea ce Riley și făcu, până-n cele mai mici detalii, vizita lui Brown la Wandsworth, amănuntele complotului așa cum îi fuseseră prezentate - totul.

— Deci bunul nostru Hakim nu e la vilă?

— N-am de unde să știu. Nici n-auzisem de el, până nu mi-a spus Brown numele.

Clătină din cap.

— Trebuie să înțelegi, Sean, Brown a pregătit totul, depozitul fals de armament A.S.U. din Londra, afurisitul ăsta de Hakim...

— Și n-ai comunicat cu el niciodată după ce ai ieșit de la Wandsworth?

— A spus că nu era nevoie; avea să stea mereu cu ochii pe mine.

— Atunci de unde-a știut că venim?

— L-am întrebat și eu. Mi-a răspuns că microfoanele direcționale sunt o invenție minunată. Poți sta în stradă, ascultând ce se întâmplă într-o casă.

— Furgonul B.T. de la grajduri. Deștepți, băieții.

— Regret, Sean, dar trebuie s-o privești din punctul meu de vedere. Mă așteptau atâția ani în închisoare. N-am putut refuza oferta lui Brown.

— Mai tacă-ți gura, îl întrerupse Dillon, și scoate-mi portofelul.

Dermot se conformă.

— Ce să fac cu el?

— Vei găsi înăuntru cinci mii de dolari în diverse bancnote, și-o să ai nevoie de ei, bătrâne. Erau banii de operare.

— Dar ăștia îmi plătesc douăzeci de mii de lire sterline, replică Riley. N-o să am nevoie de ei.

— A, ba o să ai, nenorocitul.

Hannah fu introdusă într-un dormitor, de către femeia care le adusese tava cu mâncare. Era o odaie mică și simplă, cu fereastra deschisă în noapte, lăsând să se vadă portul. Conținea un pat de o singură persoană, precum și o toaletă și un duș, într-o despărțitură doar puțin mai încăpătoare decât un dulap.

Își puse geanta de voiaj pe pat. La centură purta o borsetă. Avea înăuntru banii de operare și un Walther, pe care-l scoase și-l controlă cu mișcări experte. Apoi coborî la parter.

Se simțea agitată și ciudat de nesigură pe ea însăși, cu gândul la Dillon și la misiune. Nu-I agrea pe Dillon, niciodată nu avusese încredere în el. Atâtea omoruri pentru I.R.A. și toate activitățile lui pentru cam orice grupare teroristă se găsea. Evident, de când lucra pentru Ferguson, se achitase. Dar conștiința faptelor lui dinainte pur și simplu nu-i dădea pace.

Făcu un lucru neobișnuit pentru ea: merse la bar și comandă un coniac, după care ieși, așezându-se la măsuta din colț.

— Lua-te-ar dracu', Dillon! murmură ea în șoaptă.

Ceva rece o împunse în ceafă, iar omul care se prezentase Carter spuse încet:

— Nu te întoarce, domnișoară inspector șef. Presupun că ești înarmată, așa că scoate pistolul din borsetă, cu mâna stângă, și ridică-l.

Se supuse.

— Ce-i asta?

Individul îi luă arma.

— Să zicem că nu e ceea ce pare a fi. propoz, vi l-am prins pe Hakim. Consideră-l un câștig, dar toate celelalte n-au fost decât mijloace pentru îndeplinirea unui scop. Bietul Dermot, îl omoară conștiința, dar a făcut ceea ce i s-a cerut numai ca să scape de la Wandsworth.

— Dar care e. scopul?

— Aveam nevoie de Dillon. A, îl vom trimite înapoi destul de curând și totul se va lămurii. Spune-i lui Ferguson că ținem legătura și, un timp, va trebui să se descurce fără el. Și acum, ridică mâinile la ceafă.

Urmă o scurtă tăcere.

— Dar de ce? întrebă Hannah. Și ce s-a întâmplat cu adevăratul Carter și oamenii lui?

Nu primi niciun răspuns și, când întoarse prudentă capul, omul dispăruse. Coborî scara și porni grăbită pe cheu, dar când ajunse la debarcader auzi un motor

pornind, după care ambarcațiunea se îndepărtă. În timonerie se vedea un om, iar un altul strângea colac parâmele la pupa. Nu mai era nimic de făcut; Hannah se întoarse și o luă repede înapoi.

Carter coborî scara, pentru a-i găsi pe Dillon, așezat pe banchetă, și pe Riley, cu un pahar în mână, stând posomorât de cealaltă parte a mesei.

— A, ai găsit whisky-ul, observă Carter.

— Te-ai întâlnit cu inspectoarea șefă? îl întrebă Dillon.

— Da, și i-am dat un mesaj pentru Ferguson.

— Frumos din partea ta. Adineaori, ai vorbit în ebraică. Nu stăpânesc limba, dar o recunosc. Dacă ești israelian, se explică și marele accent de școală publică engleză pe care-l ai.

— Tatăl meu a fost diplomat la Londra. Am învățat la St. Paul's.

— Nu-i rău. propoz, Dermot mi-a explicat totul. Deci, Hakim n-a fost decât o invenție?

— Cătuși de puțin. Vila există, iar Hakim locuia în ea.

— *Locuia*, ai spus?

— V-am făcut un serviciu. Azi-noapte, am trecut pe la el cu băieții mei și l-am scos din uz.

— Numai pe el?

În acel moment, motoarele se însuflețiră.

— A, nu, i-am omorât pe toți.

— Și pe cele două femei?

Carter ridică din umeri:

N-am avut încotro, trebuia să lichidăm pe toată lumea. Națiunile arabe sunt în război cu noi, Dillon, așa că e sau totul, sau nimic. Ca veteran I.R.A., mă așteptam să înțelegi.

— Ce-i cu adevăratul Carter și oamenii lui? l-ați omorât și pe ei?

— N-a-fost nevoie. Au venit în după-amiaza asta și au

acostat în cealaltă parte a pontonului. Moshe a înotat până acolo și a așteptat să coboare cu toții la masă sau poate la o conferință. A urcat la bord cu un bidon de Calsane și l-a golit pe scară. Este un gaz neural, care te amețește pentru cam douăsprezece ore. Numai temporar, fără efecte nocive ulterioare.

— Așa crezi tu.

Carter zâmbi:

— Trebuie să plec. Vorbim mai târziu.

Ieși, iar Dillon se întoarce spre Riley. Vasul nu înainta foarte repede, strecurându-se vizibil prin mica flotă de bărci pescărești. Riley mai turnă un whisky, cu o expresie hăituită.

— Deci, nu știi cine sunt? îl întreabă Dillon.

— Jur pe Sfânta Fecioară, Sean. Nu știu și nici nu vreau să știu. Nu-mi doresc decât banii și să dispar.

— Serios? Și când ai să cazi peste bord c-un glonț în țeastă?

Riley păru șocat:

— De ce naiba ar face asta?

— Fiindcă nu mai au nevoie de tine. Ți-ai servit scopul. Christoase, Dermot, ești tare de cap, sau ce? L-ai auzit pe Carter. Ai de-a face cu niște oameni complet necruțători.

Dillon se înfuriase de-a binelea.

— Nu numai că i-au lăsat reci pe Hakim și gorilele lui, dar l-au mai omorât și pe îngrijitor, cu nevasta și flicăsa cu tot. Pur și simplu nu iau prizonieri și, orice-ar spune ei, gazul Calsane e încă în faza experimentală și există toate riscurile să provoace vătămări cerebrale permanente.

— Sfântă Maică a Domnului! gemu Riley.

— Deci, cine mai are nevoie de tine, Dermot?

— Sean, ce mă fac?

— Îți strigă în față. Ai cei cinci mii de operare ai mei

și un pașaport. În apă cu tine, înainte de-a ieși din port, și nu pierde vremea.

Riley se puse în mișcare, parcă electrizat:

— Pe toți sfinții, așa am să fac.

Ezită.

— Nu te pot lua cu mine, Sean. Cătușele...

— Hai, du-te odată.

Riley deschise prudent ușa din capătul scării și privi afară. Unul dintre oameni stătea la prova. Carter și cel pe care-l numise Arnold erau în timonerie. Vedeta înainta încet, croindu-și drum printre bărcile flotilei pescărești. Riley se furișă pe punte, trecu peste copastie, stătu un moment agățat, apoi coborî în apă. Era surprinzător de caldă și porni înot pe sub pupa unei lotci, după care, întorcându-se, privi spre luminile vedetei care ieșea pe gura portului.

— Succes, Dillon, o să ai nevoie, spuse el încet, răsucindu-se pentru a înota câteva lungimi de braț, apoi o luă în grabă de-a lungul digului. Avea banii și pașaportul. Următoarea escală, Palermo, apoi un avion către Paris și, de acolo, în Irlanda, din nou la adăpost, printre ai lui. Abia aștepta să ajungă.

În timp ce vasul mergea spre larg, Carter coborî scara, găsimdu-l pe Dillon la locul lui, pe banchetă. Se încruntă.

— Unde-i Riley?

— S-a dus demult. După ce-a auzit cum i-ați rezolvat pe Hakim și compania, i-a trecut prin minte că s-ar putea să-l găsiți și pe el la fel de dispensabil.

— A, l-ai convins? Mă mir, domnule Dillon, după felul cum te-a trădat.

— Haide, bătrâne, nu prea avea de ales. Și eu aș fi făcut la fel, în fața unei asemenea sentințe cu închisoarea, iar Dermot și cu mine ne cunoaștem de mult timp.

Carter strigă în engleză:

— Arnold, vino-aici!

Deschise un sertar și, scoțând un toc de piele, luă o seringă și o umplu dintr-un mic flacon.

— Cum să te numesc? se interesă Dillon.

Carter zâmbi:

— De ce nu? Mă cheamă Aaron, domnule Dillon, iar el e Arnold, adăugă, când intră și celălalt. Întoarce-l pe domnul Dillon cu spatele, Arnold.

Arnold se execută. Dillon simți un deget apăsându-l cu putere pe dosul mâinii drepte, apoi înțepătura acului.

— Sper că ăsta nu-i la fel de experimental ca gazul Calsane.

— Un derivat de pethidină, dar are efect mai îndelungat.

— Are vreun rost să întreb unde mergem?

— Niciunul.

Aaron dădu din cap spre Arnold:

— Du-l în cabină și încuie-l.

Dillon reuși să iasă pe coridor, văzu ușa deschizându-se, patul, iar după aceea, nimic.

Hannah luă legătura cu Ferguson fără nicio dificultate, folosindu-și telefonul mobil prin satelit. Generalul era în apartamentul său din Cavendish Square, așezat în salon lângă foc, și o ascultă cu răbdare în timp ce-i dădea raportul.

— Doamne sfinte, zău că ne-au tras clapa, oricine-or fi.

— Dar ce-or fi vrând cu Dillon, domnule general? Și ce s-a întâmplat cu adevăratul Carter?

— Dumnezeu știe, dar vom afla destul de curând. Au spus că ținem legătura și că Dillon se va întoarce. Nu trebuie decât să așteptăm.

— Am înțeles.

— Voi lua legătura cu Lacey, în Malta, și-i spun să zboare la Palermo ca să te ia, mâine dimineată, iar lui

Gagini îi voi cere să trimită mașina după tine.

— V-aș fi recunoscătoare.

— Vino acasă, inspectare, altceva nu mai e de făcut, pentru moment.

Ferguson stătu pe gânduri un timp, apoi telefonă la închisoarea Wandsworth și ceru cu șeful pazei.

Dillon se trezi pe jumătate, în bezna cabinei. Cătușele îi fuseseră scoase și domnea un întuneric adânc. Încercă să distingă cadranul luminescent al ceasului, care părea să indice că fusese adormit timp de opt ore.

Mișcarea navei indica o viteză rezonabil de mare, iar Dillon se ridică, pipăi în căutarea ușii și găsi comutatorul electric.

Hubloul era zăvorât și vopsit în negru. Dillon avea gura uscată ca nisipul, dar în colț era un mic lighean și o ceașcă de plastic, pe care o umplu de mai multe ori cu apă, stând așezat pe marginea patului.

În broască se răsuci o cheie, ușa se deschise și intra Aaron.

Îl urma un bărbat necunoscut, cu o tavă.

— Mă gândeam că te-oi fi trezit deja, începu Aaron. El e Raphael, și-ți aduce daruri. Ai un aparat de ras, cremă și șampon. Dincolo de ușa aia găsești un mic duș. Mai important, o ploscă de ceai, lapte și sandvișuri cu șuncă.

— Șuncă? Și te mai dai băiat evreu cuminte?

— Da, mai mare rușinea, nu-i așa, dar, în fond, cum ți-am spus, am învățat la St. Paul's. Pe curând.

Ieșiră, iar Dillon începu sandvișurile, care erau excelente, și bău un ceai. Se simțea surprinzător de bine, ținând seama de drog, iar apoi se dezbracă, făcu un duș și se bărbieri, după care se îmbracă la loc. În continuare, își scoase țigările din buzunarul hainei și aprinse una. Pe un raft erau câteva cărți. Uitându-se la ele, găsi un exemplar din, *Rrom Russia With Love*", de Jan Fleming. *James Bond*. Într-un fel, părea potrivită și, culcându-se la loc pe pat,

începu să citească.

Peste două ore, se auzi cheia și ușa se deschise. Aaron intră, urmat de Arnold.

Dillon arată cartea:

— Știi că asta e o primă ediție? Scot prețuri grase la licitații, în vremurile noastre.

— Voi ține minte, spuse Aaron. Regret că te plictisesc, dar s-a făcut din nou ora de culcare, domnule Dillon. Întinde mâna, te rog.

Cum nu prea avea ce face, Dillon se supuse. Aaron îl bătu pe dosul mâinii și-i înfipse acul.

— Ești sigur că n-am s-ajung o legumă? întrebă Dillon.

— Niciun risc, domnule Dillon. Ești un om prea important. De fapt, te-ai mira chiar și dumneata să afli cât de important ești.

Dillon, însă, cădea deja cu capul pe pernă, în timp ce sunetele i se stingeau în urechi.

În același moment, Marie de Brissac, așezată lângă fereastra camerei sale, unde picta, ridică privirea, când ușa se deschise și intră David Braun, cu o tavă. O puse pe masă. Îi adusese prăjituri și o cafetieră plină; făcu un pas înapoi să studieze tabloul.

— Excelent. Și sora mea picta în acuarele. E un mediu vizual diferit.

— Picta, ai spus?

— A murit, contesă. Am avut două surori. Au fost ucise când un terorist arab a aruncat în aer un autobuz cu studenți, la Ierusalim.

Era șocată și se vedea bine.

— Îmi pare rău, David, cu adevărat rău, spuse ea, întinzându-se să-i ia mâna.

Reacția lui fu aproape electrică și cum nu se poate mai răscolitoare, în special când constată efectul pe care îl avea asupra sa acea minunată femeie. Se retrase grăbit.

— E-n regulă. Sunt cinci ani de-atunci. Am învățat să accept realitatea. Pentru mama mea îmi pare rău. Ea n-a trecut niciodată peste asta. E internată într-un sanatoriu psihiatric.

Reuși să afișeze un zâmbet gol.

— Ne vedem mai încolo.

Ieși, iar Marie de Brissac rămase pe loc, întrebându-se, nu pentru prima oară, dacă nu cumva Dumnezeu fusese într-o zi proastă când crease lumea.

Când își reveni din nou, Dillon se afla într-o cameră foarte asemănătoare ca a lui Marie de Brissac - pereți lambrisați, pat cu baldachin, plafon boltit. Își simțea capul surprinzător de limpede și se uită la ceas, care arăta că trecuseră cam douăsprezece ore de când plecase din Sicilia.

Se ridică și merse la fereastra zăbreliță, pe unde văzu cam aceeași priveliște pe care o vedea Marie - faleza, plaja, pontonul - singura diferență fiind că de cealaltă parte a șalupei era acum amarată vedeta. Vizită baia și, la întoarcere, ușa se deschise și intră Aaron.

— Aha, ne-am sculat și circulăm.

Se trase într-o parte, iar Iuda intră, cu treningul și cagula neagră. Fuma o havană și dinții îi luciră când zâmbi.

— Vasăzică, Sean Dillon. Mi s-a spus că ești cel mai bun om pe care l-a avut I.R.A. De ce ai schimbat taberele?

— Mă rog, cum a spus cândva un mare om, vremurile se schimbă, iar oamenii odată cu ele.

— Bine zis, dar un om ca dumneata avea nevoie de un motiv mai serios.

— Să zicem că, pe moment, mi s-a părut o idee bună.

— După aceea, ai lucrat peste tot. Pentru A.T.A., în Spania, cu O.E.P., apoi la israeliți. Ai aruncat în aer vedete palestiniene în portul Beirut.

— A, da, confirmă Dillon, dar pentru asta am fost

foarte bine plătit.

— Cu siguranță, nu ești părtinitor.

Dillon ridică din umeri:

— Asta chiar nu rentează.

— Ei bine, de data asta, prietene, vei fi de partea mea.

— Scutește-mă. Să privim adevărul în față, nici măcar nu te cunosc.

— Ajunge să mă numești Iuda.

— Iisuse, fiule, cred că glumești.

Aaron interveni, în ebraică:

— De ce am mai pierde timpul?

— Avem nevoie de el, răspunse Iuda în aceeași limbă, și nu-ți face griji, știu cum să-l iau.

Se întoarse spre Dillon, continuând, tot în ebraică:

— Știu într-adevăr cum să te iau, nu-i așa?

Deși ebraica lui Dillon era departe de-a fi perfectă, înțelese, dar se hotărî să nu lase să se observe.

— Ascultă, n-am înțeles o vorbă.

— Firește că nu, te puneam doar la încercare. Ți-am văzut dosarul în arhivele Mossadului, care sunt foarte meticuloase. Stai binișor cu arabă, dar cu ebraica, zero.

— Știu ce înseamnă, *shalom*".

— Ei bine, *shalom* ție, iar acum mă poți urma.

— Încă un lucru. Scuză-mi nesătula curiozitate, dar ești yankeu?

— Începe să mă obosească întrebarea asta, se amuză Iuda. De ce toți presupuneți că un israelit nu poate fi israelit, dacă vorbește bine engleza americană?

Se întoarse și ieși, iar Aaron făcu un semn cu mâna:

— Pe-aici, domnule Dillon.

Cabinetul era spațios, cu un enorm șemineu de piatră și tapiserii pe pereți. Ferestrele cu geamuri plumbuite stăteau deschise, lăsând să intre miresmele din niște grădini de afară, Iuda se așează la un birou mare, încărcat,

indicând un fotoliu din fața lui:

— La loc. Găsești țigări în tabachera de argint.

Aaron se rezemă de peretele de lângă ușă. Dillon luă o țigară și o aprinse cu o brichetă de birou.

— Când băiatul aci de față a vorbit evreiește cu tovarășii de bord, cel puțin am recunoscut limba.

— Da, am remarcat asta în dosarul de la Mossad. Mare talent la limbi. De toate, de la irlandeză la rusă.

— Sunt o suceală a creierului meu, limbile, răspunse Dillon, la fel cum unii oameni pot calcula mai rapid decât un computer.

— Atunci, de ce nu și ebraica?

— Nici japoneza n-o vorbesc. N-am lucrat pentru Mossad decât o dată, după cum știi, iar dacă ai descoperit atât de mult pe cât spui, ești la curent că operațiunea din Beirut a fost o misiunefulger. Peste trei zile plecasem de acolo, cu cecul unei bănci elvețiene strâns lacom în pumn. Oricum, cine naiba ești și despre ce e vorba?

— Ei bine, știi că suntem israeliți, dar israeliți patrioți, dispuși să facă orice pentru a menține integritatea țării.

— Cum a fost și împușcarea primului ministru Rabin?

— N-am avut niciun amestec. Sincer vorbind, avem treburi mult mai importante de făcut.

— Și-atunci ce sunteți, un fel de zeloți ai zilelor noastre?

— Nu tocmai, amice, replică vesel Iuda. Ei doreau ca romanii să plece și erau mari patrioți, dar noi ne revendicăm dintr-o tradiție mai veche. Dominația siriană asupra țării noastre, profanarea Templului, religia, întregul nostru mod de viață amenințate.

— La fel ca azi, asta vrei să spui?

— Suntem încontinuu amenințați. Mie mi-au fost ucise rude de bombele Hamasului, Aaron a avut un frate, pilot, doborât deasupra Iranului. A fost omorât în tortură.

Alt om de-al meu a pierdut două surori în dinamitarea unui autobuz studențesc. Fiecare dintre noi are povestea lui.

Își aprinse din nou havana, care se stinsese.

— Și care era tradiția asta anterioară pe care ai menționat-o?

— Sirienii au fost învinși de Iuda zis Macabeul, care, înseamnă Ciocanul.

— Aha, se face lumină.

— Urmașii lui au fost cunoscuți ca macabei, naționaliști convinși care doreau independența națională a țării. Sub conducerea lui Iuda, au dus un război de gherilă încununat de un asemenea succes, încât au învins armate siriene mult mai mari decât a lor, au cucerit Ierusalimul, au curățat și au sfințit din nou Templul.

— Cunossc povestea.

— De la redutabila inspectoare-șefă Bernstein?

— Ei, ea vorbește ebraica, spuse Dillon. Oricum, mi-a spus odată despre ce e vorba în Șanukah.

— Sărbătorit anual, în memoria faptelor macabeilor. O țară mică a redevenit independentă.

— Până au sosit romanii.

— Adevărat, dar de data asta nu vom mai permite să se întâmple așa ceva.

Dillon dădu din cap:

— Deci, te consideri asemenea lui Iuda Macabeul, iar partizanii dumitale, băieții care m-au capturat pe mine, de exemplu, sunt macabeii secolului douăzeci?

— De ce nu? în jocul nostru, numele codificate sunt absolut necesare, așa că Iuda Macabeul se potrivește foarte bine.

— În fruntea unei armate de macabei.

— Nu am nevoie de o armată, doar de un mic grup de partizani devotați. Ba nu, ridică Iuda o mână, credincioși, și câteva sute risipiți prin lume, evrei ca mine, care cred mai presus de orice că statul Israel trebuie să

supraviețuiescă și sunt pregătiți să nu se dea înapoi de la nimic pentru a garanta acest lucru.

— Eu aș fi crezut că Israelul a rezolvat-o destul de bine. În 1948, când Națiunile Unite s-au retras, ați învins șase țări arabe. În războiul de șase zile, din 1967, ați învins Egiptul, Siria și Iordania.

— Adevărat, dar înainte de timpul meu. Al meu a fost războiul de Yom Kippur, în '73, și l-am fi pierdut, dacă americanii nu ne aduceau avioane de luptă și armament. Iar de-atunci numai necazuri. Trăim pe muchie de cuțit. Coloniștii noștri din Nord nu știu niciodată când vor fi atacați, Hamasul declanșează mereu campanii de bombardament. De altfel, rachetele Scud din timpul Războiului din Golf au demonstrat cât de vulnerabili suntem. Nu mai poate continua așa.

Aproape fără voie, Dilion spuse:

— Îmi dau și eu seama.

— Chiar și în Marea Britanie există musulmani care cer anihilarea evreilor. Siria, Iranul și Irakul nu vor fi mulțumite până nu suntem striviți. Saddam Hussein continuă cu fabricarea armelor chimice, mullahii din Iran cheamă la război, împotriva Americii, Marele Satan. Atacul cu bombe asupra cazărmii americane din Dahran n-a fost decât începutul. Se știe că Iranul lucrează la producerea unei bombe nucleare. Au numeroase tabere de instrucție pentru teroriști. Și în Siria există unități de cercetări nucleare.

— O știe toată lumea, de ani de zile, replică Dilion. Alte noutăți?

— Misile cumpărate din Europa de Est, după destrămarea Uniunii Sovietice, și după cum am văzut în războiul din Golf, Israelul e vulnerabil față de asemenea arme.

Dilion întinse mâna după încă o țigară, iar Iuda luă bricheta aflată lângă mâna lui dreaptă, se aplecă peste

masă și-i oferi foc. Bricheta era de argint oxidat, cu un soi de pasăre neagră în basorelief, ținând în gheare un fulger în zigzag - evident, vreun simbol militar.

— Deci, spuse Dilion, ți-ai pledat cazul. Care este soluția?

— E timpul să-i punem capăt, o dată pentru totdeauna. Irakul, Siria și Iranul să fie îngenuncheate definitiv.

— Și cum naiba vreți să realizați asta?

— Nu vrem. O vor face americanii pentru noi, sub inspirata îndrumare a președintelui lor.

— Jake Cazalet? clătină Dilion din cap. Sigur, și bunele S.U. ale A. au fost întotdeauna dispuse să riposteze când li s-a forțat mâna - după cum a dovedit războiul din

Golf - dar să anihileze trei țări? Mira-m-aș.

— Mă refer la atacuri aeriene chirurgicale, îi explică Iuda. Distrugerea totală a siturilor de cercetări nucleare, pentru început, și a tuturor siturilor de armament chimic. De asemenea, a centralelor energetice nucleare și așa mai departe. Distrugerea completă a infrastructurii. Rachetele balistice cu focoaase nucleare pot nimici de asemenea ținte ca Baza Maritimă Iraniană de la Bandar Abbas. Comandamentele armatelor din toate cele trei țări sunt ținte cunoscute. Nu e nevoie de un război la sol.

— Un holocaust? întrebă Dillon. La asta te referi? Ai fi gata să mergi atât de departe?

— Pentru statul Israel? dădu din cap Iuda. Altfel nici n-aș putea.

— Dar yankeii n-o vor accepta niciodată.

— Aici s-ar putea să te înșeli. De fapt, la Pentagon *există* un asemenea plan, de la războiul din Golf înapoi. Se numește Nemesis. Eșaloanele superioare ale armatei americane n-au dus niciodată lipsă de oameni dornici să-l pună în aplicare.

— Atunci, de ce n-au făcut-o?

— Fiindcă președintele, în calitate de comandant suprem, trebuie să semneze ordinul de luptă, iar el l-a respins întotdeauna. În fiecare an a fost prezentat, de la războiul din Golf începând, comisiei secrete a președintelui - Comisia Proiectelor Viitoare, cum se numește. Bizar, nu-i așa? Se va întruni din nou săptămâna viitoare. Iar de astă dată, ceva îmi spune că rezultatul va fi diferit.

— Crezi că Jake Cazalet va semna? clătină Dillon din cap. Pesemne că ești nebun.

— Forțele Speciale din Vietnam, zise Iuda. Crucea pentru Servicii Deosebite, Steaua de Argint, două Inimi Purpurii.

— Ei și? A luptat pentru pace mai mult decât oricare alt președinte, de ani de zile. E genul de democrat pe care până și republicanii îl iubesc. Nu va semna niciodată un plan ca Nemesis.

— A, ba cred că o va face, când va auzi ce am de spus, iar aici intervii dumneata, dragă prietene. Generalul de Brigadă Ferguson are acces la președinte, grație primului ministru britanic. Dumneata l-ai cunoscut personal pe președinte. Ai zădărnicit un complot cu bombă din partea unei organizații paramilitare protestante care dorea să-l asasineze, când a fost la Londra, și ai avut o contribuție importantă în două-trei situații delicate, cu privire la procesul irlandez de pace - sau la lipsa lui.

— Și ce-i cu asta?

— Îi poți face o vizită din partea mea, împreună cu Ferguson, dacă dorești. Totul, strict confidențial, firește. Altfel nu se poate.

— Pe dracu', replică Dillon.

— Ba cred că te pot convinge.

Iuda se ridică și dădu din cap spre Aaron, care scoase un Beretta din buzunarul vestonului marinăresc.

— Hai să-ți arăt.

— Și care-i ideea? O să-mi legați la o baterie foarte

mare ceea ce bătrâna mea mătușică Eileen ar fi numit extremitățile?

— Nu e nevoie. Ai timp să reflectezi, atâta tot. Acum, ești bun să mă urmezi?

Deschise ușa și ieși, iar Dillon îl urmă, ridicând din umeri, cu Aaron după el.

Străbătură coridorul și o serie de scări din piatră, coborând în total trei etaje. Dillon auzi pe cineva țipând, o voce femeiască, ascutită și sonoră, cuprinsă de groază.

Când ajunseră la un nivel inferior, de pe un alt culoar apărură Arnold și Raphael, ținând-o între ei pe Marie de Brissac. Fata se zbătea nebunește, vizibil înspăimântată rău, iar David Braun venea din urmă, încercând s-o liniștească.

— N-ai de ce să te temi.

— Ascultă-l, contesă, zise Iuda. Spune adevărul. propoz, dumnealui e domnul Dillon. L-am adus aici ca să-i arăt că am intenții serioase, și întotdeauna mă țin de cuvânt. Privește și învață, apoi te vei putea întoarce în camera dumatăle plăcută și caldă.

Aaron trase zăvorul unei uși mari de stejar, o deschise și intra primul, aprinzând lumina. Era o pivniță veche, cu ziduri din blocuri de piatră umede. În mijloc se afla un puț cu ghizduri joase de cărămidă și o găleată suspendată cu o funie de un scripete.

Iuda luă o piatră și îi dădu drumul. Se auzi un plescăit cu ecou.

— Patruzeci de picioare, urmate de numai patru-cinci picioare⁴ de apă și noroi, spuse el. Nu s-a folosit de ani de zile. E cam puturos și destul de rece, dar nu le poți pretinde pe toate. Puneți-o pe contesă să arunce o privire.

Marie tremura necontrolat, în timp ce Arnold și Raphael încercau s-o împingă înainte, iar Dillon îi spuse lui Iuda:

4 - (Resp.) 13 m., 1,20-1,50 m. (n.tr.)

— Ce ești, sadic sau ce?

Ochii din cagula neagră sclipiră și urmă o pauză, pe care o întrerupse David Braun:

— O duc eu.

Arnold și Raphael se retraseră, iar Braun o cuprinse cu brațul pe după umeri.

— E-n regulă, sunt aici. Ai încredere-n mine.

O conduse spre puț.

Iuda luă încă o piatră și o aruncă.

— Poftim.

Se auzi plescăitul, urmat de un fel de scâncet lugubru. Iuda râse.

— Probabil sunt șobolanii. Le place mult, din cauza canalului inferior care se scurge pe acolo. Nu-i amuzant?

Se întoarse spre Dillon:

— Sau, va fi, când stai în găleată, iar noi te coborâm înăuntru.

În acel moment, Dillon știu că avea în față un psihopat, căci Iuda se distra prea mult, dar își păstră calmul.

— Am să-ți spun un lucru. E clar că nu cunoști cel mai important aspect al canalelor.

— Și asta ce-ar vrea să însemne?

— Dacă înghiți agenți patogeni umani, ai mari șanse să mori, iar dacă te mai mușcă și un șobolan, cresc posibilitățile să contractezi boala lui Weil. Îți rămân șanse *fifty-fifty* să supraviețuiești, când ți se blochează ficatul, așa că, presupun, nu te prea interesează să mă ai în viață.

Iuda explodează de furie:

— Futu-te-n cur, ticălosule, că deștept mai ești. Treci în găleată, că de nu, îți zbor creierii.

Smulse pistolul Beretta din mâna lui Aaron și îl îndreptă spre el, iar Marie de Brissac strigă:

— Nu!

Dillon îi zâmbi:

— Nu știu cine ești, fată dragă, dar nu-ți face griji. Are prea mare nevoie de mine.

Se urcă în găleată cu picioarele, iar Arnold și Raphael îl coborâră. Privind în sus, îl văzu pe Iuda uitându-se în jos spre el, iar peste câteva momente atinse apa. Picioarele i se cufundară în mâl, apa ajungându-i până la piept. Peste un moment, găleata fu ridicată. Se uită spre cercul de lumină și deodată acesta se întunecă, lăsându-l singur, în beznă.

Mirosul era cumplit, iar apa, foarte rece. Își aminti o situație similară prin care trecuse odată în Beirut. Crezuse că era în mâinile teroriștilor arabi, coborât într-un puț asemănător împreună cu un terorist protestant din Ulster, care încerca să intre în afacerile cu uraniu. Reieșise că era o cacealma a serviciilor de informații israeliene, cu scopul de a-i frânge voința celuiilalt. Lui Dillon îi trebuiseră patru băi ca să scoată mirosul.

Găsi o cornișă în zidărie și se așeză pe ea, cu brațele strânse ca să se apere de frig, întrebându-se cine era femeia. Acolo se adunau mistere peste mistere. De un singur lucru era sigur, Iuda nu era numai fanatic, ci și nebun cu adevărat, iar Dillon nu fusese niciodată în viața lui mai convins de un lucru.

Ceva i se atinse de coapse, îndepărtându-se înot, și știu ce era.

În camera ei, Marie de Brissac plângea, iar David Braun o ținea în brațe, constatând dintr-odată că îi mângâia părul ca pe al unui copil.

— Acum e bine, spuse el încet. Sunt aici.

— O, David, ridică ea fața scăldată de lacrimi. Mi-a fost atât de frică și Iuda...

Se cutremură.

— M-a speriat îngrozitor.

— Poartă o grea răspundere, zise Braun. Multe poveri.

— Omul acela, pe care îl numea Dillon, cine e?

— Nu trebuie să te preocupe. Știu ce ți-ar prinde bine, o baie bună. Dau drumul la apă, apoi merg să văd de cină.

— Astă seară nu, David, n-aș putea mânca nimic. Dar un vin, David! Dumnezeu să mă ierte, nu sunt băutoare, dar în seara asta îi simt nevoia.

— Revin mai târziu.

Deschise ușa, ieși, o încuie și se opri un moment pe coridor, conștient că-i tremurau mâinile.

— Ce se întâmplă cu mine? șopti el, apoi plecă.

Scufundată până la gât în clăbuc, Marie fuma o țigară, încercând să se relaxeze. Era un vis urât, totul, iar explozia de turbare a lui Iuda fusese înspăimântătoare. Dar acel Dillon...

Se încruntă, amintindu-și zâmbetul straniu-ironic de pe chipul lui pe când îl coborau în puț. Parcă puțin i-ar fi păsat și nu avea niciun sens.

Apoi, mai era și David. Marie era destul de femeie ca să știe ce se întâmplă.

Așa să fie. În situația ei, trebuia să se folosească de toate avantajele posibile.

La Londra ploua torențial, stropii mari lovind ferestrele apartamentului lui Charles Ferguson, din Cavendish Square.

Hannah Bernstein privea pe fereastră, când Kim, ordonanța ghurka a lui Ferguson, veni din bucătărie cu o cafetieră și cești pe o tavă.

Ferguson, așezat lângă foc, spuse:

— Haide, inspectare, n-are rost să te agiți. Bea o cafea.

Hannah i se alătură, așezându-se în fotoliul opus, iar Kim turnă.

— Nicio veste, domnule.

— Știu. Dar vom primi. Vreau să spun, toate astea

trebuie să aibă un sens.

— Așa s-ar părea.

— Îți place Dillon, nu?

— Dacă vă gândiți că l-aș dori ca bărbat, răspunsul e nu. Nu-I agreez și niciodată n-am făcut-o. Îl condamnă trecutul lui.

— Și totuși îți place?

— Știu. E un ticălos total, nu-i așa, domnule? Dar nu contează.

— Și, cum a mers la Wandsworth?

— M-am întâlnit cu Dunkerley, șeful pazei, care mi-a spus cam ceea ce v-a spus și dumneavoastră când i-ați telefonat. În zilele de vizită, închisoarea e ca un souk. Nu există nicio șansă ca vreun gardian de la vorbitor să și-l amintească pe acel Brown, din câteva sute de vizitatori. După cum a spus domnul Dunkerley, a fost un mare ghinion că gardianul, Jackson, singurul care se ocupase personal de Brown, a murit în accidentul acela.

— Accident, vezi să nu.

— Așa scrie în raportul poliției, domnule general. Toți martorii susțin că pur și simplu a căzut.

— Mult prea comod. La barou ce-ai aflat?

— Au în evidențe trei George Brown, sau au avut. Unul a murit acum o lună, al doilea e negru, iar al treilea e celebru pentru că pledează în instanță din fotoliul cu roțile.

— Înțeleg.

— Am o copie a benzii video de la vorbitor, dar numai un singur om l-ar putea identifica în ea pe Brown.

— Riley?

— Exact, domnule.

— Măi să fie. Și mai am o noutate pentru tine. Căpitanul Carter a raportat din drumul înapoi spre Cipru. El și echipa lui țineau o consfătuire în salonul vedetei, când se pare că au fost gazați. Au ieșinat cu toții pentru

câteva ore.

— Acum se simt bine, domnule general?

— Nu e prea mulțumit de starea a doi dintre ei. Se vor interna în spitalul militar, când ajung. Să sperăm că nu pățesc nimic grav.

Dillon, mai înfrigurat ca oricând, se rezemă de zidul de cărămizi.

— Iisuse, murmură el încet. Aici te sature cât ai clipi.

În apă se simți o mișcare bruscă, iar un șobolan i se târî peste piciorul drept. Îl dădu la o parte.

— Deci aici erai, javră mică. Acum, fii cuminte.

CAPITOLUL 5

Întrucât îi permiseseră să-și păstreze ceasul, Dillon era conștient de trecerea timpului, deși nu putea fi sigur dacă era bine sau nu, căci timpul părea să se prelungească la infinit.

Își aminti că observase când era ora patru dimineața, după care, în pofida circumstanțelor, probabil ațipise, căci se deșteptase cu o tresărire, când un șobolan îi fugise peste umăr, se uitase din nou la ceas și văzuse că era șapte și jumătate.

Nu peste mult, deasupra apăru o lumină și Iuda se aplecă peste gura puțului.

— Mai ești întreg, Dillon?

— Într-un fel.

— Bine. Te scoatem.

Găleata coborî, Dillon își vârî picioarele înăuntru și fu ridicat încet. Când trecu cu capul de marginea ghizdurilor, îi văzu stând în jur pe Iuda, Aaron și Arnold.

— Dumnezeu, da' rău puți, Dillon, râse Iuda. Scoate-l de-acolo, Aaron, și continuă așa cum am propus.

Urcă scara înaintea lor, iar Aaron spuse:

— Te duc înapoi în camera ta. Cred că ai nevoie de un duș.

— Sau trei, sau patru, replică Dillon.

În baie, se dezbracă și puse hainele contaminate într-o pungă de plastic pe care i-o dăduse Aaron.

Pe la jumătatea celui de-al doilea duș, Arnold veni și luă punga.

Dillon mai făcu un duș, apoi și pe al patrulea. În timp ce-și lua prosopul, Aaron aruncă o privire înapoi.

— Ai haine curate pe pat, Dillon.

— De măsura potrivită, sper.

— Știm totul despre tine.

— Și pantofi? Cu pantofii cum e?

— Și pe-ăia. Mă întorc după ce te îmbraci.

Dillon își uscă părul, se bărbieri, apoi intră în dormitor pentru a descoperi un rând de lenjerie nouă, o cămașă cadrilată, jeansi și șosete, și o pereche de teniși. Se îmbracă repede și tocmai se pieptăna, când ușa se deschise și Aaron intră.

— Așa e mai bine. Ești gata pentru micul dejun?

— S-ar putea zice că da.

— Atunci, vino pe-aici.

Deschise ușa, îl conduse pe coridor și se opri la o altă ușa. O deschise și păși într-o parte.

— Pe-aici, domnule Dillon.

Marie de Brissac, aflată la șevalet, se întoarse. Ezită, cu pensula în mână, iar Aaron spuse:

— Ți l-am adus să-ți țină de urât. Vine și micul dejun imediat.

Ușa se închise, încuiată cu cheia.

— Sean Dillon, întinse el mâna. Contesă, nu-i așa?

— Lasă asta. Ajunge doar Marie - Marie de Brissac.

Ți-a fost greu?

— O noapte grea, fără-ndoială. Iau și eu o țigară din alea, dacă nu te superi.

— Sigur că da.

Și-o aprinse și suflă un fuior de fum.

— Întâmplător, știi unde ne aflăm?

— N-am nici cea mai vagă idee. Dar dumneata?

— Mă tem că nu. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că eram într-un port numit Salinas, în Sicilia. Știu, după ceas, că am făcut cel puțin douăsprezece ore pe mare, dar în cea mai mare parte a timpului am fost inconștient.

— Și eu la fel. Eram în Corfu când m-au răpit. S-a pomenit despre un drum cu avionul, apoi am simțit o înțepătură în braț și n-am mai știut nimic până m-am trezit aici.

— Dar despre ce naiba e vorba? întrebă Dillon, în momentul când ușa se deschise și intră Braun, nu Aaron, cu o tavă.

— Bună dimineața, domnule Dillon, contesă.

Puse tava pe masă.

— Jumări de ouă, pâine prăjită, marmeladă și ceai englezesc. Mult mai potrivit decât cafeaua. Voi reveni.

Ieși, iar Dillon spuse:

— De dumneata nu știu, da' eu mor de foame. Să mâncăm cât sunt calde.

— De acord.

Se așezară de o parte și de alta a mesei și începură să mănânce, stând de vorbă.

— Deci, nu știm unde ne aflăm. Ar putea fi Italia sau Grecia, poate chiar Turcia sau Creta. Și Egiptul ar fi o posibilitate.

— O gamă largă, dar cine ești dumneata, domnule Dillon, și de ce ai fost adus aici?

— Lucrez pentru un serviciu de informații britanic. Mă deplasasem în Sicilia spre a aresta, într-un mod extrem de ilegal, un terorist arab foarte căutat. Mă însoțea colega mea, inspector șef Hannah Bernstein din Bransa Specială de la Scotland Yard. Toată acțiunea s-a dovedit o înscenare. M-au capturat, dar pe Hannah au lăsat-o să se prezinte la comandantul nostru, generalul de Brigadă Ferguson. Cu dumneata cum a fost?

— Eram într-o vacanță de pictură, pe coasta de nord-est a insulei Corfu, singură, fiindcă așa prefer pe moment.

— Ești franțuzoaică, observă Dillon.

— Exact. Pictam pe plajă, când cel numit David, David Braun, cu încă unul, pe nume Moshe, mi-au împachetat hainele și m-au luat pe sus, fără nicio explicație. Restul îl știi.

— Trebuie să existe un motiv, spuse Dillon. Vreau să zic, ai ceva anume, aparte? Vorbește-mi despre viața dumitale.

— Ei bine, tatăl meu a fost general-contele Jean de Brissac, erou de război. A murit de câțiva ani. Mama a murit anul trecut, și încă nu mi-am revenit. Înseamnă că acum sunt contesă de Brissac. Așa se moștenește titlul. De la mamă sau de la tată.

— Dar nimeni nu te-ar răpi numai din motivul ăsta, preciză Dillon.

— Mai sunt și bogată. Poate vor o răscumpărare.

— Ar avea sens, cu excepția faptului că nu explică de ce m-au răpit pe mine.

Îi mai turnă ceai.

— Ascultă, din ce mi-a spus acest personaj, Iuda, sunt un fel de grupare extremistă evreiască.

— Ceea ce face ca totul să devină și mai absurd. Nu am niciun fel de relații cu evreii.

Se încruntă o clipă.

— Avocatul din Paris al familiei noastre, Michel Rocard, e evreu, dar ce legătură ar avea asta? E avocat al familiei de Brissac de cel puțin treizeci de ani. Vila pe care o închiriasem în Corfu e a lui.

— Altceva nu mai e? insistă Dillon. În viața ta, nimic? Haide, fată.

— Din câte-mi vine-n minte, nu.

În voce însă i se simțea o puternică ezitare, iar Dillon o observă imediat.

— Haide, spune adevărul.

Așa că Marie oftă și se rezemă de spătar. Și-i spuse.

Dillon rămase năucit. Merse la masa de lângă fereastră și mai luă una din țigările ei.

— Jake Cazalet. El trebuie să fie legătura.

— Dar de ce?

Așezându-se pe marginea mesei, începu să-i explice:

— Ascultă și vei înțelege legătura.

Îi vorbi despre Sicilia și oamenii uciși acolo, apoi despre Iuda și macabei și, în sfârșit, despre planul Nemesis.

Când termină, Marie nu putu decât să clatine din cap, fiind rândul ei să fie buimăcită.

— Nu-mi vine să cred. E atât de *groaznic*. Atâtea morți, pe o scară atât de întinsă.

— Personal, îl găsesc pe Iuda nebun de legat, dar mulți extremiști sunt ca el.

— Dar sunt evrei. Nu se poate...

— Nu se poate ca evreii să fie teroriști? Și cine l-a asasinat pe primul ministru Rabin? Nu e nevoie decât de un grup mic, dur și fanatic, la Irlanda de pildă. Peste douăzeci și cinci de ani de bombe și gloanțe, mii de morți, sute de mii de răniți, uneori schilodiți pe viață, și, totuși, în niciun moment, I.R.A. nu a avut mai mult de trei sute cincizeci de membri activi. Majoritatea poporului irlandez urăște violența și o condamnă.

Marie se încruntă:

— Ești bine informat.

În afirmația ei se simțea o întrebare. Iar Dillon îi răspunse:

— Sunt originar din Belfast. Când aveam nouăsprezece ani, am devenit actor, la Londra. Tatăl meu s-a dus acasă, într-o vizită, a nimerit într-un schimb de focuri pe o stradă din Belfast și a murit lovit de gloanțele armatei britanice.

— Și te-ai înrolat în I.R.A?

— Cam asta se face.la nouăsprezece ani. Da, contesă, am devenit luptător pentru o cauză glorioasă, iar odată ce faci primul pas pe acest drum, cale de întoarcere nu mai există.

— Dar te-ai schimbat. Vreau să spun, acum lucrezi pentru informațiile britanice și generalul de Brigadă Ferguson.

— N-am prea avut de ales, între perspectiva unui pluton de execuție sârbesc din Bosnia și a accepta oferta lui Ferguson de a lucra pentru el.

— Făcând lucruri de același gen ca înainte, completă ea cu complicitate.

— Exact, deși de obicei de partea dreptății.

— Înțeleg.

Stătea foarte calmă, nemișcată, iar Dillon spuse:

— N-am crezut niciodată în bombe, contesă, iar dacă are vreo importanță, în Sicilia i-aș fi împușcat pe Hakim și pe oamenii lui, dar nu și pe cei doi bătrâni și pe fată.

— Da, presupun că te cred.

Dillon surâse, cu zâmbetul lui aparte, cald și imens și fermecător, care-i schimba complet personalitatea.

— Ar fi cazul, contesă, fiindcă sunt singurul prieten pe care-l ai aici.

— Te cred, așa că dă-mi o țigară și spune-mi ce crezi că ar trebui să facem.

— Aș vrea și eu să știu.

Îi oferi foc cu vechea lui brichetă Zippo.

— E destul de interesant că Iuda n-a scos o vorbă despre faptul că ești fiica lui Cazalet, deși e evident că știe.

— Atunci de ce nu ți-a spus?

— A, cred că-i plac jocurile, ca acela de azi-noapte, cu pivnița și puțul. Cred că dorea să descopăr singur.

Cazalet încuviință:

— Deci, intenționează să mă folosească drept monedă

de schimb pentru a-l convinge pe tatăl meu să semneze ordinul? Acea distrugere totală a trei țări?

— Cam așa ceva.

— Jake Cazalet e un om bun, domnule Dillon, clătină din cap Marie. Nu-mi vine să cred că ar semna o asemenea aprobare, indiferent cu ce l-ar amenința.

— În mod normal, aș fi de aceeași părere, se ridică Dillon, mergând la fereastră. Dar, cu tine, e clar că se consideră în posesia unui argument ieșit din comun. Un factor de influență ca niciun altul.

Se întoarse spre ea:

— Povestește-mi. Spune-mi despre el și mama ta. Orice, totul. Ar putea fi de folos. Poate descoperim ceva.

— Nu știu dacă pot, se încruntă Marie. Mama mea mi-a spus cum s-a întâmplat, a reconstituit totul de-a lungul anilor și nu a fost o aventură sordidă – numai așa ceva nu.

Râse cu curaj, dar vocea îi tremura.

— Mai degrabă tragică, de fapt.

— Altceva mai bun nu avem de făcut, fată dragă. Spune-mi doar atâta cât mai avem timp. Pot veni după mine în orice clipă.

— Ei bine, a început în Vietnam, demult. Un răstimp egal cu vârsta mea, practic, deci acum douăzeci și opt de ani...

CAPITOLUL 6

ESTUL MEDITERANEI, SICILIA.

LONDRA, WASHINGTON

1997

— Extraordinară poveste.

Marie dădu din cap:

— Mai ții minte cum a ajuns la putere?

— L-ai văzut de-atunci?

— O dată, cu ocazia vizitei la Paris de anul trecut, imediat după ce fusese ales. Am fost invitată la Balul

Prezidențial. Foarte nesatisfăcător. Câteva momente numai, totul foarte oficial, dar Teddy mi-a acordat mai mult timp. Dragul de Teddy. Tatăl meu i-a creat un post special. Secretar principal. Are mai multă putere în Casa Albă decât restul personalului la un loc. Ar face moarte de om pentru tatăl meu.

— Dar toate astea ne lasă cu o întrebare fără răspuns, preciză Dillon.

— Care anume?

— Dacă Iuda știe cine ești, cum a aflat? Tu, tatăl tău și Teddy Grant sunteți singurii oameni care știau.

— Știu. Asta mă sâcâie și pe mine.

— L-ai menționat pe avocatul familiei, acel Michel Rocard. E posibil să fi știut?

— În niciun caz. Când mama era pe moarte și am discutat toată situația, mi-a spus clar că nu știa nimic.

Dillon mai luă o țigară și-i oferă și ei una.

— Acum, ascultă-mă. În toată afacerea asta, sunt alături de tine, orice s-ar întâmpla. Va trimite curând după noi, nu mă îndoiesc, iar atunci vom cunoaște planul. Ți spun de pe-acum că voi accepta tot ce dorește. Nu prea am încotro, dar, indiferent ce se va întâmpla, singura mea preocupare va fi ca în cele din urmă să te scot de-aici. Mă crezi?

— Da, domnule Dillon, te cred.

— Bun. Acum, poți face un lucru pentru mine, fiind pictoriță, Iuda are o brichetă veche de argint cu un blazon pe o parte, un fel de pasăre neagră, uliu poate, cu fulgerul în gheare. Ai vreun creion de cărbune?

Marie merse la șevalet, deschise trusa de vopsele și reveni la masă cu o coală de schițe.

— Arată-mi.

Dillon făcu o încercare stângace.

— Deci, complet negru, cu aripile desfăcute, spuse Marie începând să schițeze cu cărbunele. Așa avea capul și

ciocul, ca un uliu?

— Nu, ciocul era oarecum gălbui.

Șterse capul și începu din nou.

— Așa era, confirmă Dillon.

Marie râse.

— E un corb, domnule Dillon.

Se duse din nou la trusă și alese două creioane, unul negru, altul galben, și termină pasărea.

— Fulger roșu în gheare, continuă Dillon.

Terminând, Marie admiră desenul:

— Nu-i rău.

— De-a dreptul miraculos.

Dillon îl împături și îl băgă în buzunar.

— E important?

— Cred că este un soi de blazon militar. Ar putea reprezenta o pistă.

În acel moment, ușa se deschise și intrară David Braun și Aaron.

— Pe aici, vă rog, îi chemă Aaron. Amândoi.

Cu Braun în frunte și Aaron la urmă, ajunseră din nou în cabinet, în fața lui Iuda.

— Deci, iată-vă, îi întâmpină el. Ați avut o șuetă plăcută?

— În regulă, spuse Dillon. Să ne lămurim.

— O.K., amice, uite cum merge. Nemesis va fi dezbătut de Comisia Proiectelor Viitoare peste o săptămână, iar de astă dată președintele îl va semna.

— De ce-ar face-o?

— Fiindcă, dacă refuză, o execut pe fiica lui, aci de față.

Se lăsă o tăcere lungă, înainte ca Dillon să spună:

— Ce vrei să spui?

— Nu mă fute la cap, Dillon, știu cine e.

— Și cum ai putut afla?

— Ți-am spus, am macabei pretutindeni. În MI5, la

Londra, în C.I.A. Fă un studiu pe computer despre mine, de exemplu, și unul din oamenii mei va ști. Oricine din serviciile de informații îți poate spune că nu cu șefii cei mari trebuie să-ți bați capul, ci cu oamenii nevăzuți. Operatorii de computer, arhivarii, secretarele.

Râse.

— Prin urmare, am aflat cine e și nu mă întreba cum.

Marie de Brissac spuse:

— Tatăl meu nu va semna niciodată insanitatea asta.

— A, ba cred că-l va tenta. Cazalet și-a investit foarte multe stări emotive în tine, Marie – iubire, vinovăție, un profund sentiment de pierdere și posibilități ratate. Nu ești o ostatică de rând. Și poate inventa oricând o provocare din partea arabilor. C.I.A. se pricepe la așa ceva și îl vor ajuta bucuros, firește. Nu, cred că ne putem aștepta la cooperarea lui, după ce se va gândi puțin.

— Și acum? Întrebă Dillon.

— Vei fi dus înapoi la Salinas. Următoarea escală, Londra și Ferguson.

Deschise un sertar, de unde scoase un telefon mobil.

— Ultimul model, amice, cu legătură prin satelit și imposibil de localizat. Nu-mi poți telefona, dar îți voi telefona eu ție.

— Și de ce ai face-o?

— Ca să-ți dovedesc puterea mea. Dă-mi voie să-ți explic. Va fi de înțeles, după ce vorbești cu Ferguson, să caute prin dosarele computerizate ale Serviciului Secret de Informații Britanic orice referire la o grupare teroristă cunoscută ca Macabeii. Dacă o face, voi ști mai curând decât îți poți imagina, și te voi suna ca să-ți spun. Dacă și Cazalet face același lucru prin arhivele C.I.A., voi afla și din nou îți voi telefona. Numai ca să-ți demonstrez puterea organizației Macabeilor. Sunt pretutindeni, oamenii mei invizibili. propoz, ambele cercetări vor fi o pierdere de timp. Nicăieri nu există informații despre mine și

organizația mea.

— Atunci, ce rost are exercițiul?

— Demonstrează puterea mea absolută în privința asta, dar lasă-mă să revin la cele esențiale. Te întorci întreg. Vei fi lăsat la Salinas. Te vei înapoia la Ferguson și-i vei spune că, dacă Jake Cazalet nu semnează proiectul Nemesis la următoarea ședință a Comisiei Proiectelor Viitoare, îi execut fiica.

— Ești nebun, interveni Marie de Brissac.

— Mai spune-i lui Ferguson că, după părerea mea, ar fi util s-o știe și primul ministru. Tu și el vă veți deplasa la Casa Albă, în Washington, unde lui Ferguson n-ar trebui să-i fie greu să obțină o audiență la președinte.

— Înțeleg. Și-i transmitem mesajul președintelui?

— Exact, cu următorul adaos: dacă se face vreo încercare de a implica C.I.A., F.B.I. sau orice forțe speciale militare, eu voi ști și - din nou - contesa va fi executată imediat. Am oameni peste tot, Dillon, după cum îți vor demonstra cercetările voastre și telefoanele mele.

Dillon trase adânc aer în piept.

— Deci, concluzia este destul de simplă. Fie Cazalet semnează punerea în aplicare a planului Nemesis, fie fiica lui moare.

— Întocmai, amice, nici eu n-aș fi putut spune mai bine.

— Dar n-o va face.

— Cu atât mai rău - rău pentru contesa aci de față.

— Ticălosule! exclamă Marie.

Iuda dădu din cap spre David Braun:

— Scoate-o de-aici și du-o înapoi în camera ei.

— Cu bine, domnule Dillon, și Dumnezeu să te binecuvânteze, mai spuse Marie de Brissac. Nu ne vom mai revedea. Tatăl meu nu va semna niciodată un asemenea document.

— Nu-ți pierde credința, fată dragă, răspunse Dillon,

în timp ce David Braun o scotea pe ușă.

Dillon se duse la birou, luă o țigară și și-o aprinse cu bricheta ornamentată ajut Iuda. Suflă fumul.

— Poți la fel de bine s-o omori de pe-acum. Cazalet nu va semna. E prea groasă.

— Atunci, n-ar strica să-l convingi.

Iuda se răsuci spre Aaron:

— Ia-l pe domnul Dillon și, la drum. Destinația: Salinas.

Aaron vorbi repede în ebraică:

— Țsta e belea mare. l-ai văzut dosarul.

— Nu pentru mult timp. După ce se întâlnește cu președintele, la Washington, va fi împușcat. Am aranjat totul. O treabă elegantă, profesionistă. Asasinat de stradă. Cunoști orașul Washington? Tot timpul sunt tâlhăriți și împușcați oameni. Știu hotelul unde stă întotdeauna Ferguson. „Charlton”. Foarte nesigure parcările subterane din zilele noastre.

— Și Ferguson?

— Nu, pe el nu. E prea important și ne-ar mai putea fi util.

— Despre ce e vorba? se interesă Dillon, care înțelesese totul. V-ați răzgândit? Cad peste bord cu douăzeci de livre de lanț în jurul gleznelor?

— Îmi place la nebunie imaginația ta, amice. Gata, la drum.

Vârî o țigară în gură, iar Aaron luă telefonul mobil special de pe birou și îl conduse afară.

La întoarcerea în cameră, își găsi haina pe pat.

— Spălată și călcată, îl informă Aaron. Țți vei găsi portofelul, cartelele și pașaportul, precum și propriul telefon mobil, ca să-l suni pe Ferguson în momentul când ajungi la Salinas.

Îi întinse aparatul special:

— Cadoul tău de la Iuda. Să nu-l pierzi.

Dillon îmbrăcă vestonul și introduse telefonul mobil într-un buzunar.

— Să-l fut în cur pe Iuda.

— Un mare om, domnule Dillon. Vei vedea cât de mare.

Aaron scoase din buzunar o cagulă neagră și spuse:

— Acum, pune-ți asta pe cap.

Dillon se supuse, iar Aaron deschise ușa și-l luă de braț.

— Mergem la navă, mai anunță el, conducându-l afară.

Când vedeta acostă în portul Salinas, se întunecase. Dillon se uită la ceas. Drumul durase cam douăsprezece ore și fusese drogat, la fel ca înainte, dar numai în primele opt ore. Când îl scoaseră pe punte, era întuneric și ploua, vergele argintii căzând prin lumina de un galben, bolnăvicios a unui felinar.

— Ora opt a unei frumoase seri siciliene, domnule Dillon, spuse Aaron, iar bunul și bătrânul oraș Salinas te așteaptă.

— Ce plăcere.

— Succes, domnule Dillon.

Apoi adăugă, în mod destul de surprinzător:

— Vei avea nevoie.

Dillon trecu peste parapet și porni pe digprin ploaie, în capăt, intră sub un adăpost, își aprinse o țigară și privi vedeta plecând pe mare, cu luminile de poziții roșie și verde pierzându-se în noapte.

Scoase telefonul mobil personal și formă numărul lui Ferguson de la apartamentul din Cavendish Square.

I se răspunse surprinzător de repede:

— Ferguson.

— Eu sunt.

— Slavă Domnului.

— M-au lăsat înapoi în portul Salinas, cu un mesaj

pentru președinte, transmis prin intermediul meu și al dumneavoastră.

— E atât de grav pe cât pare?

— Cel mai negru coșmar.

— Perfect. Îi pun pe Lacey și pe Parry să plece de la Farley Field într-o oră, spre Palermo. Îi voi telefona lui Gagini, ca să-ți organizeze transportul cât mai curând posibil. Unde te găsește?

— La „*English Caf.*

— Așteaptă acolo.

O scurtă tăcere.

— Mă bucur că ești nevătămat, Sean.

Dillon închise telefonul. „Noi și noi surprize, își spuse el, sentimentalisme din partea lui Ferguson”.

Ferguson îi telefoné mai întâi lui Hannah Bernstein, la apartamentul ei. Când răspunse, o anunță:

— E teafăr, inspectare, a revenit la Salinas. Fac pregătiri să-l avem din nou printre noi cât se poate de repede.

— Despre ce a fost vorba, domnule general?

— Nu știu. Aș dori să vii încoace. Poți folosi un dormitor de oaspeți. Îl va pregăti Kim.

— Desigur, domnule.

— Atunci, te aștept.

Apoi, telefoné la secția transporturi a Ministerului Apărării și ordonă zborul spre Palermo. În sfârșit, vorbi cu Gagini.

— Uite, Paolo, nu-ți pot spune care e situația, dar e groasă și vreau ca Dillon să fie luat din Salinas și adus în siguranță la Palermo cât mai curând posibil.

— Nicio problemă. Să zicem că-mi rămâi dator.

— Plăcerea e de partea mea.

— Ciao, Charles, îl salută Gagini și închise telefonul.

Ferguson se așeză lângă foc, iar Kim îl servi cu ceai și gogoși; cu toate că-i plăceau, se simțea extrem de

neliniștit.

— Fir-ai al dracu', Dillon! spuse el încet. Acum cu ce-mi mai vii?

Nu peste mult, Kim răspunse la ușă; Hannah intră cu efectele pentru noapte într-o geantă pe care i-o dădu în primire. Impermeabilul îi șiroia de apă, iar Kim i-l luă și pe acela.

— Doamne, ești learcă, observă Ferguson. Vino și stai jos lângă foc.

— N-am nimic, domnule general, dar ce e cu Dillon?

— L-au adus înapoi la Salinas, cum ți-am spus. Tot ce știu e că a spus că-i groasă și are o legătură cu președintele.

— Dumnezeu! exclamă Hannah.

— Cred că încă nu e momentul să-l implicăm pe Atotputernicul. Îi cer lui Kim un ceai proaspăt și va trebui să așteptăm calmi și cu răbdare.

La Salinas, Dillon stătea pe terasă, sub ploaia care picura de pe acoperiș. Tocmai terminase o farfurie de spaghetti napolitane și o jumătate de sticlă de vin local roșu, când apăru o mașină a poliției. Șoferul rămase la volan, dar un sergent tânăr ieși și urcă treptele.

— Mă scuzați, signor.

Făcu o pauză; nu stătea deloc strălucit cu engleza.

Dillon îl ajută, spunându-i într-o italiană fluentă:

— Mă numesc Dillon, sergent. Cu ce te pot ajuta?

Sergentul zâmbi:

— Am ordin de la colonelul Gagini din Palermo. Ne-a cerut să vă ducem acolo cât mai rapid posibil.

În spatele primei mașini de poliție opri încă una, cu doi ofițeri înăuntru, dintre care cel de pe locul din dreapta ținea un pistol-mitralieră.

— Ați făcut drum lung, comentă Dillon.

— Datoria e datorie, signor, iar colonelul Gagini insistă să fiți adus viu și nevătămat.

Surâse:

— Mergem?

— Cu plăcere, răspunse Sean Dillon, își termină vinul și coborî pe trepte.

A doua zi dimineată la ora nouă, pe aerodromul Farley ploua, când ateriză Learjetul.

Dillon debarcă și-i zâmbi lui Lacey:

— N-aș miza pe o vacanță, căpitane. Vei fi foarte activ.

— Serios, domnule? surâse și Lacey, întorcându-se spre Parry. Mă rog, mai scăpăm de monotonie.

Dillon merse spre Daimler, unde n-o găsi decât pe Hannah Bernstein. Intră.

— Șeful ăl mare e prea ocupat, așa-i?

— Așteaptă la birou.

Trăgându-i capul în jos, Hannah îl sărută pe obraz.

— M-ai ținut pe jărat, ticălosule.

— Auzi auzi, ce limbaj necuviincios pentru o evreică englezoaică de treabă.

Își aprinse o țigară și deschise fereastra:

— Să-i cruțăm pe fumătorii pasivi.

Hannah nu-i luă în seamă remarca.

— Ce s-a întâmplat? Despre ce a fost vorba?

Îi explică.

După ce termină, Hannah spuse:

— Dar e monstruos.

— Da, s-ar putea spune și așa.

— Și acest Iuda. Fără-ndoială, e nebun.

— Da. S-ar putea spune și așa.

Generalul de brigadă, așezat la biroul său din Ministerul Apărării, ascultă totul. Când Dillon sfârși, Ferguson rămase pe gânduri și, în sfârșit, vorbi:

— E cel mai fantastic lucru pe care l-am auzit vreodată. Vreau să spun, omul ăsta vorbește serios?

— L-am chestionat pe Gagini despre Hakim, răspunse

Dillon, și cred că i-ați primit raportul.

— Da, o baie de sânge în toată regula.

— Luda și macabeii lui au intenții serioase, domnule general. Cum spuneam, cel mai negru coșmar, dar destul de real.

— Și ce facem?

— În regulă. Să-l verificăm.

Se întoarce spre Hannah:

— Accesează computerul principal de la Intelligence Service. Cere să selecteze Iuda Macabeul și pe macabei.

Hannah îl privi pe Ferguson, care dădu din cap:

— Fă ce spune, inspectare.

După ce Hannah ieși, generalul spuse:

— Biata femeie care era cu tine acolo cred că e îngrozită.

— E o adevărată doamnă. Va face față.

— Să facă față? repetă Ferguson, cu înverșunare. O va ucide.

— Ba n-o va ucide, fiindcă mai întâi am să-l omor eu, replică Sean Dillon, cu chipul ca de piatră, în timp ce Hannah revenea.

— Nimic, domnule, zero absolut. Computerul n-a auzit niciodată de Iuda Macabeul sau de macabei.

— Perfect, răspunse Dillon. Deci, acum așteptăm să vedem dacă mă sună pe mobil.

Îl scoase din buzunar, punându-l pe birou. Ferguson spuse:

— Inspectare, ai auzit ce-a spus Dillon despre grija macabeilor pentru viitorul Israelului, temerile lor și așa mai departe. Ca evreică, sunt curios ce părere ai.

— Bunicul meu e rabin, cum știți, domnule, iar tatăl meu este foarte ortodox, și totuși îmi acordă sprijinul lor iubitor, chiar și când trebuie să încalc legile impuse de religia mea datorită rigorilor profesiei. Sunt foarte mândră de a fi evreică și susțin statul Israel.

— Dar? insistă Ferguson. Pari să eziți.

— Să spunem așa, domnule general. În timpul celui de-al doilea război mondial, naștii au făcut lucruri îngrozitoare, iar britanicii nu. S-au comportat așa cum ne așteptam de la ei. Există grupări teroriste arabe care măcelăresc femei și copii. Nu mă aștept la asemenea acțiuni din partea israeliților. Totuși, avem grupări fundamentaliste minore, de genul celor care au aplaudat asasinarea lui Rabin, la fel de rele ca ei.

— Și nu le aprobi?

— Dacă bunicul meu, rabinul, ac și acum de față, v-ar spune că, în conformitate cu un precept fundamental al legii evreiești, nu-ți poți asigura propria supraviețuire răpindu-i deliberat altcuiva dreptul la viață.

— Deci, ce îți indică asta despre Iuda?

— Că omul acesta nu e un fanatic religios. Presupun mai degrabă că este un naționalist pragmatic.

— La fel ca inițialul Iuda Macabeul?

— Exact.

— Ești sigură că nu ai nicio simpatie față de el?

— Dar de ce? se zbârli Hannah. Numai fiindcă sunt evreică?

Ferguson ridică o mână, împăciuitoare.

— Trebuia să te întreb, Hannah, știi doar.

Telefonul mobil țârâi. Dillon îl ridică.

— Aici Dillon.

— A, iată-te, amice. Cerere la computerul Delta Numărul Trei, sursa, inspector-șef Hannah Bernstein, pentru orice informație privitoare la macabei. Răspuns nul.

— Da, știm. Vrei să vorbești cu generalul de brigadă Ferguson?

— La ce bun? Spune-i doar să-și miște fundul la Washington. Timpul trece și mai spune-i lui Hannah Bernstein *shalom* și că sunt un mare admirator al ei.

Legătura se întrerupse.

- A aflat totul despre verificare, comentă Dillon.
- Incredibil, spuse Ferguson.
- Nu, invizibil - oamenii lui invizibili.
- Un membru al rețelei macabeilor, preciză Hannah.
- Exact, a spus că e un mare admirator al tău.
- Neobrăzatul. Nu l-am cunoscut niciodată.

— De unde știi? De unde știu și eu? Interesant detaliu. Băieții care m-au răpit, ceilalți de la castel, își arătau cu toții fețele - de ce oare?

— Fiindcă nu sunt decât simpli soldați, răspunse Hannah.

— Exact, dar Iuda purta mască, la pune-ți la contribuție agera minte de polițistă, domnișoară inspector șef.

— E evident. Chipul lui ar putea fi recunoscut.

— Ceea ce înseamnă că e cineva.

Ferguson interveni:

— Lăsați asta. Ceea ce am stabilit e că spune adevărul. Tocmai i-am pus o întrebare celui mai puternic computer de informații al nostru, iar el are acces instantaneu. Cu alte cuvinte, ne-a tăiat picioarele de sub noi.

— Deci, ce facem? Întrebă Dillon.

— Mergem la Washington și vorbim cu președintele, dar mai întâi îi telefonez lui Blake Johnson. Cât despre dumneata, inspectore, ia măsuri ca Lear-ul să aștepte pregătit la Farley Field.

Blake Johnson avea patruzeci și opt de ani, un om înalt și chipeș, cu părul negru ca pana corbului, ce părea mai tânăr cu destui ani.

Militar în infanteria marină la optsprezece ani, revenise din Vietnam cu Steaua de Argint, două Inimi Purpurii și Crucea Vietnameză a Valorii. Diploma în drept la Georgia State îl ajutase să intre în F.B.I.

Într-o zi din luna iunie, cu trei ani în urmă, îl

escortase pe senatorul Jake Cazalet din cauza amenințărilor cu moartea primite de la anumite grupări de extremă dreaptă fasciste.

Însoțitorii de la poliție pierduseră urma limuzinei senatoriale, dar Blake Johnson, croindu-și drum prin traficul dens al serii, ajunsese exact în timp ce avea loc un atac. Îi împușcase pe amândoi atentatorii și se alesese cu un glonț în coapsa stângă.

Era începutul unei relații trainice cu Jake Cazalet și îi atrăsese actuala numire de director al Departamentului Afacerilor Generale din Casa Albă.

Aceasta trebuia să fie o organizație responsabilă de diverse chestiuni administrative și, întrucât se afla jos, purta denumirea de „Subsolul”.

De fapt, pentru cunoscători, era grupa privată de investigații a președintelui, unul dintre cele mai bine păzite secrete ale administrației. Funcționa complet separat de C.I.A., F.B.I. și Serviciul Secret. De fapt, șoaptele care circulau pe seama ei erau atât de slabe, încât puțini oameni credeau că exista cu adevărat.

Cazalet o moștenise și profitase de pensionarea fostului comandant pentru a-i oferi postul lui Blake Johnson.

Ferguson își folosi linia directă Codex Four cu biroul Subsolului, iar Johnson, aflat la post, răspunse pe loc.

— Zi cine ești.

— Charles Ferguson, bulangiule.

— Charles, ce faci?

— Mă tem că rău. Am probleme foarte grave pentru tine și președinte, grave de-a binelea. Știu că pare ciudat, dar nicio comunicare cu primul ministru, te rog.

— E chiar atât de rău?

— Așa se pare. Plec într-o oră, cu Dillon și inspectoarea-șefă Bernstein. Dillon a intrat pân-la gât în povestea asta. Trebuie să intrăm la președinte imediat cum

ajungem la Casa Albă.

— Este imposibil. A plecat pentru două zile la vila lui personală de pe plaja din Nantucket. Perioadă de meditație.

— E pe viață și pe moarte, Blake.

O scurtă pauză.

— Înțeleg.

Ferguson trase adânc aer în piept.

— Ești prietenul lui, Blake. Spune-i că e vorba de siguranța... persoanei care se pierduse, dar acum a fost regăsită.

— Iisuse, Charles, ce-i ăsta, un joc de societate?

— Nu-ți pot explica mai mult, nu acum. Spune-i și gata. Va înțelege el. Și Teddy Grant de asemenea. Trebuie să ai încredere-n mine, Blake - este cum nu se poate mai important.

Johnson devenise numai eficiență:

— O.K. Nu aterizați pe Washington International. Mergeți la Andrews Air Force Base. Îi anunț să vă aștepte. Vor pregăti un elicopter care să vă lase pe plaja din Nantucket, cum fac și pentru președinte.

— Fără C.I.A., Blake, mai adăugă Ferguson, fără niciun serviciu de securitate, de nicio categorie. Vino numai tu.

— Te cred pe cuvânt, Charles. Okay, o iau înainte să-l pregătesc pe președinte. Ne vedem acolo.

Și închise telefonul.

— Gata, spuse Ferguson, să mergem. N-avem timp de pierdut.

Pe plaja vechii case din Nantucket, președintele se plimba însoțit de doi membri ai Serviciului Secret și de câinele lui, Murchison, un ogar negru cu părul ras.

Vântul sufla, valurile se spărgeau cu zgomot, iar viața era plăcută, departe de Washington. Îl chemă pe cel mai apropiat agent din Serviciul Secret, un negru enorm, fost

infanterist marin, numit Clancey Smith, care luptase în Golf.

— Aprinde-mi o țigară, Clancey, îi ceru președintele. Nu reușesc, cu vântul ăsta.

Clancey scoase două țigări Marlboro din pachet, le aprinse la adăpostul canadienei și-i dădu una din ele președintelui.

Cazalet râse:

— N-a făcut așa și Paul Henreid cu Bette Davis, în „*A/ow Voyager*”?

— Cred că n-am apucat filmul, domnule președinte.

În acel moment, se auzi un strigăt și, întorcându-se, îl văzură pe Teddy Grant alergând spre ei. Murchison se repezi în calea lui și sosită împreună, Teddy cu sufletul la gură.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Teddy, ce s-a întâmplat? întrebă Cazalet.

Teddy îi făcu un semn lui Clancey, care se retrase, și abia atunci îi dădu vestea cea proastă.

În fața casei albe, pe Pennsylvania Avenue, domnea îmbulzeala obișnuită, în majoritate turiști, făcând fotografii și sperând să vadă pe cineva dintre cei mari, poate chiar pe președinte, dar camere de televiziune nu se zăreau.

Mark Gold își ridică gulerul hainei ca să se apere de ploaia slabă și-i zâmbi celui mai apropiat polițist.

— Azi nu e nimeni de la televiziune. Nu se poate să-și fi pierdut atât de repede interesul față de Cazalet.

Polițistul ridică din umeri:

— Nu-i aici. S-a dus la Nantucket pentru o zi, două. Dacă veneați mai devreme, ați fi văzut elicopterul.

— Hm, îmi pare rău că l-am pierdut.

Mark Gold se răsuci prin mulțime și parcurse o scurtă distanță pe Pennsylvania Avenue, până în locul unde-și lăsase mașina. Era operator superior de computer în Departamentul Apărării, absolvent în știința

computerelor la Universitatea Columbia. Nu-și amintea când vizitase ultima oară o sinagogă.

Fratele său mai mare, Simon, fusese altfel, un om profund religios care renunțase la slujba lucrativă de broker la Bursa de Acțiuni din New York pentru a emigra în Israel să muncească pământul într-un kibut, în capătul de nord al Golanului.

Fusese omorât, împreună cu alți doisprezece oameni, când teroriștii Hamas nimiciseră kibutul cu doar șapte rachete. Gold se dusese în Israel, prea târziu ca să mai ajungă la înmormântare, dar își adusese omagiile și stătuse la mormântul fratelui mult iubit, cu sufletul plin de adâncă mânie, astfel că atunci când îl acostase Aaron Eitan, chipurile ca să-și prezinte condoleanțele, dar de fapt pentru a-l testa, se bucurase că avea pe cineva în fața căruia să-și descarce furia.

Totul se sfârșise cu Gold luat de o mașină, legat la ochi și dus pe o stradă dosnică din Ierusalim. Când i se scosese legătura de pe ochi, îl văzuse pe Iuda, cu cagula lui neagră, așezat la o masă. Prin urmare, Mark Gold era macabeu, mândru de servirea cauzei. Îi conferea vieții sale un scop, iar capacitatea lui de a accesa computerele din Departamentul Apărării era mai mult decât utilă organizației. Putea chiar să spargă arhivele C.I.A. de la Langley. Înainte de a porni mașina, își scoase telefonul mobil special, cu legătură prin satelit, și formă numărul de cod. Iuda răspunse imediat.

— Sunt Gold. Președintele s-a dus la casa din Nantucket, în weekend. Cred că acolo vor merge și prietenii noștri.

— Ai verificat la hotel?

— Da, rezervările s-au confirmat.

— De la Nantucket, acolo se vor duce, cu siguranță. Evident, Dilion își va fi îndeplinit misiunea. Te poți ocupa de el la „Charlton”, așa cum am stabilit.

— E ca și făcut.

Gold introduse telefonul în buzunar, porni motorul și plecă.

Când learjetul ateriză la Andrews Air Force Base, atmosfera nu era deloc plăcută.

Tânărul maior care-i aștepta salută formal.

— Respectele mele, domnule general.

— General de Brigadă, preciză Ferguson.

— S-ar putea să avem o problemă. În întreaga zonă Nantucket s-a lăsat o ceață deasă. De obicei îl lăsăm pe președinte pe plajă, în fața casei, cu elicopterul. Azi cred că nu va fi posibil.

— Atunci, unde mergem?

— Este o bază de aviație în apropiere. Veți continua drumul cu limuzina. Am pregătit totul.

— Atunci, să mergem.

Peste zece minute, toți trei își prindeau centurile într-un elicopter care decolă aproape imediat.

Când Mark Gold intră în „Sammy's bar”, aproape se înserase, iar localul era gol. Negrul cu păr lăptos de la masa din colț, pe nume Nelson Harker, citea „*Washington Post*”.

Gold se așeză.

— Bei ceva?

— Nu când lucrez.

Harker ridică privirea. Avea un chip interesant, cu o expresie inteligentă și ageră, pe care Gold o găsea surprinzătoare la un asasin profesionist, iar Harker ucisese de multe ori, adesea pentru nu mai mult de o mie de dolari.

De astă dată, avea să primească zece, dar, cu reputația lui Dillon, părea să merite. Gold scoase din buzunar o fotografie a lui Dillon și i-o întinse.

— Încă o poză cu Dillon, pentru siguranță.

— Ehe, pe-asta am și văzut-o. Deci, a fost mare sculă în I.R.A., căcănar din ăia care aruncă-n aer femei și copii.

Nu așa se face treabă. Îl scuip în ochi.

— Ei bine, scuipă-l în ochi pe Dillon la „Charlton Hotel”, diseară. Să fii acolo cel târziu la zece.

— Și pe urmă?

— Dacă nu-l vedem prin zonă, poți să-l lichidezi în cameră. Există un lift de noapte, de la subsol până la toate etajele.

— Mi se pare corect. Unde mi-s banii?

Gold scoase un plic și îl împinse peste masă:

— Jumătate acum, jumătate după.

Se ridică.

— Pe curând, mai spuse el și ieși.

CAPITOLUL 7

Pe plajă, valurile mugeau, în timp ce președintele se plimba cu Blake Johnson și Teddy Grant. Toți trei purtau canadiene, iar Murchison, lătrând nebunește, se repezea când și când în apă. Clancey Smith îi escorta pe partea stângă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Blake, ce-o fi însemnând? Întrebă președintele.

— Nu știu, domnule președinte. Ceea ce știu cu certitudine e că, dacă Charles Ferguson spune că e atât de serios, atunci ar fi bine să-l credeți. Simplul fapt că-l aduce pe Dillon cu el vorbește de la sine.

— Da, desigur.

Președintele se întoarce spre Teddy:

— Tu erai în spital anul trecut când am făcut vizita la Londra și au încercat să mă omoare activiștii ăia protestanți. În ziua aia, Dillon și-a dovedit valoarea. Un om remarcabil.

— E un mod de a spune, domnule președinte, l-am verificat. Mă întreb, de partea cui e? A încercat să atace cu mortiere Cabinetul Britanic de Război, în '91, în timpul războiului din Golf, și n-a lipsit mult să reușească.

— Ei bine, acum e alături de noi.

În acel moment, Clancey Smith strigă:

— Am primit vestea, domnule președinte. Elicopterul a aterizat și vin încoace.

— Slavă Domnului, spuse Jake Cazalet și, peste un moment, pe plajă apăru o limuzină neagră, gonind spre casa președintelui. Pe-aici, domnilor, îi chemă el și o luă la fugă pe plajă, printre fuioarele de ceață lipicioasă, cu Murchison pe urme, pentru a sosi în fața casei odată cu mașina.

În camera mare ardea focul; stăteau adunați în jurul lui, în timp ce Dillon dădea raportul. Când termină, președintele părea șocat, dar și incredul.

— Să ne înțelegem. Acest individ, Iuda, insistă că are acces în principalele noastre sisteme de computer. C.I.A., la Langley, F.B.I., Departamentul Apărării?

— Corect, domnule președinte.

— Deci, dacă facem vreo investigație, încercând să descoperim cine sunt el și oamenii lui, o va ucide pe fiica mea.

— Da, cam asta e ideea, răspunse Dillon. E adept al liniei dure. În Sicilia, i-a omorât nu numai pe Hakim și ai lui, ci și pe cei doi bătrâni și pe fată.

— Și, probabil, pe gardianul de închisoare, Jackson, la Londra, completă Ferguson.

— Iar dacă nu semnez proiectul Nemesis, o va ucide oricum?

— Mă tem că da.

Dillon luă telefonul mobil pe care i-l dăduse Iuda și îl puse pe masa de cafea:

— Pe ăsta el mi l-a dat. Două posibilități de a dovedi că spune adevărul sau nu.

— După cum v-am informat, domnule președinte, interveni Ferguson, căutarea mea de informații despre macabei prin sursele de date ale computerelor din Londra a atras un răspuns aproape instantaneu.

— Deci, acum vreți să verificați sistemul Departamentului Apărării.

— Dacă primim același răspuns, vom ști exact cum stăm.

Hannah Bernstein îi întrerupse:

— Mă întreb dacă îmi permiteți să vă întreb ceva, domnule președinte. Gândire de polițist, teamă mi-e. În munca mea, ți se dezvoltă mirosul pentru anumite lucruri, apare câte o presimțire nesustținută de nimic.

— Și ai una și acum, domnișoară inspector șef? o întrebă Cazalet. Okay, trage.

— Cine mai știe despre Subsolv? E atât de secret pe cât se spune?

Președintele se întoarce spre Blake Johnson:

— Ai permisiunea mea.

— Oficial, încep Blake, conduc Departamentul Afacerilor Generale, iar lumea nu știe mai mult de atât. Am o secretară numită Alice Quarmby, văduvă și absolut de încredere, și atâta tot: alți angajați nu există. Oamenii cred că e ceva în legătură cu administrația Casei Albe.

— Atunci, cum te descurci?

— Cam ca Iuda. Am un cerc de oameni angajați în alte funcții, foști agenți F.B.I., de exemplu, cercetători științifici, profesori universitari, pe care îi convoc pentru câte o misiune concretă. Întotdeauna, oameni de deplină încredere.

— Vrei să spui că secretarul Apărării sau consilierul de Securitate Națională, ori alții ca ei, nu cunosc adevărata natură a Subsolvului? întrebă Ferguson.

— Teddy o știe - dar, în fond, Teddy știe totul, reuși președintele să zâmbească. Să vă explic. Cu câteva mandate în urmă, un președinte, nu vă spun care, a avut de-a face cu o serie de scandaluri legate de infiltrarea comuniștilor în C.I.A. și Departamentul Apărării. Poate vă mai amintiți legenda cârțiței ruse din Pentagon.

— Ba bine că nu, domnule președinte.

— Președintele de-atunci, din proprie inițiativă, a însărcinat un vechi prieten personal, fost membru C.I.A., să înființeze Departamentul Afacerilor Generale, ceea ce însemna că avea pe cineva complet demn de încredere pe care să se bazeze. A mers foarte bine, iar când i-a urmat în funcție succesorul lui, președintele i-a vorbit între patru ochi, iar Subsolul și-a continuat existența.

— Și încă și-o mai continuă, adăugă Blake Johnson. Desigur, au circulat unele zvonuri de-a lungul anilor, dar nimic îndeajuns de concret pentru a ne viola discreția. Singura noastră legătură în exterior ai fost tu, Charles, cu care avem o relație aparte.

— Într-adevăr, comentă Ferguson, întorcându-se spre Hannah. Ce ai de spus, inspectare?

— Ascultând relatarea lui Dillon, s-ar părea că Iuda a menționat despre relațiile sale cu principalele servicii de securitate, dar nu a spus niciun cuvânt despre Subsol.

— Dumnezeuule, fata, ai dreptate! exclamă Dillon. Brici minte mai ai.

— M-aș fi așteptat s-o facă, mai ales într-o problemă atât de personală pentru președinte.

— Vrei să spui că nu știe de existența Subsolului, preciză Ferguson.

— Și o putem dovedi, într-un fel sau altul, dădu din cap Hannah; se întoarse spre Blake. Presupun că, datorită caracterului strict secret al activităților voastre, aveți bancă de computere proprie?

— Sigur că da. Le pot accesa pe cele de la Langley, ale F.B.I., din Departamentul Apărării, dar ale mele sunt blindate cu propriile noastre coduri de siguranță.

— Perfect, i-a spus lui Dillon că mai poate face o singură cercetare prin computer, după cea de la Londra, pentru a-și dovedi puterea. Haideți să nu accesăm celelalte servicii de securitate, ci să adresăm întrebarea spre

computerul Subsolului.

Urmă o scurtă pauză, după care Teddy spuse:

— Eu întotdeauna am zis că ar, trebui să avem mai multe femei în poliție. Au o minte teribil de șireată.

— Vom face o încercare, acceptă Blake. Mă duc în camera de control, domnule președinte.

Se ridică și ieși, iar Jake Cazalet se ridică și el. Murchison, care stătuse întins pe jos, dădu să-l urmeze, dar președintele îi ordonă:

— Nu, culcat.

Câinele preferă să se ducă la Hannah, care îl scărpină între urechi. Dillon spuse:

— Dacă merge, se vor schimba multe.

— Vedem noi, răspunse Ferguson.

Johnson se întoarce:

— Am întrebat de orice grupare teroristă cunoscută sub denumirea de Macabeii și de un individ cunoscut ca Iuda Macabeul. Răspunsul a fost negativ. Nu se știe nimic.

— Și-acum, să așteptăm, replică președintele. Cât de mult timp?

— La Londra a luat legătura cu noi, îi spuse Ferguson.

— Vreau să vă spun ceva, începu Jake Cazalet. Țsta-i unul dintre cele mai neplăcute scenarii din viața mea, dar omul mai trebuie să și mănânce și cred că în bucătărie ni s-a pregătit o masă ușoară până vedem ce se întâmplă.

— L-am spus doamnei Boulder să se grăbească, anunță Teddy, când intrară în bucătărie. Totul e gata. Servesc eu. A lăsat cartofii în cuptor, la foc mic, iar celelalte feluri sunt reci.

Hannah îl ajută, în timp ce președintele destupa două sticle de „Sancerre” de la gheață. Mâncară somon rece, cartofi noi, salată și pâine proaspătă, dar conversația era intermitentă.

Nimeni nu avea ochi decât pentru telefonul mobil pe

care Iuda i-l dăduse lui Dillon, aflat pe masă.

— Fac cafea, propuse Teddy.

Dillon se uită la ceas:

— A trecut o oră. Ce naiba. Aș propune să accesăm computerul Departamentului Apărării, cu aceeași întrebare. Haideti.

Blake Johnson îl privi pe președinte, care răspunse:

— Fă o încercare, Blake.

Ridicându-se, Blake ieși. Dillon continuă:

— În regulă, să strângem masa, iar tu fă cafeaua, Teddy, deși eu unul aș prefera un pliculeț de ceai.

Adună vasele împreună cu Hannah și tocmai terminase, când Blake reveni:

— Am accesat sistemul conjugat Langley, F.B.I. și Departamentul Apărării. Răspuns negativ despre Iuda și macabei.

— Și-acum, să așteptăm, spuse Ferguson.

Teddy aduse cafeaua și ceaiul lui Dillon și se așezară din nou cu toții la masa din bucătărie. Domnea o liniște desăvârșită, pe care o sparse Jake Cazalet:

— Nu-i a bună, nu s-a întâmplat nimic.

Telefonul sună.

Iuda îi spuse lui Dillon:

— Aha, amice, m-ai verificat și n-ai găsit nimic. Exact ca la Londra, accesezi sistemele alea de computer în căutarea mea, iar eu aflu imediat.

— Mai du-te-n mă-ta, sadic nenorocit ce ești, se prefăcu Dillon anume scandalizat și frustrat.

— Nu-ți pierde calmul, amice. Spune-i doar președintelui că acum cunoaște scorul. Dacă încearcă să implice forțele de securitate în povestea asta, fiica lui moare pe loc. Dacă refuză să semneze planul Nemesis, tot moare.

— Ești nebun, răspunse Dillon.

— Nu, doar practic. Complimentele mele

președintelui.

Iuda închise, iar Dillon se întoarse spre Hannah:

— Ești genială, afurisito. Nu știe de existența Subsolului. Dovada - ceea ce s-a întâmplat adineaori.

— Okay, interveni Blake Johnson. Deci, situația stă cam așa: computerul Subsolului e curat, deși nu conține nicio informație. Dacă încercăm celelalte servicii principale de securitate, află, și încă foarte repede.

— Și ne-am epuizat cele două încercări, adăugă Dillon. Dacă mai încercăm să implicăm vreunul dintre serviciile de securitate, o va ucide pe Marie.

— Și crezi asta? întrebă președintele.

— În viața mea n-am fost mai sigur de ceva.

— Dar nu ne poate accesa rețelele telefonice, care includ și mobilurile, dacă folosim permanent sistemele Codex Four, interveni Hannah. Deci, cel puțin, putem avea comunicații închise.

— Adevărat, fu Ferguson de acord.

— Da, numai că, la cea mai mică scăpare pe un circuit de comunicații normal, am încurcat-o, spuse Blake Johnson. Sincer, domnule președinte, faptul că, atunci când am accesat zone atât de sensibile ca acele computere de securitate a aflat în nicio jumătate de oră, demonstrează cu adevărat puterea organizației macabeilor. Cred că, dacă încercăm totuși să implicăm C.I.A. și celelalte instituții, există toate riscurile să descopere.

— Și ce să fac? întrebă președintele. Deja încalc toate nenorocitele de regulamente, toate protocolurile, neinformându-i pe secretarul de Stat și pe șefii de Stat Major reuniți, ca să nu mai pomenesc de directorii C.I.A. și F.B.I.

— Exact, spuse Blake, motiv pentru care unul dintre predecesorii dumneavoastră a inventat Subsolul. Nu putem avea încredere în nimeni, asta-i toată problema.

— Perfect, dar mai este încă o problemă. Îi voi lovi pe

teroriștii arabi cu toată puterea, dacă o merită și dacă nu am încotro, dar nu mă lasă conștiința să semnez planul Nemesis săptămâna viitoare când se va întruni comisia. Și-atunci, ce să fac?

Se lăsă tăcerea și, din cine știe ce motiv, cu toții se întoarseră spre Dillon. Acesta spuse:

— Ar putea exista o cale de a i-o lua înainte, dacă ne mișcăm repede, dar pasul următor, conform planului lui Iuda, constă în moartea mea. Cred că e o idee bună.

— Ce Dumnezeu vrei să spui? întrebă Ferguson.

— Am să-mi asum riscul, când ne întoarcem la Washington. Voi purta o vestă antiglonț.

— Nu-ți va prea folosi, dacă îți ochește capul, spuse Johnson.

— Mă rog, în fiecare zi îți asumi câte un risc.

— Și în continuare, domnule Dillon? se interesă Cazalet.

— Am fost student la Academia Regală de Artă Dramatică din Londra, domnule președinte. Chiar și la Teatrul Național am jucat. Dintotdeauna am avut capacitatea de a-mi schimba înfățișarea, chiar și fără machiaj. Priviți – dă-mi ochelarii tăi, Teddy.

Teddy îi întinse ochelarii, iar Dillon ieși și închise ușa. Când reveni, șchiopăta accentuat cu piciorul drept și-și ținea capul puțin aplecat, cu o expresie de suferință, dar nu era numai efectul ochelarilor. I se schimbase limbajul trupului. Parcă ar fi devenit altă persoană.

— Doamne ferește! exclamă președintele. N-aș fi crezut, dacă nu vedeam cu ochii mei.

— Omul cu „O Mie de Chipuri”, cum i se spunea în cercurile internaționale de informații, aminti Ferguson. Douăzeci de ani a fost urmărit de lege în Irlanda, cu I.R.A., și nici măcar gulerul nu i l-am atins vreodată.

— După ce am să mor oficial la Washington, am să mă schimb, spuse Dillon, îmi vopsesc părul în altă culoare,

îmi pun ochelari cu lentile fumurii, poate pungi sub ochi, mai vedem. Alt pașaport, desigur, dar nu sunt probleme. Port mereu două-trei la mine și mă machiez conform fotografiei de pe cel pe care-l aleg.

— Dacă ai nevoie de ajutor, am o prietenă care locuiește în același bloc cu mine, spuse Teddy. Mildred Atkinson. E machieusa multor staruri celebre. Mi-a spus că săptămâna trecută l-a machiat pe de Niro.

— E sigură?

— Absolut.

— Bine, vom vedea.

Hannah spuse:

— În privința securității generale, oricum nu avem mai mult de cinci zile până la întrunirea Comisiei Proiectelor Viitoare.

— Și-atunci, ce se întâmplă? întrebă președintele.

— Esența problemei e foarte simplă, îi răspunse Dillon. Unde e ținută captivă? Tot ce știu cu certitudine e că se află la douăsprezece ore de Sicilia, pe mare.

— Da, dar nu poți fi sigur pe astea douășpe ore, interveni Ferguson. S-ar putea să fie și mai puțin.

— Da, dar dacă acceptăm douăsprezece ore maximum, raza ar cuprinde Corsica, dacă a luat-o spre vest, coastele tunisiană și egipteană, Italia, Grecia, Turcia.

— Nu ți-a scăpat nimic? întrebă Johnson, ironic.

— Dumnezeu știe. Marie mi-a spus că, atunci când a răpit-o David Braun de pe Corfu, i-a pomenit de un scurt drum cu avionul.

Urmă o scurtă pauză. Președintele risipi tăcerea:

— Okay, te prefaci mort, îți schimbi identitatea. Mai departe?

— Generalul de Brigadă și inspectoarea șefă vor pleca acasă cu Lear-ul, îndurerați. Eu mă duc în Irlanda și-i dau de urmă lui Riley. îl aduc la Londra, iar el îl va identifica pe avocat, după benzile de supraveghere de la

Wandsworth.

— Chiar te-aștepți să-l poți găsi pe Riley? întrebă Johnson.

— Presupun că da. Cred că s-a dus direct la ferma verișoarei lui din Tullamore. Avea pașaportul irlandez pe care i l-a dat generalul și banii mei de operare. N-ar fi avut niciun sens să nu se întoarcă în Irlanda. Acolo e în siguranță.

Președintele dădu din cap:

— Da, se leagă.

Se întoarse spre Blake:

— Pare-mi-se că tot ceea ce-i trebuie domnului Dillon e un mijloc imediat de transport. Nu trebuie să piardă vremea pe-aici, oriunde s-ar duce.

— Nicio problemă, domnule președinte. Am la îndemână noul turboreactor privat Gulfstream Five, am zburat de câteva ori cu el în ultima vreme. E un avion excelent.

Președintele se întoarse spre Dillon:

— Cu Gulfstream-ul, poți ajunge în Irlanda în nu mai mult de șase ore.

Dădu din cap spre Blake Johnson:

— Aș dori să-l însoțești. Teddy poate coordona singur activitățile de aici.

— La ordinele dumneavoastră, Domnule Președinte, răspunse Blake.

Cazalet dădu din cap:

— Atunci, ne-am înțeles. Tot ce pot spune e, la treabă. Elicopterul e gata, Teddy?

— Așteaptă.

— Mergi și tu cu ei. Ne vedem mâine.

Dillon mai spuse:

— Încă un lucru. Îmi place fiica dumneavoastră, nu-mi place Iuda, și voi încerca tot ce pot ca s-o aduc înapoi, chiar dacă asta va însemna s-o fac din nou pe călăul public.

Sunteți de acord?

— Mai mult ca sigur, răspunse Jake Cazalet, cu chipul albit de înverșunare.

În mașina sa, pe aceeași stradă cu hotelul „Charlton”, Mark Gold tasta pe laptop. Oftă satisfăcut, când pe display apărură ceea ce căuta. Accesase secția informațiilor de trafic de la Andrews Air Force Base și conținea totul. Ora la care aterizase Lear-ul cu înmatriculare britanică și numele pasagerilor. Elicopterul Air Force folosit de președinte era înregistrat zece minute mai târziu, cu plecarea spre Nantucket.

Datele pasagerilor acestuia erau întotdeauna confidențiale, dar oricine putea ghici cine erau. Elicopterul urma să aterizeze din nou la Andrews, peste o jumătate de oră.

Coborî și privi în lungul străzii. Nu se vedea nici urmă de Harker, așa că Gold intră la loc în mașină, nervos, pe când începea o ploaie torențială.

Marie stătea așezată la fereastră, în fața șevaletului, pictând. Ușa se deschise și intră David Braun, cu cafea și fursecuri pe o tavă. O puse pe masă.

— Lucrezi să-ți treacă timpul, văd.

— Ce-ai vrea să fac, să-mi scriu testamentul?

— Marie, te rog, nu suport situația asta. Țin la tine. Aș face orice pentru tine.

— A, minunat. Atunci, fii te rog bun și împușcă-l pe Iuda. Mi-ar fi de mare folos.

Cu umerii căzuți, David ieși, iar cheia se răsuci în broască.

La Andrews, se înghesuiră toții în limuzina lui Blake Johnson. În timp ce mergeau spre Washington, acesta spuse:

— Sean, m-am tot gândit. De ce să-ți riști viața? Înțelegeți, să te expui ca țintă? De ce nu-ți schimbi doar identitatea, conform planului, și s-o ștergi în Irlanda?

— Fiindcă Iuda ar putea să mă miroasă, câte vreme dacă sunt declarat mort va fi mult mai liniștit. Oricum, primul lucru pe care-l faci, găsește-ne un taxi pe care să-l luăm mai departe, Generalul de Brigadă, inspectoarea-șefă și cu mine. Astfel, vom fi văzuți sosind singuri la hotel.

— Iar eu ce să fac?

— Lasă-l undeva pe Teddy, n-are niciun roșfsă-l pui în pericol.

— Ba p-a mă-tii, domnule Dillon, replică Teddy.

— Bine, cum vrei.

— De unde iei protecția? Întrebă Johnson.

— Am o vestă de nylon cu titan în valiză, mereu port una la mine. Oricum, întrucât vei fi cu ochii pe mine, uite cum procedăm.

Taxiul îl lăsă pe Ferguson, Hannah Bernstein și Dillon, la scara hotelului „Charlton”. Portarul ieși cu o umbrelă, iar hamalii se grăbiră să le ia bagajele.

— Căcat! exclamă Mark Gold. Unde naiba ești, Harker?

În același moment, auzi o bătaie în fereastră. Ridicând privirea, îl văzu pe Harker uitându-se la el. Gold coborî geamul.

— Unde naiba ai fost?

— Să fur o mașină, tăntălăule. Ce credeai, că intrăm în garaj cu a ta, ca să-i ia oricine numărul dacă trebuie s-o ștergem în viteză? E mai încolo.

Gold coborî din mașină, încuie portiera și îl urmă.

În același moment, Blake Johnson și Teddy Grant intrau în garajul subteran al hotelului, care era rezonabil de plin. Blake găsi un spațiu aproape complet înconjurat de alte vehicule și parcă mașina. Închise motorul, deschise torpedoul, scoase un Beretta cu amortizorul deja montat și îl verifică.

— Încărcat ca pentru urși, comentă Teddy.

— Fă bine și crede-o, răspunse mohorât Johnson.

Peste un moment, sosi o limuzină, care parcă în apropiere. Văzură coborând un bărbat cu părul alb, destul de corpolent, care merse spre lift.

— Nu, n-aș crede, spuse Blake.

După alte două, trei minute, intră un sedan de culoarea nisipului. Blake îi zări imediat pe Gold, la volan, și pe Harker.

— Jos, Teddy, spuse el agitat, lăsându-se amândoi în scaune. Cred că asta e. Negru dur, cu păr lăptos. Și un tip în costum „Brooks Brothers” la volan. Nu se leagă.

Sedanul parcă între două camionete, lângă ascensor, iar farurile i se stinseră.

— Rămâi unde ești, Teddy, ridică Blake capul, prudent. S-au oprit și stau acolo. Telefonează-i generalului, pe mobil.

În apartamentul său, Dillon se dezbrăcase până la mijloc, pentru a-și lua vesta de nylon cu titan, în timp ce Hannah Bernstein îl privea neliniștită. Trase pe el un pulover polo de mătase bleumarin, apoi sacoul.

— Ești sigur că știi ce faci? îl întreabă Ferguson.

— Mă vrea mort, chiar el a spus. Și a mai spus că garajele subterane ca al hotelului sunt locuri foarte periculoase.

— Eu zic că e o nebunie, interveni Hannah.

— Dar asta numai fiindcă mă iubești, fată dragă.

— Pentru Dumnezeu, Dillon, nu ești în stare să iei nimic în serios?

— Niciodată n-am văzut ce rost ar avea, zâmbi el. M-am întâlnit cu președintele, iar Iuda știe, așa că acum vrea să scape de grija mea. Fatală eroare, pentru el, nu pentru mine.

Telefonul mobil al lui Ferguson sună. Generalul îl ridică, ascultă și dădu din cap:

— Perfect.

Se întoarse spre Dillon:

— Sedan nisipiu, lângă lift. Doi oameni, unul negru, celălalt alb, la volan. Johnson a spus: când ești gata.

Dillon își scoase Waltherul, îl contrată și și-l înfipse la cingătoare, în spate. O sărută pe Hannah pe obraz.

— Noi, cei ce vom muri, și restul palavrelor romane. Ține-te de plan și-atâta. O să meargă. Marele Dillon nu greșește niciodată.

— Of, mai lasă-mă-n pace, fir-ai al naibii! replică ea furioasă, iar Dillon se conformă imediat.

Harker și Gold așteptau în tăcere. După un timp, Harker spuse:

— Cât mai așteptăm, înainte se mergem sus? Putem pierde toată noaptea aici. Ai numărul apartamentului?

— Sigur, am plătit un hamal.

În același moment, ușa ascensorului se deschise și Dillon ieși. Trecu în spațiul liber dintre șirurile de mașini, unde-și aprinse o țigară, fără să se grăbească.

— El e, murmură Gold, surescitat.

— Am și eu ochi, nu? l-am văzut poza.

Harker scoase un pistol automat Colt și îi înșurubă surdina.

— Gata. E momentul pupatului-cu-moartea.

Deschise portiera, ieși și ochi imediat, trăgând două focuri în spatele lui Dillon.

Acesta, catapultat înainte, căzu în genunchi, apoi pe burtă, cu spinarea hainei fumegându-i în locurile găurite de gloanțe.

Blake Johnson sări din limuzină.

— Ce-i aici?! strigă el.

Harker trase de două ori și spre el, dar Blake se ferise deja, iar asasinul se repezi în sedan.

— Mișcă! mârâi el, în timp ce Gold ambala motorul, ieșind pe culoar pentru a porni cu viteză spre poartă.

Se lăsase o liniște totală, iar Teddy se apleca deja peste Dillon, stingând micile flăcări.

— Sean, pentru Dumnezeu, spune ceva.
— Mai întâi încerc să-mi regălesc naibii respirația.
Johnson vorbea pe mobil. îl închise.

— Ești okay, Sean?

— Parc-aș fi primit două baroase în spinare, da' voi supraviețui.

— Ține-te bine. Ambulanța este pe drum, mai spuse Blake. îl sun pe general, să-i spun că ești okay.

Gold parcă mașina la trei străzi distanță; Harker râdea surescitat.

— L-am lăsat rece pe boul ăla sau nu l-am lăsat?

— Cu siguranță. Mare păcat că s-a nimerit s-apară idiotul ălăalt.

— Mă cac pe el. Unde mi-s banii, dom'le?

Gold scoase din buzunar un plic și i-l dădu. Harker rânji:

— E o plăcere să colaborez cu tine. Eu să fiu în locu' tău, aș întinde-o.

Coborî din sedan și se îndepărtă prin ploaie. Gold îl urmă. Nu era nevoie să șteargă amprente - purtase mănuși. Reveni la hotel, își descuie mașina și intră. Peste câteva momente apărură o ambulanță, care intră în garajul hotelului.

Gold își scoase mobilul și formă numărul special.

— Aici Gold, misiunea îndeplinită.

— Ești sigur? întrebă Iuda.

— Două în plin spate. L-am văzut cu ochii mei căzând.

Tocmai a venit ambulanța să-l ia.

— Urmărește-o, ordonă Iuda. Asigură-te și sună-mă din nou.

Gold închise, în timp ce salvarea ieșea, răsuci cheia în contact și porni pe urmele ei.

În ambulanță, Ferguson și Hannah îl priveau pe Dillon, care își scotea sacoul și puloverul. Cele două

gloanțe erau înfipite în vesta de protecție. Dillon desprinsese aricii velero, ajutat de Johnson.

— O să ai niște vânătaii ca toți dracii, spuse Blake. Doar două degete sunt între ele. E bun, ticălosul. Îl voi pune pe-un prieten de la departamentul de proceduri criminalistice din Washington care-mi este dator cu ceva să arunce o privire la banda video de securitate din garaj. Va vedea dacă-i poate identifica pe cei doi, după care va șterge mica noastră o comedie. Totul, complet ilegal.

— Tipul de la volan trebuie să fie macabeul, spuse Dillon, în timp ce Hannah îi dădea o cămașă curată, în carouri. Amicul nostru negru, ucigașul tocmit. Nu putem aresta pe nimeni, l-am alerta pe Iuda.

Hannah îi oferi o scurtă din piele, de bombardier.

— Ești sigur că n-ai pățit nimic?

— Nu mi-ar strica un whisky „Bushmills”, da’ ăsta, mai încolo. Ai adus trusa de machiaj din valiza mea?

— Da.

— Bine. Atunci, a sosit momentul pentru actul doi.

Gold frână, privind ambulanța care intra la morga Districtului Trei. Nu apăruse niciun polițist, dar aceștia trebuia să fie la hotel, efectuându-și ancheta.

Așteptă un timp, apoi trase adânc aer în piept, coborî din mașină și intră. Paznicul de noapte era un fost sergent de infanterie marină, negru, pe nume Tino Hill.

Îl cunoștea pe Blake de demult, când Hill fusese observator F.B.I. cu contract lunar, care se uita după infractorii urmăriți, cu chipurile apărute pe afișe.

Blake, Teddy, Ferguson și Hannah stăteau în biroul din spate, cu ușa întredeschisă.

Dillon era așezat la masă, studiindu-se într-o oglinjoară, în timp ce-și machia fața, mai întâi cu un fond de ten alb-verzui, apoi cu dâre de sânge fals.

Întoarse capul:

— Cum arăt?

- Oribil, răspunse Hannah.
- Bun. Să vedem ce se-ntâmplă.
- Ești sigur că știi ce faci? întrebă Johnson.
- Cred că Iuda va dori confirmarea.

Se auzi soneria. Johnson privi prin crăpătura ușii.

- El e, șoferul. Faci ce ți-am spus, Tino.

Tino ieși:

- Cu ce vă pot ajuta?

— Păi, nu prea știi, răspunse Gold. Aveam întâlnire cu vărul meu în fața hotelului „Charlton”, n-a venit, iar cineva mi-a spus că s-a tras cu pistolul.

- Așteptați un moment.

Tino reveni în birou și dădu din cap spre Dillon, apoi deschise o ușă și îl conduse într-o încăpere friguroasă, cu câteva mese chirurgicale pe care erau întinse cadavre, trei goale, restul acoperite cu cearșafuri.

— Sunt pregătite pentru legiști, dimineată, spuse el. Okay, domnule Dillon, sus cu dumneata.

Dillon se culcă pe o masă liberă, iar Tino îl acoperi cu un cearșaf, ieși, dădu din cap spre ceilalți și reveni la Gold.

— Ia să vedem, se uită el în registru. Lângă „Charlton”, ați spus?

- Exact.

- Cum se numea vărul dumneavoastră?

- Dillon, răspunse Gold, aproape în șoaptă.

— Ei, dar ăsta-i victima schimbului de focuri din garajul Charlton. Tocmai l-au adus. Vreți să-l identificați?

- Dacă trebuie...

— Okay. Pe-aici și, dacă vă vine să vomați, fugiți pe ușa verde.

În sala de primire, Gold se opri, șocat îndeosebi de imaginea cadavrelor goale.

— Nu arată prea bine, nu-i așa? comentă Tino. Toți o pățim până la urmă. Dacă nu vă e cu supărare, ia priviți ce sculă avea ăla din capăt. Zău că și-a făcut de cap la viața

lui.

Gold inhală adânc. Tino trase cearșaful, dezvăluind numai chipul lui Dillon. Acesta ținea ochii deschiși, holbați. Arăta realmente îngrozitor, iar Gold fugi într-adevăr spre ușa verde, unde se pomeni într-o toaletă și vomă din toată inima.

Când ieși, Tino îl conduse la biroul din față.

— Îmi puteți da datele dumneavoastră, domnule? Poliția va avea nevoie de ele.

— Acum sunt prea răscolit, răspunse Gold. Revin eu mâine.

Și ieși în grabă.

În camera din dos, Blake deschise mobilul.

— Am pus o mașină fără însemne să-l urmărească. îl lăsăm în pace, normal. Altfel, Iuda s-ar supăra foarte tare, dar aș vrea să știu cine e, pentru viitor.

— Și trăgătorul, o să scape și el? întrebă Teddy. Un ticălos ca ăla?

— De acord cu tine, Teddy, dar cei ca el o pot păți pe stradă în fiecare noapte.

Dillon intră, se așează, scoase crema de demachiat din trusă, își șterse fardul de pe față, apoi se spală la o chiuvetă din colț.

Zâmbi, în timp ce se ștergea cu prosopul:

— L-am speriat de moarte pe nenorocit.

Telefonul lui Blake sună. Ascultă, apoi spuse:

— Mersi, îți rămân dator.

Întoarse capul spre ceilalți:

— Prietenul meu de la proceduri criminalistice. L-a recunoscut imediat pe trăgător, un anume Nelson Harker. Chipul șoferului era în întuneric. Harker e ucigaș plătit clasa întâi, îi sperie așa de rău pe oameni, că nimeni nu depune vreodată mărturie. Locuiește pe Flower Street.

— Îi vei face o vizită? întrebă Hannah.

— Zilele-astea. Mai vedem. Haideți înapoi la hotel. Vă

duc cu mașina, apoi merg acasă să-mi fac bagajele. Următoarea oprire, Irlanda.

Telefonul mobil sună din nou, în drum spre hotel, și răspunde. Când închise, spuse:

— Omul meu l-a urmărit pe necunoscut până la un bloc de apartamente din Georgetown. Se numește Mark Gold. Secretara mea, Alice Quarmby, l-a verificat pe computer și ia ghiciți! E operator superior computere în Departamentul Apărării, un tânăr foarte inteligent. Fratele lui, tot american, a emigrat în Israel. A murit într-un atac cu bombe al grupării Hamas asupra kibutului unde lucra.

— Deci, Gold e un macabeu? întrebă Hannah.

— Fără discuție.

Opri sub marchiza din fața hotelului.

— Ne vedem la Andrews, cât de curând posibil.

Coborâra, intrând în hotel, iar Blake Johnson plecă împreună cu Teddy.

Gold amânase telefonul dat lui Iuda până ajungea acasă. Cadavrele de la morgă îl îngroziseră, precum și mirosul dulceag greșos al descompunerii.

Bău un brandy, apoi sună, pe mobilul special.

— Gold sunt, se prezintă el, când Iuda îi răspunde. Am reușit să intru la morgă. E mort, nu încapă îndoială.

— Excelent, răspunde Iuda. Ținem legătura.

În camera ei, Marie de Brissac se odihnea, culcată pe pat, când ușa se deschise. Intră David Braun, urmat de Iuda, cu masca pe față. Marie se ridică, lăsându-și picioarele pe podea.

— Ce vreți?

Era alarmată, dar refuza s-o arate.

— Doream doar să-ți aduc o veste.

Își dădu seama că Iuda râdea.

— Prietenul tău Dillon a fost lichidat, nu demult.

— Minți.

— În clipa asta, zace într-o morgă din Washington, cu

două gloanțe în spate. Nu se mai întoarce, contesă.

Râse zgomotos și ieși, în timp ce Marie începea să plângă. David îi puse o mână pe umăr, dar ea i-o împinse la o parte.

— Lasă-mă, ieși afară! Ești la fel de rău ca el!

CAPITOLUL 8

IRLANDA, LONDRA, FRANȚA, ESTUL MEDITERANEI

Dillon stătea la lavoarul băii din apartamentul lui Teddy, cu un prosop pe după gât și peste umeri. În colț, Teddy fuma o țigară, în timp ce Mildred Atkinson, de la spatele lui Dillon, îl studia în oglindă.

— Poți face ceva, Mildred?

— Sigur că pot. Fermecător chip, dădu ea din cap. Mai ales părul, zău așa, dar detest să li-l vopsesc oamenilor cu negru. Oricât de bine procedezi, arată fals. Vreau să zic, îți ador părul ăsta, scumpule, i se adresează ea lui Dillon, e ca paiul palid. Ce-am să fac eu vă fi să ți-l tund, soldățește chiar, și ți-l dau puțin cu bronz, ca-n fotografia din pașaportul pe care mi l-ai arătat. Îți va schimba forma craniului. Apoi sprâncenele.

Se încruntă.

— Văd că ai ochelari fumurii. Să mă uit ce se găsește în sacul meu cu surprize.

Își scoase foarfecele și începu.

— Ești englezoaică, observă Dillon.

— Adevărat, scumpule. Sunt de la Camden, din bunul și bătrânul târg al Londrei. Am început îndeletnicirea asta de copilă, la Pinewood Studios.

— Ce te-a adus aici?

— Iubirea, dragul meu, pentru cel mai mare ticălos american pe care-l poți întâlni pe lumea asta. Când l-am deslușit, prinsesem rădăcini în meserie, așa că m-am hotărât să rămân. Da' acum, gata cu vorba și hai să ne vedem de treabă.

Dillon se rezemă de spătar, privit de un alt Dillon din oglindă.

Teddy, murmură, uimit:

— Ești genială, Mildred. Ochelarii fumurii îi vin la fix.

Mildred începu să-și strângă lucrurile.

— Succes, domnule Dillon. Vopseaua ar trebui să te țină două săptămâni.

— Să-ți dau ceva, propuse Teddy.

— Aiurea, a fost o plăcere, îl bătu ea pe față, zâmbindu-i lui Dillon. Adorabil, băiat, Teddy, mai spuse și ieși.

La Andrews se despărțiră, Ferguson și Hannah Bernstein plecând primii, cu Lear-ul.

Blake, Dillon și Teddy îi priviră cum decolau, stând în hangar, la adăpost de ploaie.

Teddy le strânse mâinile:

— Ei, băieți, acum e rândul vostru.

Dillon dădu să se întoarcă, apoi își aminti ceva și scoase portofelul. Luă schița pe care i-o făcuse Marie de Brissac, despăturind-o.

— Fiica președintelui mi-a desenat-o. E blazonul de pe bricheta de argint pe care o folosea Iuda.

— Mie mi se pare un însemn de divizie militară, comentă Blake.

— Da, și cum știm că Iuda a luptat în războiul de Yom-Kippur, trebuie să fie israelită. Un corb cu fulgerul în gheare. Verifico, Teddy. Trebuie să existe undeva o listă cu însemnele din armata israeliană.

— Probabil la biblioteca publică, râse Teddy. Okay, mă ocup eu.

Un negru masiv, în uniformă bleumarin standard de linie aeriană, se apropie cu o umbrelă.

— Sergeant Paul Kersey, domnilor. Sunt însoțitorul dumneavoastră de zbor. Cred că-i cunoașteți pe piloți, domnule Johnson.

— Cu siguranță.

Dillon întinse mâna:

— Keogh - Martin Keogh.

N-avea niciun rost să-și dea numele adevărat, din moment ce s-ar fi zis că era mort.

— Onorat. Pe-aici, domnilor.

Johnson se salută cu piloții ca între prieteni vechi și făcu prezentările:

— Căpitan Tom Vernon și locotenent Sam Gaunt. El e Martin Keogh.

— Încântat de cunoștință, spuse Vernon. După cum vedeți, purtăm uniforme civile. Am constatat că nu rentează să ne facem reclamă. De obicei, avionul ăsta are un echipaj de patru oameni, dar ne descurcăm și cu trei. Gulf Five e cel mai bun avion comercial privat din lume. Atingem șase sute de mile pe oră și o altitudine de șase mii cinci sute.

— Deci, Irlanda nu pune probleme.

— În noaptea asta avem vânt bun. Ar trebui să ajungem la Dublin în șase ore.

— Să mergem, zise Johnson. După dumneavoastră, domnilor.

Și îi urmă pe piloți în avion.

Teddy grant, la el acasă, se simțea neliniștit, incapabil să stea jos. Miza era atât de mare, al dracului de mare, și nu putea face nimic, ceea ce îl enerva. Se uită la ceas. Nu era decât ora nouă. Apoi, își aminti schița pe care i-o dăduse Dillon.

În Georgetown existau librării deschise până la zece seara. Urma să aibă o ocupație. Își luă impermeabilul și ieși. Sedanul său era automat și avea anumite adaptări pentru manevrarea cu o singură mână, iar Teddy îl conduse abil prin trafic, până în Georgetown.

Opri pe marginea străzii, deschise torpedoul și scoase o umbrelă pliantă. Alături mai avea și un revolver

Colț cu țeava scurtă. îl verifică și îl băgă în buzunarul trendului. În ultima vreme, tâlhăriile erau frecvente și prindea bine să fii prudent.

Apăsă butonul umbrelei, care sări deschizându-i-se deasupra capului. Mai avea patruzeci de minute până la închiderea magazinelor și găsi zona unde se aglomerau librăriile, intrând în prima pe care o găsi.

Găsi raionul militar și începu să caute prin rafturi. Majoritatea cărților păreau să se concentreze asupra celui de-al doilea război mondial, a naziștilor și a SS-ului. Ciudat, cum îi obsedau pe unii oameni aceste lucruri. Absolut nimic despre armata israeliană. La ieșire, se opri în dreptul unui stativ unde era expusă o carte nouă despre istoria iudaismului. O privi ursuz și ieși.

Deși Teddy era creștin, bunica lui după tată fusese evreică și se măritase în afara confesiunii, cum se spunea. Murise demult, dar Teddy și-o amintea cu afecțiune și era mândru de rădăcinile evreiești pe care i le transmisese. Niciodată nu vorbise despre acest lucru, căci religiile de orice fel nu însemnau nimic pentru el, dar evreii erau un mare popor. Preceptele religioase, moralitatea pe care i-o dăruiseră lumii, nu cunoșteau comparație. îl înfuria gândul că oameni ca Iuda și macabeii pângăreau însuși numele rasei, prin faptele lor.

Mai încercă în trei librării, până îi ieși norocul în cale. O mică dugheană din colț tocmai se închidea, având ca proprietar un om foarte bătrân, cu părul alb.

— N-am să vă rețin, începu Teddy. Caut un manual despre unitățile armatei israeliene, însemne de divizii, petlițe...

— Un moment.

Bătrânul se duse la un raft, căută și reveni cu o mică ediție de buzunar:

— Editura aceasta scoate o serie. Armatele lumii. Au foarte multă căutare. De fapt, nu mi-au mai rămas decât

volumele despre armata rusă și cea israeliană. Trebuie să mai comand.

— Cât face?

— Cincisprezece și cincizeci.

Teddy scoase banii.

— Nu am nevoie de pungă și vă mulțumesc mult pentru ajutor.

Reveni la sedan, în ploaie, cu un sentiment de însuflețire, intră, aprinse plafoniera și deschise cartea. Consta mai mult din text, cu circa douăsprezece pagini color prezentând diversele însemne de epoleți ale unităților israeliene. O închise. Nu văzuse nimic asemănător, măcar pe departe, cu un corb.

Rămase pe loc, enervat și, din cine știe ce motiv, furios. Își aprinse o țigară, începând să revadă în minte evenimentele zilei, cu punctul culminant al atentatului la viața lui Dillon. Faptul că Mark Gold trebuia lăsat neatins avea sens, dar Harker, un animal care ucisese de nenumărate ori pentru bani? Așa ceva nu-i convenea deloc lui Teddy.

— Adică, la ce-a folosit Vietnamul? se întrebă el încet. A produs o societate mai bună? Pe dracu'. De-atunci, mergem tot în jos.

Deschise torpedoul, găsi surdina, o aplică pe țeava Colt-ului și îl vârî la loc în buzunar. Ce spusese Blake despre Harker? *Cei ca el o pot păți pe stradă în fiecare noapte.* Teddy zâmbi subțire și porni mașina.

Când coti pe Flower Street, Nelson Harker era destul de beat și ud learcă de ploaia torențială. Cu banii în buzunar, o făcuse lată și mai plătise și serviciile a doua prostituate, direct în stradă, așa cum îi plăcea lui. Se împiedică de neregularitățile trotuarului și se opri, clătinându-se.

— Mă scuzați.

Când se întoarsej văzu un omuleț cu un singur braț,

în impermeabil, privindu-l intens. Harker miji ochii spre el:
— Ce vrei, băi căcărează?

Mâna lui Teddy stătea pe patul Colt-ului, în buzunarul impermeabilului. Dorea din tot sufletul să-l scoată și să tragă în ticălos – dar, dintr-odată, simți că nu putea. O clarviziune providențială îi penetrase turbarea. Nu era vorba de moralitate.

În Vietnam, ucisese din motive mai puțin întemeiate, dar dacă totul ieșea prost, avea să intre pe mâna poliției, urmând ca scandalul ulterior să-l doboare pe președintele însuși, ființa umană pe care o prețuia cel mai mult. Iisuse, ce-i trecuse prin cap? Trase adânc aer în piept.

— Aă, scuzați-mă. Voiam doar să vă întreb cum pot ajunge de aici la Central.

— Mai du-te-n pizda mă-tii, aruncă Harker și se îndepărtă, clătinându-se beat.

Teddy porni cu pas grăbit, cotind pe străzi până ajunse la sedan. După un kilometru și jumătate, trebui să traverseze râul. Se opri la jumătatea podului, coborî din mașină și azvârli Coltul în apa întunecată. Era neînregistrat, neidentificabil, dar nu conta. Avea să se scufunde în mâl și să rămână acolo pentru totdeauna, ca un memorial a ceea ce nu lipsise mult să fie cea mai prostească acțiune din viața lui.

— Idiotu' dracu', mormăi el încet. Ce-ai crezut că făceai?

Și, urcându-se la volan, plecă.

Dillon era impresionat de Gulfstream. Zbura incredibil de silențios. Avea fotolii enorme, care se înclinau pentru somn, o canapea într-o parte și mese cu furnir de arțar. Observase deja chicinața și cabina de odihnă a echipajului, și exista chiar și o boxă cu duș.

— O duceți bine, îi spuse el lui Johnson.

— E cel mai bun, răspunse Blake. Cel mai bun din lume și asta e ceea ce-mi trebuie. Pot folosi chiar și piste

lungi cât jumătate din cele necesare pentru aeronavele comerciale de linie.

— Îmi place cum au făcut cinciul de după Gulfstream, comentă Dillon. Ca un V roman.

— Asta se cheamă stil. Mai avem și un sistem de comunicații prin satelit, ultimul răcnet.

— Îl încerc chiar acum.

Din difuzor se auzi glasul căpitanului Vernon:

— Zburăm la cincizeci de mii de picioare și avem vânt puternic din coadă. propoz, Irlanda e cu cinci ore înaintea noastră, așa că propun să vă potriviți ceasurile.

Kersey aduse cafea și ceai pentru Dillon.

— Pofțiți, domnilor. Dacă mai doriți ceva, sunați. Servesc cina peste o jumătate de oră, dacă vă convine.

— Ei, în momentul acesta ar merge de minune un whisky „Bushmills” mare, îi spuse Dillon. Dacă aveți așa ceva.

— Domnule Dillon, noi avem de toate.

Kersey reveni cu „Bushmills”-ul în câteva secunde.

— Okay, domnule?

— Foarte okay.

După plecarea lui Kersey, închizând ușa chichinetei, Blake întrebă:

— Vrei să dai un telefon?

— Da, vechiului meu prieten Liam Devlin, cel mai mare expert în viață pe problemele I.R.A. Ne-a ajutat considerabil cu afacerea Trandafirului irlandez, mai ții minte?

— Sigur că da, răspunse Blake, potrivindu-și ceasul. Dar la ei e două și jumătate dimineața.

— Ei și, am să-l trezesc.

În pat, la vila sa din satul Kilrea, lângă Dublin, Liām Devlin auzea sunetul neîncetat al telefonului. Înjură, aprinse lumina și luă receptorul, uitându-se la ceasul de lângă pat.

— Iisuse, Marie și Iosif, știi ce oră e, oricine ai fi?

— Mai tacă-ți gura, vagabond bătrân, și-ascultă, da?

Aici Sean – Sean Dillon.

Devlin se săltă în capul oaselor.

— Băi diavol tânăr. De unde suni?

— Dintr-un Gulfstream în zbor peste Atlantic, Liam.

Sunt cu un prieten și avem nevoie de tine.

— E o treabă cu I.R.A?

— Mai rea, mult mai rea, dar e implicat Dermot Riley, numai că nu într-o afacere I.R.A.

— Sigur, că tot e băgat la Wandsworth pentru cinșpe ani.

— A fost, până i-a propus un târg lui Ferguson, despre ascunzătoarea unei alte Unități de Serviciu Activ din Londra și un depozit de arme.

— Iar voi l-ați crezut? râse Devlin sonor. Și v-a tras clapa?

— Cam așa ceva, dar mult mai complicat și, cum spuneam, n-are treabă cu I.R.A. Trebuie să ajung la el, Liam. E de o importanță disperată. Adulmecă terenul și vezi ce poți afla.

— Păi, o are pe verișoara aia a lui, Bridget O'Malley, la Tullamore. Ferma ei e lângă Blackwater River.

— S-ar putea, dacă nu a considerat că e prea ușor de găsit. Ne vedem în Kilrea, pe la nouă jumate. propoș, folosea numele de Thomas O'Malley.

— Perfect. Acum pot să mă culc la loc?

— Sigur, când ai făcut tu altceva decât ce ai avut chef? replică Dillon, închizând telefonul.

Devlin rămase pe gânduri. Din ce-i spusese Dillon, era o situație specială, foarte specială, iar la vârsta lui așa ceva îl intriga. Luă o țigară și și-o aprinse. Medicul încercase să-l convingă să se lase, dar ce naiba mai conta, la vârsta lui? Se ridică, îmbracă un halat și se duse la bucătărie, unde băgă ibricul în priză, după care ridică

receptorul și formă un număr.

— Tu ești, Michael? Întrebă. Liam Devlin la telefon.

— Iisuse, Liam, iar n-ai somn.

— Nici tu.

— Ei, știi că eu m-am apucat de scris romane și-mi place să lucrez noaptea.

— Am auzit, și am mai auzit că iei micul dejun la „Husarul irlandez”, aproape în fiecare dimineață la ora șapte.

— Adevărat.

— Vin și eu. Trebuie să-ți scormonesc creierii.

— Și știu eu ce-nseamnă asta, porc bătrân. Atunci, ne vedem acolo și stăm la o parolă.

Devlin închise telefonul, scoase ibricul din funcțiune și-și făcu un ceainic plin, fluierând încet.

În Gulfstream, au mâncat o masă excelentă, file de crap cu lămâie, cartofi și salată asortată, urmate de înghețată italiană cu alune. Au făcut pa din două o sticlă de Chablis. După masă, Dillon spuse:

— Mă întreb ce-or primi nenorociții ăia de la clasa întâi, pe cursele comerciale. A fost delicios.

— Dorim să facem plăcere pasagerilor, luă Blake o înghițitură de cafea. Devlin pare un individ extraordinar. Sunt adevărate toate poveștile pe care le-am auzit?

— Probabil. Are o diplomă universitară de la Trinity College, Dublin. Intellectual, poet și unul din cei mai temuți trăgători pe care i-a avut vreodată I.R.A. în războiul civil din Spania, a luptat contra lui Franco și l-au luat prizonier italienii, care l-au predat naziștilor, la Berlin.

— Și a lucrat pentru ei?

— Păi, el nu era fascist, dar pe vremea aia I.R.A. cocheta cu Hitler. Considerau că pierderea războiului de către Anglia ar fi marea ocazie a Irlandei. Devlin a fost parașutat în Irlanda, pentru Adwehr, și n-a mai ajuns înapoi la Berlin decât ca prin urechile acului.

— Și-atunci? E vreo fărâmbă de adevăr în vechea legendă despre o tentativă germană de a-l răpi pe Churchill, cu Devlin ca mijlocitor?

— Norfolk, o mie nouă sute patruzeci și trei, răspunse Dillon. Forța de șoc a trupelor aeropurtate germane. A fost și Devlin acolo, sigur, dar tentativa a eșuat. Încă o dată, a scăpat ca prin mirapol.

— Dar spui că era antifascist?

— L-au plătit bine, iar banii au intrat în fondurile organizației. A spus odată că ar fi nccreat să-l răpească și pe Hitler, dacă îl plătea suficient cineva, l-a cunoscut personal pe toți. Pe Himmler, pe generalul Walter Schellenberg. A jucat un rol chiar și în salvarea lui Hitler de asasinatul complotat de SS, spre sfârșitul războiului.

— Doamne sfinte! exclamă Blake.

— Ideea a fost că era mai bine să rămână în viață și să crească tensiunea, câtă vreme, cu SS-ul la comandă, războiul s-ar fi putut prelungi mai mult.

— Înțeleg unde bați.

— Hitler i-a decernat Crucea de Fier, Clasa întâi. Devlin se prăpădește de râs, când îți povestește despre asta.

— Și apoi, Tulburările?

— Da. A fost unul dintre arhitecții inițiali ai I.R.A. provizorii. Pe lista armatei britanice cu cei mai căutați.

— Atunci l-ai cunoscut?

— El m-a învățat tot ce știu, dar Liam era un revoluționar de modă veche, iar eu treceam printr-o fază marxistă; toată puritatea violenței, minte de tânăr prost. Au avut loc schimburi de focuri, dar nicio pagubă importantă. În ultimii ani, ne-am împăcat

— Un om ciudat.

— Un om mare, cel mai bun pe care l-am cunoscut.

Blake dădu din cap:

— Numele ăsta de pe pașaportul fals, Martin Keogh,

are vreo semnificație?

— Un pseudonim, ridică din umeri Dillon, pe care l-am folosit cu intermitențe de-a lungul anilor.

— Deci, crezi că Devlin ne-ar putea ajuta să-l găsim pe Riley? %

— Dacă e cineva care poate. Odată ce-l avem pe Riley, îl ducem la Londra, ca să-l identifice pe avocatul ăla fals de pe benzile de securitate de la Wandsworth. După ce-i cunoaștem fața, trecem să-i aflăm identitatea.

— Pari plin de încredere!

— Sunt. Cu un dram de noroc, ar putea și încă un pas către Iuda.

Blake dădu din cap, încet.

— Nu e mult.

— E tot ce avem, și ceva în plus. Dacă găsim locul unde o ține Iuda ostatică, nu va folosi la nimic să chemăm Focile Marinei, sau orice fel de forțe speciale. Ar omorî-o pe loc, la primul sunet.

— Vrei să spui că intenționezi să te duci de unul singur?

— Am nevoie de întăriri. Însă am văzut destul de mult din interior. Știu că e la etajul doi și altele de soiul ăsta.

— Dar un singur om... clătină Blake din cap. Este o nebunie.

— N-are cu el decât cinci macabei. Și nici urmă de personal superior. Dar, în fond, statul major nu și-l ține acolo, din motive evidente. Deci, cinci, cu Iuda șase.

— Și ai face-o de unul singur?

— De ce nu? Știi vechea glumă cu croitorașul din basmul Fraților Grimm? Șapte dintr-o lovitură? Eu voi doborî șase.

— Alea erau muște pe o felie de pâine cu magiun, îi aminti Blake.

— Tot aia.

Dillon îl chemă pe Kersey.

— Încă un Bushmiills și trag pe dreapta.

— Imediat, domnule.

— Știi, reluă Blake, mă sâcâie foarte tare un lucru, în toată povestea.

— Și care e ăla? întrebă Dillon, luând paharul adus de Kersey.

— Din ce ți-a spus Marie de Brissac, generalul n-a aflat din scrisoarea aia anonimă decât că soția lui petrecuse o noapte cu un ofițer american. Nu s-a făcut nicio referire la Jake Cazalet.

— Așa se pare.

— Deci, singurii care cunoșteau secretul erau Marie, mama ei și Președintele.

— Îl uiți pe Teddy Grant.

— Okay, dar asta înseamnă că au mai rămas numai trei, după moartea contesei. Atunci, de unde naiba a aflat Iuda?

— Dumnezeu știe. Nu contează decât că a aflat.

Dillon stinse plafoniera.

— Eu mă culc, cât mai merge treaba bine.

Și își lăsa fotoliul pe spate.

Devlin își parcă mașina pe cheul râului Liffey și porni prin ploaia slabă spre cârciuma numită „Husarul irlandez”. Era un local plăcut, de modă veche, cu separeuri și bar de mahon, având o oglindă în spatele rafturilor pline de sticle. Preferat în mod normal de republicani și parti zanii Sinn Fein, la acea oră din dimineață clientela consta mai mult din muncitori de tot felul, înghesuiți la un mic dejun irlandez complet. Își găsi omul, pe numitul Michael Leary, în ultimul separeu, tocmai când începea să mănânce.

— Liam, câine bătrân ce ești.

— Ba tu, răspunse Devlin.

O tânără, numai zâmbete, căci Devlin era un mare favorit, veni la masă:

— Cu ce să vă servesc, domnule Devlin?

— La fel, cu mult ceai de dimineață, și reține că nu mă deranjează lingurița în ceașcă.

Se întoarce spre Leary.

— Merge bine treaba, Michael?

— Thrillerul ăla al meu s-a vândut bine pe aeroporturi. Sincer să fiu, Liam, am ras cinci mii de lire în ultimele douășpe luni și pare să urce.

— Și tot mai lucrezi noapțile?

— Din cauza piciorului. Mă doare rău. Nu pot dormi, spuse el, lovindu-și-l cu pumnul.

Leary, membru activ al I.R.A. Provizorii timp de peste douăzeci de ani, își pierduse piciorul când o bombă pe care trebuia s-o treacă peste graniță, cu un camion vechi, explodase prematur, ucigându-i pe cei doi tovarăși ai lui și lăsându-l fără un picior. Cel puțin, incidentul îl împiedicase să ajungă într-o închisoare britanică, dar îi încheiase cariera de membru activ al Mișcării.

Tânăra îi aduse lui Devlin micul dejun și un ceainic, după care se retrase, iar Devlin începu să mănânce.

— Ce e, Liam? Ce vrei? îl întreabă Leary.

— Acum cînșpe ani, când aveam șaiszeci și ar fi trebuit să am mai multă minte, ți-am salvat viața în comitatul Down. Când ochitorii R.U.C. te-au împușcat în umăr, eu te-am trecut granița.

— Adevărat, dar fals ca piciorul meu stâng, într-o privință. Nu aveai șaiszeci, aveai șaptezeci.

— O mică abatere de la adevăr, dar îmi ești dator și am venit să-ți cer să te achiți.

Leary așteaptă, încruntându-se ușor, după care reîncepu să mănânce.

— Continuă.

— Știm amândoi că încă mai ai legături strânse cu organizația. Ai continuat să conduci secția de informații din Dublin, pentru șeful de stat major, până a început procesul de pace.

Leary își împinse farfuria la o parte, iar tânăra veni s-o ia.

— E o problemă a I.R.A., Liam?

— Indirect doar. Un serviciu pentru un prieten.

— Spune, îl îndemnă Leary, umplându-și pipa dintr-o pungă.

— Și-acum mai stai cu urechea lipită de pământ. Știi cumva dacă Dermot Riley s-a întors întreg? Înțelegi, ultimul lucru pe care l-am auzit eu e că era la Wandsworth, pe cinspe ani, după care se pare că a ieșit. Înțeleg că, ultima oară când a fost văzut, folosea un pașaport irlandez pe numele de Thomas O'Malley.

— Cine l-a văzut?

— Prietenul meu, dar rămâne confidențial.

— Ei, sunt mai mulți care ar vrea să-l vadă pe Dermot, inclusiv șeful de stat major. În regulă, s-a întors. A trecut prin sistemul de securitate al aeroportului din Dublin acum trei zile, sub identitatea de Thomas O'Malley. L-a recunoscut un om din pază. Fiind de-ai noștri, l-a lăsat să treacă, apoi i-a raportat șefului de stat major.

— Și el ce-a făcut?

— A dat un telefon la Londra, apoi a trimis doi agenți.

Bell și Barry, să-i facă o vizită lui Bridget O'Malley, la ferma ei de lângă Blackwater River. Femeia s-a jurat că nu trecuse pe-acolo. Că încă îl mai credea în închisoare, așa că s-au întors.

— După cum îi cunosc pe-ăștia doi, mă mir că n-au încercat s-o ardă cu țigările.

— Deci crezi că e acolo, Liam?

— Sau prin apropiere. În care alt loc să se ducă?

Urmă o pauză, în timpul căreia Devlin își bău ceaiul, și în sfârșit Leary spuse:

— Chestia e, că pute. Avem prieteni peste tot, știi și tu, chiar și la închisoarea Wandsworth. Se pare că Riley a fost eliberat pe baza unui mandat semnat de generalul de

brigadă Charles Ferguson, acum câteva zile.

— Mie-mi spui? Își aprinse Devlin o țigară.

— Și toți știm cine e mâna lui dreaptă în ultima vreme - Sean Dillon. Nu cumva el o fi prietenul ăla al tău, Liam?

Devlin zâmbi:

— De unde să cunosc eu un băiat disperat ca el?

— Lasă-te de cioace, Liam. L-ai învățat tot ce știi. Obişnuiai să spui că era fața ta întunecată.

Celălalt se ridică:

— Excelent micul dejun și întrucât acum ești autor de mare succes, Michael, te las pe tine să faci cinste. Dacă dai de Dermot Riley, poate mă anunți și pe mine.

— Nu fi prost, Liam. Până și legenda vie a I.R.A. poate s-o sfârșească prost.

— Iisuse, fiule, la vârsta mea cui îi mai pasă? A, și poți să-i spui șefului de stat major, când îi telefonezi, că nu-i o problemă a I.R.A. Îi dau cuvântul meu.

Plecă, iar Leary rămase stând pe gânduri, după care îi veni ideea. De ce l-ar fi scos Ferguson pe Riley de la

Wandsworth? Era clar că pentru un soi de învoială, iar Riley n-o onorase, sau dacă nu, poate venise în Irlanda cu pașaport fals ca să îndeplinească vreo misiune pentru altcineva decât Ferguson? În orice caz, nu avea decât o singură posibilitate și se ridică, pornind spre mașină.

Stătea în salonul micii case suburbane unde locuia șeful de stat major. Soția acestuia servea ceaiul, iar șeful își mângâia pisica, care-i stătea pe genunchi, ascultând.

Când Leary termină, celălalt spuse:

— Dă de Bell și Barry și trimite-i la mine.

— Și Liam?

— Nimeni nu-l simpatizează mai mult ca mine, dar dacă bătrânul bulangiu apare acolo și mai ales dacă e și Dillon cu el, spune-le lui Bell și lui Barry să-i lichideze pe amândoi.

Casa lui Devlin, din Kilrea, se afla lângă mănăstire. Grădina era un belșug de culori, iar construcția era victoriană, cu streșini gotice și acoperiș ascuțit.

Blake Johnson și Dillon sosiră cu o mașină închiriată de la aeroportul Dublin, la nouă și jumătate.

— E frumos aici, comentă Johnson.

— Da, ține la grădină, răspunse Dillon, sunând.

Ușa se deschise și apăru Devlin.

— Băi afurisit tânăr! exclamă el, îmbrățișându-l strâns pe Dillon, după care îi zâmbi lui Blake. Și ăsta cinsă fie?

— Un prieten de la Washington, Blake Johnson.

— Prieten, așa? Ei, am umblat destul prin lume ca să recunosc un bubuitor când îl văd. Așa se zice în Belfast la polițiști, domnule Johnson, dar poftește în bucătărie. Eu am luat micul dejun, însă am să vă fac o cafea. Ce gen de copoi ești?

— Am lucrat în F.B.I., răspunse Johnson, în timp ce Devlin umplea ibricul.

— Și acum?

Johnson aruncă o privire spre Dillon, care spuse:

— Să zicem că face pentru Președinte ceea ce face Ferguson pentru primul ministru.

— Trebuie să fie interesant, surâse Devlin. În regulă, luați loc și povestiți-mi.

Ceea ce Dillon și făcu, cu Blake Johnson intervenind pe ici, pe colo. Când terminară, Devlin spuse:

— Nu e bine, nu e bine deloc și-mi dau seama de ce aveți nevoie de Riley.

— Ne ajutați, domnule Devlin?

— Liam, fiule, Liam. De fapt, am și încercat.

Începu să le descrie micul dejun cu Leary. Când termină, Dillon întrebă:

— Deci, Bell și Barry tot mai lucrează?

— Sunt speciali? se interesă Blake.

— Cei mai răi. Dacă se-apucă s-o lucreze, o să știe.

Își scoase Waltherul și îl verifică.

— Ești înarmat? îl întrebă el pe Blake.

— Sigur, cu Beretta. Voi avea nevoie?

— Poate. Leary îi va spune șefului de Stat Major, iar el o să-i trimită din nou la ea.

— Știu. M-am gândit că ar fi de folos să facem puține valuri, Sean, spuse Devlin.

— E clar că le-ai stârnit. Acum noi mergem.

— Fără mine nu, îi zâmbi Devlin lui Blake. E un ținut minunat, acolo unde are Bridget ferma. O zi superbă la țară. Ce-ar putea fi mai frumos?

În același timp, în biroul lui Ferguson, Hannah telefona la serviciul de pază al închisorii Wandsworth. Vorbi cu un ofițer și-și spuse doleanța, după care bătu la ușa lui Ferguson.

— Am vorbit cu cineva răspunzător de benzile de supraveghere, domnule general. Caută prin ce au acum și i-am spus că vin personal.

— La mașina și șoferul meu.

— Mă gândeam la ceva. Nu cred că Iuda a putut viola integritatea departamentului ca atare. Dacă avea un om plantat acolo, e clar că nu era nevoie să tragă cu urechea la vila lui Dillon, cu microfoane direcționale.

— Mi-a trecut și mie prin minte ideea asta, inspectare.

— Ceea ce totuși ne lasă cu posibilitatea ca un macabeu să acționeze în secția de computere a MI5 și S.I.S.

— Va trebui să amânăm identificarea persoanei până se rezolvă afacerea asta nefericită, într-un fel sau altul.

— Am înțeles.

— Întâmplător, primul lucru pe care l-am făcut azi de cum am venit la birou a fost să consult fișele personale ale membrilor departamentului, pe computerul meu.

— Pentru orientarea religioasă, domnule general?

— Să mă ierte Dumnezeu, dar așa e.

— Iar eu eram singura evreică, zâmbi Hannah. Când un macabeu nu e macabeu? Deci pe curând, domnule, mai spuse ea și ieși.

— Și cât de departe ai spus că e? îl întrebă Blake Johnson pe Devlin.

— Păi, am făcut vreo treizeci de mile. Poate încă o sută, o sută douăzeci. Drumurile astea de țară, care se întorc și cotesc la tot pasul. Aici n-avem superautostrăzi, nici pasaje înălțate.

— Îi dau lui Ferguson un telefon să văd ce face, spuse Dillon.

Apăsă butonul Codex de pe mobil, apoi îl sună pe Ferguson.

— Eu sunt, zise și, în pofida codificării apelului, adăugă: Martin Keogh.

— Nu este nevoie. Indicatorul aparatului e pe verde. Unde ești?

— În mașină, de la Dublin spre Carlow, iar apoi, Waterford.

— Mergi s-o vizitezi pe O'Malley?

— Da. Devlin a aflat dintr-o sursă I.R.A. că Riley a trecut prin aeroportul din Dublin acum trei zile, folosind pașaportul pe numele O'Malley, Problema ei că și Privozorii vor să schimbe o vorbă cu el. Șeful de stat major a trimis doi grei la Tullamore, să-l caute, dar n-au rezolvat nimic.

— Înțeleg.

— Devlin a făcut valuri frumoșele cu omul lui. Credem că-l va determina pe șeful de stat major să-și trimită iarăși haidamacii acolo. Poate chiar să ajungă înaintea noastră.

— Ai grijă ce faci, îl sfătui Ferguson și să-l ții pe Johnson nevătămat. De tine ne putem lipsi, Dillon, dar

lichidarea lui ar duce la un incident internațional.

— Mulțumesc foarte mult.

Dillon închise mobilul, se rezemă și începu să râdă neputincios.

CAPITOLUL 9

La ferma de lângă Tullamore, Dermot Riley termină de muls ultima vacă. Aduse bidoanele cu lapte la tractor, le ridică în remorcă, apoi ieși din staul și porni pe drumul de patru sute de metri, pentru a lăsa bidoanele pe platforma de lângă poartă, ca să le ia camioneta lăptăriei din sat.

Reveni la staule, parcă tractorul înăuntru și-și aprinse o țigară, stând la intrare, cu pantele Munților Knockmealdown înălțându-se în spatele lui.

Purta o bonetă, un cojoc vechi din piele de măgar și cizme Wellington și niciodată în viața lui nu fusese mai fericit. Karl, dogul alsacian, stătea tolănit pe un balot de fân, privindu-l, cu limba scoasă.

— Asta-i viața, câine, nu? comentă Riley. Singura aflu. risită de viață.

Câinele scheună, iar Bridget strigă din partea cealaltă a curții:

— Hai în casă, Dermot.

Avea șaiszeci și ceva de ani și părea mai bătrână, o femeie voinică și mămoasă, cu părul alb și obrajii rumeniți de viața la țară. În seara când Dermot apăruse la ușa ei, nu-și mai încăpuse în piele de bucurie. Șocul de a-l vedea în carne și oase, când îl crezuse în pușcărie, fusese aproape prea mare pentru ea. Desigur, îi spusese că prezența lui trebuia ținută secretă deocamdată, până se lămură cu I.R.A. Bridget luase un rând de pături și perne și-l dusese cale de opt sute de metri cu vechiul ei jeep, până la hambarul din High Meadow, unde îngrijeau oile în perioada fătatului. Deasupra fânarului era o cameră cu ușă secretă, pe care Riley o folosisese și în trecut, când era pe fugă.

— Aici ai să te descurci, până vorbesc cu Colin și Peter și le spun să-și ia liber o săptămână, îi spusese ea despre cei doi pensionari care o ajutau parte din timp la fermă.

Dimineață, însă, sosiseră Bell și Barry, de la Dublin, cu un B.M.W. argintiu, doi oameni cu adevărat înspăimântători, care întrebaseră despre Dermot. Bridget mințise, printre dinți, lucru pe care nu-i plăcea să-l facă, fiind o bună catolică, insistând că Dermot era la închisoare. O ajutaseră două lucruri. Când Bell și Barry îi interogaseră pe Colin și pe Peter, cei doi bătrâni fuseseră sincer uimiți, afirmând și ei că Dermot era închis în Anglia, și se vedea clar că spuneau adevărul. Apoi, Bridget le putuse arăta o scrisoare trimisă de Dermot din Wandsworth, cu numai zece zile în urmă.

Cei doi insistaseră să caute prin casă și prin acareturile fermei. Barry, care avea un metru nouăzeci și era clădit ca un zid, îi spusese cu glas scăzut și amenințător, la plecare:

— Știi cui să-i telefonezi în Dublin dacă apare, ai mai făcut-o de-a lungul anilor. N-are de ce să se teamă.

Șeful vrea doar o vorbă cu el, atâta tot.

Nu-I crezuse niciun moment.

În bucătărie, îi dădu vărului ei un sandviș cu ou și o cană de ceai.

— Mă răsfеți, comentă Dermot.

— Ei, dar tu meriți să fii răsfățat.

Bridget se așeză la masă, începând să-și bea și ea ceaiul.

— Acum ce se va întâmpla, Dermot? Era destul de rău când te urmărea poliția, dar I.R.A. e cu totul altceva.

— Voi face pace cu ei. Nu-mi trebuie decât o ocazie de a le spune și varianta mea. Va fi bine, ai să vezi.

— Și rămâi aici?

— Nu mai plec niciodată, zâmbi el. Găsește-mi o fată

bună în sat și mă așez la casa mea.

În acel moment, Bell și Barry se apropiau de Tullamore în B.M.W.-ul lor. Întâlnirea cu șeful de stat major fusese scurtă.

— Mă tem că Riley coace ceva urât. Ultima oară s-a auzit de el că plecase de la Wandsworth în compania generalului de brigadă Charles Ferguson și știm cu toții ce înseamnă asta. Vreau să pun mâna pe ticălos, așa că mergeți și aduceți-mi-l.

Când intrară în sat, Bell îi observă pe Colin și pe Peter ieșind de la poștă.

— Interesant, remarcă el. Cei doi bătrâni de la fermă. De ce nu lucrează?

— Poate muncesc doar cu jumate de normă, răspunse Barry.

— Dar tot ar lucra dimineața, atunci se fac toate muncile grele. Păscutul vacilor, mulsul și așa mai departe. Mă pricep și eu la astea, am crescut la o fermă. Merg să stau de vorbă cu ei.

Colin și Peer dispăruseră în „Barul select” al lui Murphy, iar Bell îi urmă. La acea oră din dimineață, înăuntru nu erau decât Murphy, cei doi bătrâni, cu câte un ȕap de bere neagră în față, și un tânăr aspru la înfățișare, cu bonetă de postav, scurtă și blugi, la bar.

Bătrânii se opriră din vorbit, încremeniți de frică, iar Murphy, care știa foarte bine cine era Bell, se făcu palid. Tânărul bău puțin din berea sa de ghimbir, încruntându-se.

— L-auziți, blestemați bătrâni, începu Bell, cred că ieri când am vorbit nu mi-ați spus adevărul.

— Iisuse, domnu', jur că da.

— Atunci spuneți-mi ceva. Azi de ce nu munciți?

— Donșoara a vrut să ne dea o zi liberă, răspunse Peter.

— Băi ăsta, se amestecă tânărul de la bar. la lasă-i în pace.

Murphy îi puse o mână pe braț.

— Nu te băga, Patrick, e treabă de-a I.R.A.

Bell nu-l luă în seamă.

— Deci, nu l-ați văzut pe Riley?

— Jur pe Dumnezeu că nu.

Patrick se apropie, bătându-l pe umăr:

— Am zis să-i lași în pace.

Bell lovi cu cotul drept înapoi, nimerindu-l exact în gură și, pe când Patrick se împleticea de-a-ndăratelea, Barry, care apăruse îi ușă, îi aplică un pumn năprasnic la rinichi, doborându-l în genunchi. Rămase astfel până când Bell îl trânti pe podea.

— Tâmpitul, îi strigă el lui Murphy. Zi-i să fie mai politicos pe viitor.

Și ieșiră.

Barry se așează la volan și porni spre fermă. Se opri la intrare, unde era parcată mașina lăptăriei, doi oameni încărcând bidoanele lui Bridget.

— Interesant, observă Bell. Le-a dat liber lucrătorilor, atunci cum naiba s-a descurcat bătrâna cu bidoanele astea?

— Ei, o să vedem, nu? răspunse Barry, pornind mașina spre casă.

Întâmplător, Bridget era în magazia din spate când sosiră, așa că nu-i auzi, iar alsacianul se afla la hambarul din High Meadow, unde Dermot controla niște oi. Bătrâna intră în bucătărie, cu un sac de făină, și se opri locului. Barry și Bell stăteau lângă ușă.

— V-ați întors, șopti ea, punând sacul cu făină pe masă.

— Da, ne-am întors, cățea mincinoasă ce ești, răspunse Barry; făcu un pas înainte și-i dădu o-palmă peste față. Acuma, unde-i?

Bridget își pierdea mințile de frică.

— Nu știu, jur că nu, domnule Barry.

— Minți prost.

O mai lovi o dată. Din nas începu să-i curgă sângele, iar Barry o apucă de păr și-i făcu un semn cu capul lui Bell, care aprinse o țigară.

Bătrâna începu să se zbată. Barry o trânti peste masă, iar Bell trase din țigară până când jarul se înroși, apoi îi atinse obrazul drept.

Zvârcolindu-se pradă torturii, Bridget zbieră:

— Nu, vă rog! Vă spun.

Barry o lăsă să se ridice.

— Vezi, cine așteaptă primește de toate, îi spuse el lui Bell, după care se întoarse spre Bridget, care suspina amarnic. Unde e?

— La jumătate de milă mai sus, în hambarul din High Meadows. Are o cameră cu ușă secretă deasupra fânarului. Acolo doarme.

— N-a fost prea greu, nu? zâmbi Barry și, împreună cu Bell, ieși.

— O, Dermot, ce-am făcut? se tângui Bridget, începând să plângă de mama focului.

La High Meadows, unde îngrijea oile, Dermot văzu o sclipire argintie mai jos pe drum și știu că intrase la apă. Intră grăbit în hambar, urmat de Karl. Nu putea lua câinele cu el în camera secretă, căci orice sunet l-ar fi dat de gol, necum dacă mai și lătra.

— Valea, băiete, acasă la Bridget.

Karl ezită, nesigur.

— Hai, mișcă! îi ordonă Dermot.

De astă dată, alsacianul se supuse. Dermot urcă scara podului, după care trecu peste baloții de fân și deschise ușa secretă din peretele de scânduri. Se cățăără înăuntru. Era întuneric beznă, doar câte o mică rază de lumină pe ici pe colo. Dermot rămase în așteptare.

Când Barry și Bell coborâră din B.M.W., alsacianul stătea așezat, privindu-i.

— Scapă de ăsta, pentru început, spuse Barry, iar Bell scoase un revolver Smith & Wesson.

În momentul când îl îndreptă spre Karl, acesta o luă la fugă, împrăștiind oile, drept spre vale. Bell râse și vârî revolverul la loc în buzunar.

— Deșteaptă javră!

— Ei, să vedem dacă și Dermot e la fel, răspunse Barry și intră primul în hambar.

Se opriă privind spre podul plin cu baloți de fân, iar Barry strigă:

— Știm că ești acolo, Dermot, așa că poți să ieși. Bridget a fost foarte săritoare, după puțină muncă de convingere.

În întuneric, Dermot aproape se înecă de furie, dar nu avea pistol, asta era totul, nu putea lupta cu ei.

Bell vorbi și el:

— Aici sunt foarte multe paie, Dermot, ca să nu mai zic și de fân. Dacă scap un chibrit, dai rău de belea. Firește, dacă vrei să sfârșești ca un cotlet bine rumenit, treaba ta.

Peste un moment, ușa secretă se deschise și Dermot ieși. Veni până la marginea podului, unde se opri, privindu-i.

— Ticăloși nenorociți, dacă i-ați făcut ceva lui Bridget, v-o plătesc eu.

Apoi, coborî scara.

Barry îl apucă de brațe pe la spate.

— Nu se cade să vorbești așa, zău că nu.

Dădu din cap spre Bell:

— Numai trupul. Vreau să arate normal la față când va sta în mașină, pe drumul spre Dublin.

— Plăcerea mea, răspunse Bell și îi dădu din răspuțeri lui Riley un pumn sub coaste.

Când mașina de închiriat intră în curtea fermei, la volan era Blake Johnson. Ușa bucătăriei stătea deschisă și

dinăuntru năvăli Karl, sărind spre mașină cu mârâituri feroce. Dillon deschise o fereastră și fluieră, scoțând un sunet scăzut și lugubru care liniști câinele. Karl se calmă, lipindu-și urechile de cap.

— Iisuse, da' bine te-am mai învățat, comentă Dillon.

În timp ce coborau din mașină, în ușă apăru Bridget.

Arăta îngrozitor și încearcă să-și oprească sângele din nas, cu un prosop de ceai.

— Liam Devlin, tu ești?

— Cel dintotdeauna, răspunse Devlin, luând-o cu un braț pe după umeri. Cine ți-a făcut asta?

— Barry și Bell. Au fost ieri aici să-l caute pe Dermot. Le-am spus că nu-i la mine.

— Dar a fost, spuse Dillon, punându-i o mână pe umăr. Eu sunt Sean Dillon. Am luptat alături de Dermot în Derry, pe vremuri.

Bridget dădu din cap, cu o privire goală.

— Au venit iar, nu demult, m-au bătut și m-au ars cu țigara.

— Ticăloșii, mârâi Devlin.

— Problema este că le-am spus unde se ascunde Devlin. La opt sute de metri mai în sus, pe drum. În hambarul din High Meadow.

Începuse să plângă.

— N-am avut încotro, mă durea îngrozitor.

— Intră-n casă, fă-ți un ceai. Noi revenim imediat, cu Dermot, îți promit.

Femeia se supuse, iar Devlin spuse înverșunat:

— Cred că se cere o lecție.

Cei trei intrară în mașină, Blake așezându-se din nou la volan. Dillon își scoase Waltherul, îl verifică și înșurubă surdina.

— S-o luăm încet, metodic și să studiem terenul. S-ar putea să iasă nasol. Sunt înarmați și foarte pricepuți. Tu cum stai, Liam?

— La ce mi-ar trebui mie armă, cu doi disperați ca voi care să-mi poarte de grijă?

Urcară spre culmea unei coline, Blake conducând în prima viteză. Pe marginea drumului creșteau copaci, iar o lizieră de pădure mărginea poiana cu hambarul, în spatele lor.

— Ne vor vedea venind, observă Blake.

— Motiv pentru care eu cobor la cotitură și o iau spre copaci, îi spuse Dillon, așa că încetinește. Tu ocupă-te de confruntare, Liam, și nu-ți face griji. Ăsta-i om dur, cu toată experiența lui din F.B.I. O să se descurce, mai ales cu mine intrând pe ușa din spate.

— Ei, așa m-am mai liniștit, comentă Blake, încetinind la cotitură.

Dillon deschise portiera și se repezi în șanț, pe când Devlin o închidea la loc în urma lui. Mașina luă viteză, iar Dillon porni în fugă printre copaci.

Când auzi motorul mașinii apropiindu-se, Bell îl lăasă pe Riley în grija lui Barry și se duse la ușă, scoțând revolverul.

— Ce e? întrebă Barry.

— Nu știu. Mașină-salon neagră, un pasager și șoferul.

— Urcă-n pod.

Bell se conformă, escaladând scara, iar Barry îl trânti pe Riley la pământ și-i dădu un șut.

— Nu te mișca.

Trecu în spatele ușii deschise.

Auzi mașina oprind în față și pași care se apropiau. Devlin apăru în ușă, cu Blake Johnson la spatele lui. Se opri, apoi intră.

— Ei, Dermot, n-arăți deloc bine.

— Atenție, domnule Devlin, ticălosul e după ușă, îl preveni Riley.

Barry ieși la vedere, cu revolverul în mână.

— Stați cuminți, amândoi, sau vă spulber șira spinării.

Înfipse țeava în spatele lui Blake, îi pipăi buzunarele și găsi Beretta.

— Ia te uită ce-avem noi aici! Și tu, Devlin?

— Nu fi tolomac. Ar purta pistol un bătrân de șaptes’cinci de ani ca mine?

— Mai pune zeoe, labagiu mincinos.

Devlin oftă, spunându-i lui Blake:

— Omul din Neanderthal s-a întors să ne bată la cap. Abia azi dimineată a-nvățat să umble drept.

— Las’ că ți-arăt eu ție, căcănar bătrân, se înfurie Barry. Ți-ai făcut veleatu’. De ani de zile te-așteaptă groparii.

— Ei, pe toți ne-așteaptă, replică Devlin și îi întinse lui Riley o mână. Sus cu tine, Dermot. Nu-i lăsa pe niște împutiți ca ăștia să te calce-n picioare.

— Eu te-am prevenit! explodează Barry de mânie. Te îmbrac în pardesiu de scânduri.

— Și de ce-ai vrea să faci asta, mă-ntreb? strigă Sean Dillon.

Stătea imediat dincoace de cealaltă ușă a hambarului, pe unde se vedea ploaia care tocmai se întetise. Avea mâna stângă, cu Waltherul, ascunsă la spate. Cu dreapta, scutură o țigară din pachet, și-o vârî în gură și o aprinse cu vechea sa brichetă Zippo.

Apariția lui Dillon îl descumpăni complet pe Barry.

— Sean Dillon, tu ești?

— Cel mai rău coșmar al tău.

— Podul, fii atent la pod, Sean, horcăi Riley.

Barry îi mai dădu un picior.

— Pe el! răcni.

Bell se ridică la marginea podului, cu pistolul pregătit, iar mâna lui Dillon ieși la iveală dintr-o mișcare continuă. Trase de două ori, nimerindu-l pe Bell în inimă,

cu amortizorul răsunând sec în aerul umed. Bell căzu în cap.

În același moment când Barry ridică revolverul, Liam Devlin îl împușcă în spate cu Waltherul pe care-l ținea în buzunarul impermeabilului, doborându-l la pământ. Se lăsă liniștea, rămânând numai răpăitul ploii pe acoperiș.

Blake Johnson spuse:

— Dumnezeu, așa mai zic și eu!

Dillon vârî în buzunar Waltherul, se duse și împinse trupul lui Bell, apoi îl examinează pe Barry.

— Ei, am făcut o favoare lumii, își ridică el privirea spre Devlin, clătinând din cap. Mi-ai spus că nu ai armă.

— Știu. Sunt un mincinos incorigibil, recunosc Devlin, întorcându-se spre Dermot. Ești bine?

— Nu-mi place deloc ce simt în coaste.

— Vei trăi. El e domnul Johnson, american, fost agent F.B.I., așa că poartă-te cuviincios. Lucrează împreună cu Dillon la cazul în care ai fost implicat și tu. Mergi cu ei înapoi la Londra.

— Și de ce-aș face asta?

— Fiindcă e cel mai sigur loc pentru tine, pe moment, îi spuse Dillon. Ferguson se va ține de cuvânt. Nu trebuie decât să te uiți la banda video de securitate din ziua când te-a vizitat avocatul ăla fals, George Brown, la Wandsworth, și să-i identifice fața. Stai aici, iar I.R.A. Provizorie o să-ți pună boșele pe gard.

— Poate că nu, interveni Devlin. Voi vorbi cu cine trebuie, Dermot, am să le explic adevărul. N-ai făcut nimic împotriva organizației. Încă mai am influență.

— Cu haidamacii ăștia doi de-aici morți?

— Niște jeguri, Dermot, iar șeful de stat major o știe. Uneori, trebuie să-ți mai și murdărești mâinile. Acum, hai să plecăm de-aici.

Devlin îi telefonă lui Michael Leary pe mobil.

— Tu ești, Michael? Fă bine și trimite o trupă de

lichidare aici, la Tullamore. Îi veți găsi pe Bell și pe Barry în hambarul de la High Meadow, foarte morți. Pe Barry am fost nevoit să-l las rece cu mâna mea. De Bell a avut grijă Sean.

— Liam, ce-ai făcut?

— Nimic ce bestiile alea două nu căutau cu luminarea de ani de zile. O rușine pentru organizație. Dillon îl duce pe Riley la Londra, azi după-amiază. Nu e nimic care să afecteze I.R.A. După aceea, vreau să-i permiteți să se întoarcă.

Leary părea șocat:

— Pesemne că ești nebun.

— Ne vedem la „Husarul irlandez”, mai pe seară, ca să-ți explic, iar pe urmă îi poți spune șefului de stat major. Nu accept niciun refuz.

— Tot dur ai rămas, Liam, comentă Dillon.

— Destul de dur.

Devlin îl conduse înapoi în bucătărie. Blake stătea lângă ușa deschisă, iar Bridget, la masă.

— Bridget, promite-mi că te duci la doctor.

— Bine, dădu din cap bătrâna.

— Mai târziu, vor veni niște oameni cu o căruță sau un camion, cam așa ceva. Vor lua cadavrele. Bell și Barry n-au existat niciodată. Uită-i.

— Și Dermot?

— El va merge la Londra pentru o zi, două, cu Sean, apoi o să se întoarcă. Cu I.R.A. rezolv eu.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, Liam.

Riley intră în bucătărie, îmbrăcat cu pantaloni reiați, sacou și cravată. Arăta foarte respectabil.

— E bine așa?

— Categorie, răspunse Dillon. Să mergem.

Dermot o îmbrățișă pe Bridget:

— Pe curând.

— Mă voi ruga pentru tine, Dermot.

Și, podidită de lacrimi, fugi afară din bucătărie.

În cabinetul său de la Ministerul Apărării, Ferguson închise Codex-ul, încruntat, apoi apăsă butonul soneriei de modă veche de pe birou. Hannah Bernstein intră imediat.

— Domnule general de brigadă?

— Tocmai m-a sunat Dillon. L-au găsit pe Riley. Acum sunt în drum spre Dublin.

— A ieșit urât, domnule?

— Se pare că așa iese întotdeauna când e Dillon la mijloc. Doi agenți de forță I.R.A. au murit, unul de mâna lui Dillon, și-ți vine să crezi că pe celălalt l-a împușcat Devlin?

— N-aș zice că sunt tocmai surprinsă.

— Se pare că o torturaseră pe Bridget O'Malley ca să le spună unde se ascundea Riley. Nicio pagubă.

— Deci, ar trebui să-i putem arăta banda video lui Riley astă seară?

— Așa cred.

— Excelent, dădu din cap Hannah. Atunci, dacă nu aveți nicio obiecție, îmi iau câteva ore libere, mă duc acasă și mă aranjez. Voi fi înapoi la cinci.

— Bine, du-te, aprobă Ferguson.

În biroul oval de la Casa Albă, președintele primi un telefon de la Blake Johnson, pe linia sa Codex. Apăsă un buton special, sunându-l pe Teddy. Acesta se opri lângă birou, în așteptare, cât timp președintele asculta, încheind cu cuvintele:

— Excelent, Blake, aștept următorul raport.

Închise, iar Teddy întrebă:

— Vești bune?

Cazalet dădu din cap, după care îl informă pe scurt despre cele întâmplare la Tullamore, așa cum i le relatase Blake.

— Deci, sunt în drum spre Londra, cu Riley, ca să vadă banda video și să-ncerce să-l identifice pe Brown?

— Exact.

— Okay, însă chiar dacă-i află semnalmentele, tot va trebui să-l identifice.

— I-a spus lui Riley că era cu adevărat avocat, dar că în realitate nu se numea Brown.

— Sunt mulți avocați în Londra, domnule președinte.

— Teddy, nu-mi începe cu din astea. Oamenii ăștia sunt tot ce am.

Pe chip i se citea suferința, iar Teddy regretă imediat.

— Am spus o prostie, iartă-mă.

Se întoarse și ieși, închizând ușa după el, pentru a se opri pe culoar, furios.

— Idiotule, murmură el încet. Idiotu' dracu' ce ești!

Devlin îi conduse la aeroportul Dublin, unde privi avionul decolând, apoi luă un taxi până în oraș. Îi spuse șoferului să oprească în drum la o cabină telefonică și-l sună pe Leary.

— Eu sunt, Liam. Ajung la „Husarul irlandez” în douăzeci de minute.

La bordul Gulfstream-ului, Blake savura o cafea, în timp ce Dillon și Riley beau ceai.

— Un lucru, spuse Dillon. Ți sunt dator, Dermot, fiindcă m-ai prevenit că Bell era în pod.

— Iar lui Devlin și mie ne-a spus de Barry, după ușa, adăugă Blake.

— Mult a mai folosit, replică Riley.

— Ba a folosit, insistă Dillon. Până la urmă i-am eliminat pe amândoi.

— Spune-mi, Sean, Ferguson o să joace cinstit cu mine? Îmi va da drumul, după ce se termină totul?

— Îmi pun capul.

— Dar unde să mă duc? în Irlanda încă nu mă văd în siguranță.

— Las-o în seama lui Liam. O rezolvă el.

— Chiar crezi că-i poate convinge? întrebă Blake.

— Ia-o așa. Cum spuneam, nimic din ceea ce a făcut

Dermot în toată afacerea asta n-a fost împotriva intereselor I.R.A. După ce Liam le explică, va fi okay. Știe să fie foarte convingător.

— Dar Bell și Barry?

— Acolo de unde erau ei se găsesc destule alte gunoaie, câtă vreme Liam Devlin e legenda vie a I.R.A. O să meargă, fiindcă o va face el să meargă.

— Dumnezeu, cât mai sper, murmură Riley cu fervoare.

În același moment, Devlin plătea cursa cu taxiul în fața „Husarului irlandez”. Când intră, localul era plin și mulți dintre băutori dădură din cap în semn de recunoaștere, iar Devlin își auzi rostit numele. Michael Leary și șeful de stat major erau în ultimul separeu.

— Dumnezeu să-i apere pe toți cei de-aici, se așează Devlin la masă, dar nimeni nu-i răspunse. Dumnezeu să aibă bunătatea de-a te apăra și pe tine, ar fi fost răspunsul.

— Liam, ce naiba ai făcut? întrebă Leary.

— Și-a tăiat singur gâtul, asta a făcut, răspunse șeful de Stat Major.

Devlin chemă o chelneriță.

— Trei Bushmills-uri mari la masa asta.

Scoase o țigară, o aprinse și îl privi lung pe șeful de stat major.

— N-am aprobat întotdeauna tacticile, dar nu am sprijinit eu permanent organizația?

— Ne-ai servit bine, răspunse șeful de stat major, fără tragere de inimă.

— Mai bine nici că se putea, confirmă și Leary.

— Atunci, de ce aș minți acum, când sunt om bătrân, cu un picior în groapă.

— Ei mai futu-te-n cur, Liam, se enervă șeful. Spune odată.

Așa că Devlin îi prezintă o versiune a poveștii,

trunchiată și înfrumusețată pe ici pe colo.

— Un fals avocat numit Brown îl vizitează pe Dermot la Wandsworth și îi oferă o soluție de a ieși. Să-l caute pe Ferguson și să-i spună că-i poate oferi informații despre locul unde se ascunde un terorist foarte al dracu', pe nume Hakim. Întâmplător, în Sicilia.

— Și?

— Ei bine, toată chestia era cacealmaua altei grupări fundamentaliste arabe, căreia Dillon îi făcuse o figură urâtă. Știau că pe Dillon avea să-l trimită Ferguson după Hakim, iar Riley, conform ordinelor, s-a oferit să-l însoțească pentru a-și demonstra buna credință.

— Și ce s-a întâmplat?

— A, l-au înhățat pe DiUon într-un port de pescari din Sicilia, cu complicitatea lui Riley, care însă începuse între timp să suspecteze că aveau să se descotorosească și de el, așa că a sărit peste bord în timp ce ieșeau din port și a înnotat înapoi la mal. Restul îl știți.

— Ba nu-l știm, răspunse Leary deși, lucru ciudat, șeful de Stat Major era cel care râdea.

— Continuă, îi ceru el. Cum a scăpat Dillon? Vreau să zic, trebuie să-i fi fost destul de greu.

— Avea un pistol în buzunar și încă unul la spate, sub haină. I le-au găsit, dar le-a scăpat Waltherul de pe glezna piciorului stâng, într-o teacă, sub pantalon. A împușcat trei și a sărit în apă și el. Desigur, când a ajuns la mal, Dermot plecase de mult.

— Și asta-i tot? Întrebă șeful de stat major.

— Absolut. Dermot este căutat la Londra doar într-un singur scop. Ca să vadă dacă îl poate recunoaște pe falsul avocat, pe Brown, pe banda video de securitate. După ce a terminat cu asta, e liber.

— Înțeleg.

— Toată povestea n-are nicio legătură cu I.R.A., reluă Devlin. Pe cuvântul meu de onoare. Cel ce iese cu adevărat

în câștig e Dermot. Ar fi putut rămâne în celulă cincisprezece ani încheiați, cel puțin doisprezece dacă i se admitea recursul, iar britanicii sunt cei ce pierd. Mă așteptam să vă placă ideea.

Șeful de stat major aruncă o privire spre Leary, apoi zâmbi, fără tragere de inimă.

— În regulă, Liam, ai câștigat. Riley poate veni acasă și vom bea în sănătatea lui.

Când Ferguson ridică receptorul, Devlin spuse:

— Deci, te-am găsit, măgar bătrân. Au ajuns?

— E devreme, răspunse Ferguson. Au de făcut drum lung cu mașina, după ce aterizează. Ai lucrat excelent.

— Păstrează periutele pentru cui îi trebuie. Să-i spui lui Dillon că am vești bune pentru Riley. Am vorbit cu Leary și cu șeful de Stat Major și i se permite să se întoarcă acasă.

— Cum ai reușit?

— Le-am spus o jumătate de adevăr, dacă vrei.

În continuare, îi prezentă și lui Ferguson povestea pe care le-o plasase lui Leary și șefului de stat major.

— Dumnezeule, exclamă Ferguson, ești cel mai incredibil om din câți am cunoscut în viața mea.

— De acord cu tine, râse Devlin. Spune-i lui Sean să-și păzească spatele, mai adăugă el și închise telefonul.

Hannah ieși din garajul Ministerului Apărării cu mica ei mașină roșie, cea mai potrivită pentru traficul londonez. Opri în curtea apartamentului ei aflat la parter, în Ebury Place, descuie ușa și intră.

Omul care-și spunea George Brown se îndreptă, la volanul Ford-ului Escort negru parcat lângă trotuar și luă telefonul mobil.

— A venit. Mișcați-vă cât puteți de repede. Dacă pleacă înainte de sosirea voastră, o urmăresc și vă contactez.

În acel moment, Hannah făcea un duș grăbit. Ieși, se

șterse cu prosopul, apoi își luă pe ea lenjerie curată și o bluză. Găsi un costum bej cu pantaloni, se îmbracă și coborî.

Telefonă la cabinetul tatălui ei din-Harley Street, numai pentru a afla de la secretară că c-a la Princess Grace Hospital, făcând un transplant de inimă și plămâni care probabil avea să dureze opt ore.

Nu conta, căci știa cu cine dorea cu adevărat să se întâlnească. Își luă poșeta, ieși și porni mașina chiar în clipa când la colțul străzii apărea o ambulanță. Brown înjură și începu urmărirea, dar peste cinci minute, în timp ce înainta pe cheul Tamisei, văzu ușurat ambulanța în spatele mașinii lui.

La volan se afla Aaron Eitan, iar Moshe stătea alături.

— Ține aproape, spuse Moshe. E un trafic îngrozitor.

Aaron râse:

— De ani de zile n-am mai condus prin Londra. Ce distracție!

Rabbi Thomas Bernstein, un om scund dar distins, cu barba și părul albe ca zăpada și, pe creștet, cu o *yarmulke* simplă de catifea neagră, stătea așezat la birou. Se auzi un ciocănit, ușa se deschise și nepoata lui intră.

Bernstein lăsa stiloul jos și desfăcu brațele.

— Deci, iată-te, lumina vieții mele.

Hannah îl îmbrățișă cu căldură:

— Predica pentru *Shabbes*?

— Regina săptămânii. E la fel ca *in show business*. Trebuie să le captez atenția. Cum o duci?

— Ocupată.

Rabinul râse:

— Am aflat destule despre tine și munca ta ca să știu că înseamnă un caz dificil.

— Cel mai dificil.

— Poți să-mi vorbești despre el? o întrebă, devenind serios.

— Nu, e strict secret și așa mai departe.
— Ești tulburată. De ce?
— Tot ce pot spune e că deține un element evreiesc și mă neliniștește.

— În ce sens?
— Dă-mi voie să-ți pun o întrebare. Omul care l-a împușcat pe primul ministru Rabin...

— Asasinat, o întrerupse el. E un termen mai potrivit.
— Omul care a făcut-o, și cei care-l sprijină, au pus fapta lui pe seama unei autorități biblice.

Bernstein răspunse cu glas sever:

— Nu există o asemenea autoritate, nici în Biblie și nici în Torah. Acel dezgustător act de violență a fost un mare păcat în ochii lui Dumnezeu.

— Atunci, dacă ar trebui să urmăresc asemenea oameni, nu te-ar deranja?

— Fiindcă sunt evrei? De ce să mă deranjeze? Și noi suntem la fel cu celelalte popoare. Buni, răi, normali, uneori diabolici.

— Spune-mi, îi ceru Hannah, de ce îngăduie Dumnezeu să se întâmple asemenea lucruri, ca acelea pe care le fac oamenii diabolici?

— Fiindcă ne-a acordat libera voință, posibilitatea de a alege. În asta se găsește singurul înțeles adevărat al mântuirii.

Îi cuprinse mâinile.

— Încrede-te în ceea ce consideri că e drept, fetițo, și fă ceea ce trebuie să faci. Ai binecuvântarea mea, ca de obicei.

Hannah îl sărută pe frunte.

— Acum trebuie să plec. Pe curând.

Și ieși. Rabinul rămase cu privirea spre ușă, apoi începu să se roage pentru ea.

CAPITOLUL 10

Ambulanța era parcată în stradă, cu Escortul negru

al lui Brown în spatele ei, acesta stând alături, în picioare. Când ieși pe poarta grădiniței din fața casei bunicului ei, Hannah fu nevoită să treacă pe lângă Escort și ambulanță pentru a ajunge la mașina sa. Brown bătu în portierele din spate ale ambulanței, în același timp în care i se adresa și ei:

— Detectiv inspector Bernstein?

Hannah se opri instinctiv, întorcându-se spre el:

— Da, cine sunteți?

Portierele ambulanței se deschiseră și Moshe sări jos, apucând-o de braț și trăgând-o între uși. Aaron se aplecă și o ridică înăuntru. Moshe îi urmă, scoțând un pistol cu amortizor.

— Acum, fiți cuminte, domnișoară inspector șef. Dacă trebuie să vă împușcăm, nimeni nu va auzi un sunet.

Aaron îi luă poșeta, o deschise și scoase Waltherul.

— De asta am eu grijă.

— Cine sunteți?

— Evrei ca dumneavoastră, domnișoară inspector-șef, și ne mândrim cu asta.

— Macabei?

— Sunteți bine informată. Mâinile, vă rog.

I le imobiliză în față, cu o pereche de cătușe din plastic.

— Și acum, stați liniștită.

Coborî, închizând portierele. Brown îi spuse:

— Vin în urma voastră. Ne întâlnim în Dorking.

— Atunci, să mergem, răspunse Aaron și, urcându-se la volan, porni.

Moshe întrebă:

— Vreți o țigară?

— Nu fumez, răspunse Hannah în ebraică.

Zâmbind încântat, continuă în aceeași limbă:

— Dar firește, ar fi trebuit să mă aștept.

— Unde mă duceți?

— Veți afla destul de curând.

— N-o să scăpați cu una cu două.

— Mi-e rușine pentru dumneavoastră, domnișoară inspector-șef, asta-i o replică de film prost. Suntem macabei, cum fără îndoială că v-a spus Dillon. Putem face orice. Am răpit-o pe fiica președintelui. Și pe Dillon l-am răpit, iar acum unde e? Pe o lespede din morga orașului Washington.

— Deci tot voi ați făcut-o și pe-asta, brutelor? Nu eram sigură, dar acum m-am convins. Ce justificare aveți?

— Și-a servit scopul, dar Dillon era genul de om care ar fi putut deveni un pericol serios.

— Ați pus să fie asasinat?

— Uneori, scopul justifică într-adevăr mijloacele, iar cauza noastră *este* dreaptă. Mai importantă decât viața unui om ca Dillon. Asta e. Mai bine așa.

— Îmi sună familiar, dădu din cap Hannah. A, da, Hermann Göring, 1938. Să nu ne lăsăm totuși tulburați de moartea câtorva evrei, așa a spus.

Moshe pâli, cu pistolul începând să-i tremure în mână.

— Ține-ți gura!

— Bucuros. De fapt, prefer nici să nu discut cu dumneata, replică Hannah Bernstein.

În cabinetul său, Ferguson se uită la ceas. Era trecut de cinci și încă niciun semn de la Hannah. În aceeași clipă, telefonul sună, iar generalul îl puse pe Codex.

— Ferguson.

— Eu sunt, începu Dillon. Tocmai am ajuns la Farley Field. Mulțumim pentru Range Roverul R.A.F.

— Direct la minister, îi ordonă Ferguson. Cu câte mașini intră și ies din garajul nostru, ai să te pierzi printre ele.

— Oricum nu m-ar recunoaște nimeni.

— O veste bună. Aici nu sunt microfoane direcționale.

Am adus o nouă instalație de detectare, așa că suntem asigurați.

— Complet, cu excepția sistemelor de computer. Pe curând.

Aaron ajunsese în Dorking după o jumătate de oră și intră în parkingul unui enorm supermarket, plin cu vehicule. Brown își parcă mașina, și ocoli până în dreptul lui Aaron, care se aplecă afară.

— Okay, treci în spate. Pe urmă, te întorci aici cu ambulanța, o abandonezi și pleci cu mașina ta.

— Perfect.

Brown deschise portiera din spate și intră, închizând-o în urma lui. Hannah îl măsură cu privirea, în timp ce ambulanța pornea, și avu un fel de revelație.

— Ei, nu cumva oi fi întâmplător George Brown?

Brown rămase descumpănit.

— Ce vrei să spui?

— A, o deducție elevată. Pune-o pe seama a doisprezece ani în poliție. Ți se ascute mirosul la lucrurile - astea.

— Fir-ai a dracu'! se înfurie el.

— Ba fir-ai tu al dracu'! i-o întoarse Hannah Bernstein.

După ce trecură de Dorking, Aaron se îndreptă spre Horsham. Ajuns pe cealaltă parte, își continuă drumul prin Sussex, către River Arun, pentru a coti în sfârșit într-un labirint de drumuri de țară, urmărind indicatoarele înspre Flaxby. Era genul de sat cu doar câteva case și o singură cârciumă.

După un kilometru și jumătate, intră pe un drum îngust, care dădea spre un enorm aerodrom năpădit de vegetație, cu turnul de control și cele câteva hangare deteriorate de vreme. Frână în fața hangarelor.

Ocoli și deschise portierele din spate.

— Toată lumea jos.

Întinse o mână, ajutând-o pe Hannah, care îl întrebă în ebraică:

— Unde ne aflăm, sau sunt cumva prea naivă?

— Nu tocmai. Suntem în mijlocul zonei rurale din Sussex. Asta a fost o bază de bombardiere Lancaster, în al doilea război mondial. Observați pista prelungă, încă utilizabilă, în pofida ierbii și a buruienilor. Avem nevoie de o pistă lungă.

Niște motoare începură să huruie și, peste un moment, un turboreactor Citation ieși dintr-un hangar. Se opri în apropiere și ușa se deschise, lăsând să se coboare o scară.

— Pot să aflu și eu destinația? întrebă Hannah.

— Un misterios raid magic. Urc-o la bord, Moshe.

Moshe o ajută pe scară, iar unul dintre piloți. O trase înăuntru și o așează. Afară, Aaron îi spuse lui Brown:

— Du-te. Ținem legătura.

— Cred că, dacă eram fundamentalist arab, aș fi răspuns „Bun e Dumnezeu”, replică Brown.

— Dar este. Dumnezeuul nostru, cel puțin.

Urcă pe trepte, trăgându-le după el, apoi închise și încuie ușa. Avionul rula până în capătul câmpului și se întoarse. Se opri, porni vîind pe pistă și decolă. Brown îl privi îndepărtându-se, după care se urcă în ambulanță și demară.

Într-una din camerele de control din Ministerul Apărării, Ferguson, Dillon, Riley și Blake Johnson urmăreau fragmentul relevant din înregistrarea video.

— În regulă, mărește imaginea și caută prin mulțime.

Operatorul se conformă imediat, proiectând o imagine mai mare, concentrându-se asupra fețelor, iar Riley exclamă:

— Uite-l acolo, în impermeabil, cu servietă.

— Oprește oriunde e posibil.

Existau mai multe fotograme cu Brown din față și din

profil, toate din perspective diferite.

— Ar trebui să meargă, spuse Dillon. Acum, imprimă.

În câteva secunde, din aparat ieșiră câteva copii color cu diversele imagini ale omului ce își spunea George Brown. Dillon i le dădu lui Blake, una câte una.

— Ăsta-i omul nostru.

Se întoarse spre operator:

— Ești liber.

— Dar cum îl găsim, Dillon? Întrebă Ferguson, uitându-se la ceas. Și unde naiba-i inspectoarea șefă? E șase jumate.

Mobilul pe care Iuda i-l dăduse lui Dillon sună în buzunarul acestuia. Dillon îl scoase și-l deschise. Îl ridică, fără nicio expresie, întinzându-i-l generalului.

— Ferguson la telefon, se prezintă el.

— Aici Iuda, amice. M-am așteptat să păstrezi mobilulăla special pe care i l-am dat răposatului și regretatului Sean Dillon.

— Ce dorești?

— M-am gândit că s-ar putea să-ți lipsească un detectiv inspector-șef.

Ferguson fu nevoit să inspire adânc pentru a-și păstra calmul.

— Ce spui?

— Chiar în momentul ăsta, zboară spre mine la treizeci de mii de picioare, cu turboreactorul ei Citation propriu și personal.

— Dar de ce?

— Numai ca să mă asigur că nu calci pe-alături, generale. Acum nu mai am numai una, ci două. O mișcare greșită, și amândouă sunt moarte. Noapte bună îți doresc.

Legătura se întrerupse, iar Ferguson închise mobilul, palid la față.

— Luda era. Zice că au răpit-o pe Hannah.

Se lăsă o tăcere grea, după care Blake Johnson

spuse:

- Cred că trebuie să-l informez pe președinte.
- Da, neapărat. Vorbește de la telefonul din biroul

meu.

Blake ieși, iar Ferguson adăugă:

- Acum ce naiba facem?

— Asta nu schimbă cu nimic situația, răspunse Dillon, trăgând adânc aer în piept, pentru a-și stăpâni furia. Sarcina noastră rămâne să-l găsim pe Iuda.

- Și cum procedăm?

— Cu acestea, ridică Dillon fotografiile. Îl căutăm pe Brown.

- Bine, da' nu-l putem da naibii la televiziune.

- Atunci, trebuie să găsim altă cale.

Președintele închise codex-ul din salonul său, stătu un timp pe gânduri, apoi sună după Teddy, se ridică și-și turnă un whisky. Tocmai îl bea, când Teddy intră.

- Pot face ceva, domnule președânte?

— Încep să cred că nimeni nu mai poate face nimic. Adineaori am vorbit cu Blake. Vestea bună e că Riley l-a recunoscut în banda video pe falsul avocat.

- Excelent.

— Iar vestea proastă e că Iuda a răpit-o pe inspectoarea-șefă Bernstein. Acum nu mai avem doar una, Teddy, ci două pentru care să ne facem griji, i-a spus lui Ferguson că a făcut-o ca să-l țină la ordine.

- Ce porc sadic, comentă Teddy.

— Ceea ce e foarte adevărat, dar nu ne ajută cu nimic, răspunse președintele.

— Un lucru îl știm, zise Dillon. E avocat, fiindcă așa i-a spus lui Riley, nu, Dermot?

— Categoric, se încruntă Dermot. Cunoștea locurile, sistemul. Eram în paza unui bou de gardian, iar Brown s-a descurcat cu el fără probleme. Oricum, cu mine cum rămâne? Mai pot face ceva?

— Nu prea, răspunse Ferguson. Du-te și așteaptă în anticameră. Pun pe cineva să-ți pregătească un pat pentru la noapte. Avem aici camere pentru situații deosebite. Dimineață, te trimit înapoi în Irlanda.

— Mulțumesc, spuse Dermot și se întoarse spre Dillon. Îmi pare rău, Sean.

— N-a fost vina ta. Baftă, Dermot.

În timp ce Riley ieșea, Ferguson întrebă:

— Ce naiba facem?

Deodată, Dillon zâmbi:

— Tocmai mi-a venit o idee. Am putea apela la omul care are cele mai vaste cunoștințe despre avocații de drept penal, fiindcă i-a folosit mai mult decât oricine.

— Despre cine naiba vorbești?

— Harry Salter.

— Pentru Dumnezeu, Dillon, ăsta-i un gangster.

— Exact la asta mă gândeam.

Se întoarse spre Blake:

— Ești dispus?

— Mai mult ca sigur.

— Perfect, luăm o mașină din parcul auto și-am să-ți arăt o parte din latura cea mai întunecată a Londrei.

— Harry Salter, îi spuse Dillon lui Blake în timp ce înaintau pe Horse Guards Avenue, are aproape șaptezeci de ani, e un dinozaur. A făcut șapte ani pentru jaf la bancă, în jurul vârstei de douășcinci de ani. De-atunci, n-a mai intrat în pușcărie. Are antrepozite, ambarcațiuni de agrement ca să admire deliciile Tamisei și încă se mai ține de prima lui achiziție, o bombă de pe cheu, la Wapping, numită „Omul negru”.

— Și continuă cu infracțiunile?

— Mai mult cu contrabanda. Țigări și alcool aduse ilegal fără vamă, din Europa. Afacerile prosperă, de când a explodat Piața Comună. Și diamantele din Amsterdam sunt o posibilitate.

— N-ai pomenit nimic de droguri sau prostituție. Ar fi posibil să avem de-a face cu un gangster de modă veche?

— Exact. Dacă nu ți-e cu supărare, ține-i calea și-o să-ți spulbere rotula, dar asta-i viața. E genul tău, Blake.

— Ei, abia aștept să-l cunosc.

Ajungând pe Wapping High Street, Blake spuse:

— Mă întreb de ce Iuda n-a răpit-o pe Hannah în același timp cu tine, din Sicilia?

— Avea nevoie să se întoarcă la Ferguson, ca martoră, presupun. Sigur, ar fi putut s-o captureze și pe ea, luând apoi personal legătura cu Ferguson, dar faptul de a o lăsa în seama ei a făcut să fie mai convingător. Însemna că Ferguson afla, fără putință de tăgadă, că tot ceea ce se întâmplase era adevărat.

— Da, are sens, dădu din cap Blake. Dar cred că avem de-a face cu un tip instabil. Îi place să se țină de jocuri.

— Cu siguranță.

— Te-ai mai folosit de serviciile lui Salter?

— A, da, m-a ajutat la o mică șmecherie pe care am făcut-o acum câțva timp, când a trebuit să dovedesc că pot sparge sistemul de securitate la Camera Comunelor și să ajung pe terasă de pe cheul râului. În ultima vreme, nu mai are o bandă prea mare, numai pe nepotu-său, Billy, ăsta da, mare bandit, și doi băgători de seamă, Baxter și Hall. Restul constă din contabili și un birou, totul legal.

Cotiră pe Cable Wharf, pentru a opri în fața „Omului negru”. Era o cârciumă londoneză de modă veche, având pictat mare pe firmă un individ sinistru, cu mantie neagră fluturându-i în vânt. Era cam anoastă.

— Aici e, spuse Dillon. Să intrăm.

Deschise ușa și pășiră în salon. Nu erau clienți, localul fiind complet pustiu. În același moment, ușa din spatele tejghelei de deschise și apărură o barmaniță, o blondă slabă de Vreo patruzeci de ani, cu părul strâns în

jurul feței foarte machiate. Se numea Dora, iar Dillon o cunoștea bine. Părea supărată.

— Dumneavoastră erați, domnule Dillon. Credeam că iar s-au întors afurisiții ăia.

— Liniștește-te, Dora. Unde-i lumea?

— Clienții s-au dat pierduți, și cine-i poate învinui? Acu' o jumătate de oră, Harry și băieții mâncau o plăcintă cu carne la masa din colț, când au intrat Sam Hooker și patru oameni de-ai lui, cu puști cu țeava tăiată.

— Și de ce-au făcut asta?

— În ultima vreme, lucrează pe râu, la fel ca Harry, cu vaporășele de agrement ca paravan. Voia să se asocieze, da' Harry l-a băgat în mă-sa.

— Și pe urmă?

— L-au luat pe Harry, Baxter și Hall. Billy s-a opus și l-au lăsat lat. Tocmai îl oblojeam, în bucătărie. Veniți pe-aici.

Săltă capacul barului, conducându-i în bucătărie. Billy Salter stătea la o masă, bând scotch, cu o carabină cu repetiție în fața lui. Era un tânăr dur, de douăzeci și șase de ani, care fusese închis pentru agresiune și tulburare a ordinii publice. În acel moment, avea partea stângă a feței umflată și învinețită. Ridică privirea:

— Dillon, tu ce naiba cauți aici?

— Speram să-l văd pe unchiul tău. Am nevoie de ajutorul lui la o treabă, deși se pare că mai multă nevoie ar avea el de ajutorul meu.

— Futu-l în cur pe Sam Hooker, cu mâna mea am să i-o fac.

— Cu mâna ta, sau cu pușca aia? Nu fi prost, Billy băiatule. După cum zice Dora, Hooker are cu el patru gorile. Cine te crezi, Dirty Harry⁵? Nu ține decât în filme, fiindcă așa scrie în scenariu.

5 - Eroul filmului omonim (în România, „Inspectorul Harry”), interpretat de Clint Eastwood (n.tr.)

Billy își mai turnă whisky în pahar și îl privi pe Blake.

— Prietenul tău cine-i?

— Dacă ți-aș zice că a lucrat în F.B.I., nu m-ai crede. Blake Johnson.

— N-arăți deloc bine la față, interveni și Blake. S-ar putea să-ți fi rupt osul obrazului. Aș zice că ai nevoie de o intervenție pentru accidente, la cel mai apropiat spital.

— Mă cac pe ea. Am nevoie de căpătâna lui Sam Hooker pe-o tavă.

— Ei, pe-aia n-ai s-o capeți stând aici, îi spuse Dillon. Unde Iau dus?

— De obicei, Hooker operează de pe un vapor de agrement numit, *J.ynda Jones*". îl ține legat în docul vechi din Pole End. O juma' de milă mai în aval de-aici.

Dillon se întoarse spre Blake:

— Ascultă, asta-i o problemă personală, nu e nevoie să te implici.

— Pentru numele lui Dumnezeu, să nu mai pierdem vremea cu vorba, răspunse Blake. Hai s-o rezolvăm.

Și ieși primul din bar.

Pole End era un loc pustiu, simbolizând decadența portului care fusese cândva cel mai mare din lume, cu macaralele ruginite profilate pe cerul nopții. Dillon frână la o oarecare distanță și coborâră, Billy cu pușca în mână, pornind pe jos spre doc.

— Lua-i-ar dracu', spuse Billy. ia uită-te ce-i aici. Au mutat-o. Aia de-acolo-i, *J.ynda Jones*".

Cele două brațe ale docului se întindeau spre mijlocul râului, la o distanță de vreo trei sute de metri între ele, iar *Xynda Jones*" era ancorată în centru.

— Ești sigur că acolo e unchiul tău? întrebă Blake.

— Da' unde? Și mai e ceva, de ce au dus-o tocmai în mijlocul docului? Am să-ți spun eu de ce. Fiindcă e imposibil să ajungă acolo cineva fără știrea lor.

— Nu tocmai, replică Dillon. Mai ții minte când te-am

învăţat tehnica scufundărilor? Iar Harry n-a întrezărit şi el posibilităţile? Întâmplător, ştiu că ţi-ai făcut o vacanţă în Barbados şi ţi-ai scos certificatul de scafandru.

— Şi ce-i cu asta?

— Haide, Billy, lucrezi într-un domeniu nou. Diamante de la Amsterdam aruncate peste bord, cu un semn plutitor, din vasele care urcă în amonte. Tu te scufunzi şi le recuperezi. Înseamnă că ai echipamentul la „Omul negru”, nu?

— Okay, m-ai prins, da' unde baţi?

— Fuga-napoi la crâşmă, ia o vestă pneumatică, butelie, labe şi mască, şi adu-le repede aici. Nu-ţi bate capul cu costumul.

— Adică ai de gând să-noţi pân-acolo?

— Ai tu vreo altă soluţie?

— Da' ei sunt cinci.

— Păi, asta-nseamnă că, după stilul meu de a-mi încărca Waltherul, am câte două gloanţe pentru fiecare. La drum, Billy, şi nu uita şi un sac de scufundare. Uite, ia cheile.

Billy plecă grăbit, iar Blake se duse la marginea cheiului şi privi prin întuneric. Se întoarse.

— Acolo nu-i nici măcar o luntre cu vâsle. Eşti sigur de ce faci, Sean?

— De ce nu? Tot ce trebuie e să-i ţin pe loc, să-l eliberez pe Salter şi pe ceilalţi doi şi să aduc vasul aici.

— Da' uşor mai faci să pară.

Priviră spre luminile navei. Se auzi un hohot de râs.

— Oameni pe punte, constată Dillon.

— Eu disting trei, spuse Blake, dintre care unul coboară scara. E cam întuneric acolo, dar cred că trebuie să aibă şi o barcă.

Se confirmă imediat, căci auziră un motor şi o şalupă porni spre cheu. Dillon şi Blake rămaseră în umbra unei macarale.

— Ești mai puternic ca mine, așa că ia-l de la spate – mâna peste gură și niciun sunet, pentru ca eu să-i vorbesc, stabili Dillon.

— S-a marcat.

Ciudat, dar așa cum stătea acolo în întuneric, Blake Johnson se simțea viu cum de ani de zile nu i se mai întâmplase, și-și flexă mâinile, așteptând, în timp ce șalupa acosta la treptele de piatră. Omul de la volan se ridică și debarcă. În momentul când ajunsese pe cheu, Blake acționează fulgerător, imobilizându-l.

Dillon îi propti sub bărbie țeava Waltherului.

— Niciun sunet că te omor. E armă cu surdină. Nu vor auzi nimic. Înțelegi?

Omul dădu din cap, iar Blake îi eliberă gura. Dillon continuă:

— Salter și băieții lui sunt acolo, cu Hooker – corect?

— Da... răspunse individul, îngrozit.

— Unde?

— În salonul mare.

— Legați bine?

Celălalt confirmă iarăși.

— Cu Hooker mai sunt trei, tu ce cauți aici?

— Este un restaurant chinezesc, la stradă. Hooker a făcut o comandă prin telefon. M-a trimis pe mine s-o ridic.

— Frumos din partea lui. Îmi place cravata asta.

Dillon i-o scoase și i-o dădu lui Blake, care legă mâinile individului.

— Gândești ceea ce gândesc și eu? întrebă Blake.

— Cred că da. În clipa când mă vedeți că ajung la pupa vasului, tu și Billy veniți cu șalupa. Hooker va crede că-i ăsta, cu mâncarea chinezească.

Zâmbi.

— Așa vezi unde te duce lăcomia, îl zgâlțâi zdravăn pe bandit:

— Unde ai mașina?

— Acolo, în depozitul ăla vechi.

Dillon îl împinse într-acolo, pentru a găsi o dubă Ford parcată în întuneric. Blake deschise portierele din spate, iar Dillon îl împinse pe individ înăuntru.

— Niciun sunet, sau mă-ntorc și știi ce pățești, închiseră portierele și reveniră la marginea apei.

Billy sosi peste câteva minute, cu motorul mașinii oprit, lăsând-o să coboare pe o ușoară pantă pietruită. Frână, ieși și deschise portbagajul.

— Totul okay?

— Spune-i, Blake, zise Dillon, în timp ce deschidea portiera din spate, se așeza pe banchetă și începea să se dezbrace, rămânând în chiloți și introducându-și ochelarii într-un buzunar al hainei.

Luă pe el vesta pneumatică, apoi prinse peste ea rezervorul de oxigen.

— Așteptați cinci minute. Lumina de sub tenda de la pupa e destul de puternică pentru a mă vedea când trec peste parapet, iar atunci veniți cu șalupa, cum am spus.

— Apa-i rece-a dracu', îl informă Billy.

— Nu va dura mult.

Dillon băgă Waltherul în sacul impermeabil și și-l agăță la gât, apoi coborî scara, se așeză pe ultima treaptă și-și puse labele de înot. Își potrivi masca, băgă în gură supapa furtunului și se strecură în apele negre.

Billy avusese dreptate, apa era rece ca gheața, dar Dillon continuă să înoate, ieșind la suprafață doar o dată, pentru a-și controla poziția, după care se scufundă din nou. Ieși din nou, lângă cablul ancorei, își scoase vesta, butelia, masca și înotătoarele, apoi se cățăără până la fereastra ancorei. Privi prudent prin ea. Sub tendă, duneta era goală, iar din salon se auzeau râsete, apoi un țipăt de durere. Dillon se săltă pe punte, își luă de la gât punga impermeabilă și scoase din ea Waltherul. Făcu semn spre cheu și, în timp ce mergea spre ușă, auzi motorul șalupei.

Răsună încă un strigăt de durere, iar Dillon privi prin hubloul ușii. Salter și ajutoarele sale, Baxter și Hall, stăteau pe trei scaune, cu brațele legate la spate. Un om masiv în costum închis la culoare, probabil Hooker, ținea în mână o butelie cilindrică, de soiul folosit pentru vopsea spray. Pe chipul brutal i se citea o expresie veselă, când aprinse gazul și atinse cu flacăra obrazul stâng al lui Baxter.

Baxter urlă de durere, iar Harry Salter spuse:

— O fac, îți jur.

— Zău? replică Hooker. N-aș prea crede, fiindcă până termin cu tine, ai s-ajungi ca un hamburger bine pârlit. Cum îți place asta, pentru început?

Problema era că în cabină nu se vedeau decât doi dintre oamenii lui, râzând, cu paharele în mâini, așa că unde era al treilea? Dar Dillon nu-și putea permite să aștepte și, când Hooker se apropie de Salter, dădu ușa de perete și intră.

— Nici eu n-aș prea crede.

Hooker se holbă la el, prost.

— Ce naiba avem aici? Pe el, băieți.

Unul dintre cei doi își vârî mâna în buzunar, iar Dillon îl împușcă în coapsă.

Salter se lăsă pe spate, râzând zgomotos:

— Doamne sfinte, Dillon, irlandez ticălos ce ești. Nu știi ce ți-ai făcut la față, dar ți-am recunoscut glasul.

— Stinge gazul și pune-l pe masă, îi ordonă Dillon lui Hooker.

— Suge-o! replică gangsterul.

— Mare păcat!

Și, cu un glonț, îi zbură o parte din urechea stângă.

Hooker zbieră și scăpă din mână butelia care, cine știe de ce, se stinse. Își duse o mână la ureche, sângele începând să-i curgă printre degete, iar Dillon dădu din cap spre singurul om rămas nevătămat:

— Dezleagă-i.

Nu percepu nicio mișcare în spatele lui, ușa fiind deschisă, și simți doar țeava unei puști pe ceafă. Întoarse ușor capul pentru a vedea, în oglinda de pe perete, un individ scund și țișanos, cu păr cârlionțat, ținând în mână o armă cu țeava scurtă.

Omul dădu să-i ia Waltherul din mână, iar Hooker mârâi:

— Omoară-l! Împrăștie-i creierii-n mă-sa!

În aceeași clipă, Dillon văzu ușa din celălalt capăt al salonului deschizându-se și intră Blake Johnson, urmat de Billy. Dillon se lăsă într-un genunchi, mâna lui Blake se ridică, înarmată cu Beretta, și un foc perfect ochit îl numeri pe țigan în umărul drept, făcându-l să se răsucească și să scape din mâini pușca.

— Ce v-a ținut? Întrebă Dillon.

Billy săltă carabina:

— Vă omor pe toți.

— Ba nici gând, Billy, lasă-i în pace, răspunse Harry Salter. Eliberează-ne doar.

Privi chipul ars al lui Baxter:

— Nicio grijă, George, te peticim noi, la London Clinic. Pentru băieții mei, numai ce-i mai bun.

Eliberat, se ridică, flexându-și mâinile.

— Dillon, arăți de râsu' lumii, da' n-am să te uit în testamentul meu.

Cel împușcat de Dillon în picior și țiganul zăceau pe bancheta de sub oglindă. Hooker se rezemă de masă, gemând, plin de sânge.

Salter râse:

— Nu-s de categoria ta, doar că nu te-ai prins niciodată.

— Să mergem, îi chemă Dillon. Ne-așteaptă șalupa.

— În regulă, spuse Salter, întorcându-se spre Hooker. Știu un chirurg indian foarte bun, lângă Wapping High

Street. Aziz îl cheamă. Zi-i că te-am trimis eu.

Ieși pe punte, urmat de ceilalți. În capătul scării, se opri.

— Era să uit. Dă-mi Waltherul ăla, Dillon.

Dillon i-l întinse fără ezitare, iar Salter reveni în cabină. Se auziră două împușcături, urmate de un urlet de durere. Salter ieși, înapoindu-i lui Dillon arma.

— Ce-ai făcut? îl întreabă acesta, în timp ce coborau scara.

— Ce faceți și voi, irlandezi blestemați, l-am tras câte una-n fiecare genunchi, l-am lăsat în cârje. Puteam să-l omor, da' așa îmi face reclamă mai bună. Acum, să mergem dracu' de-aici, și prezintă-mi-l pe prietenul tău. Pare să știe meserie.

La „Omul negru”, Hall îl duse pe Baxter să-și trateze arsurile, iar Salter, Blake și Billy se așezară într-un separeu al barului gol.

— Șampanie, Dora, strigă Salter. Știi că la poponaru' ăsta-i place Krug, așa că, Krug să fie.

— Vin și eu să te-ajut, Dora, se oferi Billy, trecând după bar.

Salter continuă:

— Norocu' meu chior c-ați apărut. Ce treabă aveți cu mine?

— Ceva deosebit, răspunse Dillon. Strict confidențial, dar e amestecat un avocat care a vizitat un deținut la Wandsworth, sub nume fals. Unu, George Brown.

— Dacă-i pe-așa, cum poți fi sigur că e sau nu avocat?

— Să zicem că, după cum a acționat, părea să se descurce prin sistemul penitenciarelor. Mă gândeam că poate-l recunoști.

Scoase din buzunarul interior patru fotografii ale misteriosului Brown și le întinse pe masă. Salter se uită la ele.

— Regret, fiule, nu l-am văzut în viața mea.

Dora se întoarse, chinuindu-se cu dopul unei sticle de Krug, urmată de Billy cu o frapieră. Tânărul o puse pe masă și privi fotografiile.

— Băga-mi-aș ăsta ce caută aici?

Se lăsă o liniște șocată, iar Dillon întrebă:

— Cine, Billy, cine e?

— Berger – Paul Berger.

Se întoarse spre Salter:

— Nu mai ții minte cum a intrat Freddy Blue pentru fraudă aia, acu' nouă luni, când lua banii pe televizoare care nu mai apăreau niciodată?

— Ba cum să nu.

— Tipul ăsta, Berger, i-a fost avocat. A scos de undeva o lege de care nimeni nu mai auzise și l-a scăpat. Foarte isteț. E partener într-o firmă numită „Berger și Berger”. Țin minte, fiindcă mi s-a părut ciudat.

Dillon îi ceru Dorei:

— Dă-mi și mie cartea de telefon, vrei?

— Asta voiați? Întrebă Billy, turnând șampania.

— Billy, tocmai ne-ai găsit un filon de aur, ridică Dillon paharul. În sănătatea ta.

Bău șampania dintr-o suflare și se ridică.

— Îi telefonez lui Ferguson.

Se duse la bar, unde formă numărul. Când se întoarse, Blake îl întrebă:

— Okay?

— Da, Ferguson îl verifică prin B.T.

— Să sperăm că n-au un macabeu în personalul de la informații, spuse Blake.

— Improbabil. Nu pot fi peste tot, așa că n-are rost să ne-apuce paranoia.

— Ce-i ăla macabeu? se interesă Salter. Mie-mi sună ca o marcă de ciocolată.

— Orice, numai asta nu, Harry, răspunse Dillon, întinzând paharul să-i fie umplut din nou.

Telefonul mobil sună și îl deschise, luând un creion pentru a scrie ceea ce-i spunea Ferguson, pe dosul unui preș de bar.

— Perfect, ținem legătura.

Închise telefonul și dădu din cap spre Johnson:

— Mi-a dat adresa lui de-acasă. Camden Town. Să mergem.

Se ridică, iar Salter îi strânse mâna.

— Sper să găsiți ce vă trebuie.

— Ne bucurăm că ți-am putut fi de folos, Harry.

— Nici pe departe așa de-al dracu' de mult ca mine, replică Salter.

CAPITOLUL 11

Adresa era pe o alee numită Hawk's Court, din Camden High Street.

— Cincisprezece - aici este, o găsi Dillon, iar Blake încetini.

Strada era mărginită cu vile construite în plină prosperitate victoriană, enprm de variate. Era în mod clar ceea ce agenții imobiliari denumeau o zonă în ascensiune avântată, unde se instalau tineri intelectuali care modernizau proprietățile cumpărate.

Rezultatul era că unele case arătau dărăpănate și învechite, iar altele aveau obloane noi la ferestre și uși proaspăt vopsite, cu alămuri.

Numărul cincisprezece nu se înscrisa în niciuna dintre cele două categorii. Nu era tocmai o cocioabă, dar nici deosebit de elegant nu arăta. Dillon întoarse mașina în capătul Curții Uliului. Acolo se înălța o biserică veche, foarte victoriană la înfățișare, cu un cimitir.

Exista o poartă în gardul metalic, una sau două bănci, câteva felinare stradale de modă veche. Dillon făcu calea întoarsă și parcă mașina pe Camden High Street, lângă trotuar.

Reveniră pe jos.

— Cum ai de gând să procedezi? se interesă Blake.
— N-am nici cea mai vagă idee.
— Oricum, nu-l putem lăsa de capul lui, după ce-i vorbim.

— Avem o casă conspirativă convenabilă, unde-l putem reține, îl informă Dillon.

— Și dacă Iuda îi observă lipsa? Dacă miroase ceva?

— Cât ne-a mai rămas, Blake, patru zile? Poate a sosit timpul să riscăm. Hai să-l găsim pe Berger ăsta și să-i băgăm groaza în suflet. În fond, dracu' să-l ia. Marie și Hannah sunt mai importante.

Deschiseră poarta, urcară cele câteva trepte și sunară la ușă. Casa rămase tăcută și întunecată. Dillon încercă din nou.

— Degeaba, spuse el în cele din urmă.

În momentul când se întoarse spre Blake, ușa casei din vecini, care făcea parte din categoria degradată, se deschise și apărură o tânără femeie.

Avea păr blond, o beretă neagră, un macintosh de plastic negru și cizme din plastic de aceeași culoare.

— Sigur nu mă căutați pe mine? întrebă ea.

— Nu. Pe domnul Berger.

Femeia încuie ușa.

— Îmi pare rău, credeam că e rost de vreo treabă. E plecat mai tot timpul. Locuiește singur, de când l-a părăsit soția. Vă datorează bani?

— Nu, Doamne ferește, răspunse Dillon. Suntem clienți, atât. E avocatul nostru.

— Păi, el obișnuiește să se ducă seara la „Gio's Restaurant”. Faceți-lă dreapta și e la o sută de iarzi.

— Mulțumim foarte mult, îi spuse Dillon, iar femeia plecă foarte grăbită, bocănind din tocurile înalte.

— Dacă stau să mă gândesc, remarcă Blake, eu nici n-am mâncat.

— Atunci, hai la „Gio's”. O singură problemă mai e.

Știm că locuința mea din Stable Mews era urmărită cu microfoane direcționale. Poate că Berger a fost implicat personal, poate că nu, dar există riscul să mă cunoască, așa că va trebui să mănânci singur.

— Săracu' de tine, Sean, ai să mori de foame. Dar îți dau dreptate.

„GIO'S” era un mic local familial, italian, cu fețe de masă în pătrățele, lumânări aprinse și unul sau două separeuri. Dillon rămase pe loc, iar Blake consultă tariful afișat în vitrină. Întoarse capul, spunând încet:

— E singur, în al doilea separeu de la fereastră, mănâncă paste făinoase și citește o carte. îl captivează. Poți să te uiți.

Dillon se conformă, îl recunoscuse și el pe Berger și se retrase.

— Intră. Eu rămân pe-aici. Când pleacă, îl interpelăm în Hawk's Court.

— Adică să-l urmărim până în casă?

— Nu, probabil că are un sistem bun de pază, cu genul de clienți ai lui. Ar putea ieși complicații. îl ducem în cimitirul ăla și discutăm acolo.

— Atunci, pe curând.

Blake intră în restaurant, unde îl întâmpină un ospătar care-l conduse la o masă din cealaltă parte a încăperii față de a lui Berger. Americanul comandă un pahar de vin roșu de la bar și spaghetti cu perișoare. Cineva lăsase un ziar pe locul alăturat și începu să citească, fără a-l scăpa din ochi pe Berger.

Dillon intră în Magazinul General aflat cu două clădiri mai încolo, unde se găsea un sortiment variat de sandvișuri. Alese-unul cu șuncă și roșii pe franzelă, luă ceai într-un pahar de plastic de la un automat și reveni afară. Ploua slab, iar Dillon se opri în ușa unui magazin închis peste noapte, consumându-și sandvișul și ceaiul. Apoi își aprinse o țigară și trecu agale prin fața vitrinei de

la „Gio's”.

Berger stătea tot cu nasul în carte, dar părea să fi ajuns la cafea, în timp ce Blake nu terminase spaghetetele. Ploaia se înteti, așa că Dillon reveni la mașină, deschise portiera și se uită înăuntru. Pe platforma lunetei era o umbrelă pliantă. O deschise și se înapoie pe trotuar, trecând prin fața restaurantului la timp pentru a-l vedea pe Berger achitând nota. Când chelnerul se întoarse, Blake îl chemă și el.

Berger se ridică, merse să-și ia haina dintr-un cuier de pe perete, în timp ce Blake plătea, apoi își luă cartea și porni spre ușă. Dillon făcu un pas înapoi. Berger se opri, își ridică gulerul și ieși în ploaie, iar Dillon îl urmă, rămânând la câțiva metri distanță.

Când dădură colțul în Hawk's Court, Blake îi ajunse și porniră amândoi după Berger până ce acesta ajunse la poarta casei.

În timp ce o deschidea, Dillon îl strigă:

— Domnul Brown?

Berger se opri, întorcându-se:

— Mă scuzați?

— George Brown? Întrebă Dillon, vesel.

— Regret, mă confundați. Numele meu este Berger - Paul Berger.

— Sigur, știm, dar v-ați prezentat Brown când l-ați vizitat pe Dermot Riley în închisoarea Wandsworth, interveni și Blake Johnson.

— Nu negați, îl sfătui Dillon. Vă avem pe banda video de securitate, așa că știm cine sunteți, la fel cum știm că sunteți macabeu, membru în banda de frați veseli ai bătrânului Iuda.

— Sunteți nebuni, replică Berger.

— N-aș crede.

Dillon, care ținea o mână în buzunarul drept al impermeabilului, ridică puțin clapeta pentru a scoate la

iveală Waltherul.

— După cum vedeți, asta are surdină, așa că dacă vă împușc acum, nimeni nu va auzi nimic.

— N-ați îndrăzni.

— După tot ce-ați făcut, aș îndrăzni orice, așa că porniți înainte, drept spre cimitir. O să stăm de vorbă.

Înfipse cu putere țeava pistolului în burta lui Berger.

— Haide, mișcă!

Dincolo de gardul cimitirului se afla o verandă, cu o bancă înăuntru. Unul dintre felinare era în apropiere, așa că aveau cât de cât lumină. Dillon îl sili pe Berger să se așeze.

— Așa, deci Iuda Macabeul e un terorist evreu de extremă dreaptă. Partizanii lui se numesc macabei, iar dumneata ești unul dintre ei. A răpit-o pe fiica președintelui Statelor Unite. De asemenea, acum a mai răpit-o și pe inspectoarea șefă Hannah Bernstein.

— Ce-s prostiile astea?

— Haide, spuse Blake, să fim rezonabili. Știm că ești acel George Brown care l-a vizitat pe Dermot Riley la Wandsworth. Te avem pe banda video de supraveghere a închisorii și îl mai avem și pe Riley.

— Aiurea, nu se poate, se dădu de gol Berger.

— Absolut. L-am ridicat din Irlanda azi dimineață și l-am adus la Londra. Acum e la Ministerul Apărării. Va declara sub jurământ că ai pus în aplicare un plan de a-l scoate din închisoare pentru a-l atrage pe un anume Sean Dillon în Sicilia, iar Dillon va confirma și el.

— Dar e imposibil, călcă Berger și mai adânc în capcană.

— De ce, fiindcă e mort, asasinat la Washington? Își scoase Dillon ochelarii un moment, cu un zâmbet feroce. Nici vorbă, uite-mă aici.

Paul Berger scoase un strigăt de groază.

— Totul a mers ca pe roate, zise Dillon, până la

moartea atât de comodă a gardianului de închisoare, Jackson. Tu ai fost, Berger? Sigur, ar fi putut să te identifice. Cine știe?

Își aprinse o țigară.

— Însă nici chiar marele Iuda n-a priceput. Se duce la fund, Berger, și-o să te tragă și pe tine după el, așa că, vorbește.

— Nu pot. O să mă omoare.

Dillon începu numărul atât de drag polițiștilor din lumea întreagă, cel cu băiatul bun și băiatul rău. Se întoarse spre Blake, tremurând de furie.

— Îl auzi? Ei, să-ți zic eu ceva. Cu mâinile mele am să-l omor pe ticălosul ăsta. Mai ales că suntem în locul cel mai potrivit, arată el spre monumentele și pietrele funerare ce se înălțau în noapte. Avem loc cât cuprinde să-l îngropăm.

Răsucindu-se spre Berger, îi propti Waltherul sub bărbie.

— Uite-acum îl rad – acum.

Blake îl trase deoparte.

— N-ai spus c-o să se lase cu omor, spuse el, așezându-se lângă Berger. Pentru Dumnezeu, răspunde-i.

Berger tremura.

— Ce vreți să știți?

— Cum comunică Iuda?

— Am un mobil special, prin el mi-a transmis misiunea de a-l scoate pe Riley de la Wandsworth. Vorbește personal.

— L-ai întâlnit vreodată?

— Nu, m-a recrutat alt macabeu.

Intervenii Blake:

— Și-atunci, Iuda de unde operează?

— Nu știu.

— Fii serios, fiule, nu pot să te cred, reluă Dillon.

Berger era aproape de limită și se vedea clar că

spunea adevărul.

— Cinstit, nu știu. Nu știu.

Tăcură un moment. Blake îi puse o mână pe umăr:

— Ce e cu inspectoarea șefă Bernstein?

— A fost ridicată din fața casei bunicului ei, cu o ambulanță, de către doi macabei din grupul personal al lui Iuda.

— Numele? ceru Dillon.

— Aaron și Moshe.

Dillon se întoarse spre Blake:

— Aceiași băieți care m-au săltat pe mine la Salinas.

— Ai fost acolo? întrebă Blake.

— Am dus-o într-un loc de dincolo de Flaxby, în Sussex. Acolo e o bază veche de bombardiere, abandonată, din al doilea război mondial. Îi aștepta un avion Citation și au plecat cu ea. Sarcina mea a fost să părăsesc ambulanța în Dorking.

— Și nu știi încotro au zburat? întrebă Blake.

— N-am idee, vă jur.

Era evident pentru amândoi că nu mințea, iar lui Dib Ion îi veni o idee neașteptată ca să afle ceea ce doreau.

— Spui că te-a recrutat un macabeu. Cum s-a întâmplat?

— Eram la o conferință despre viitorul statului Israel, se ținea la Universitatea din Paris. Am participat la un seminar, am luat cuvântul. Întotdeauna am avut convingeri ferme.

— Și?

— M-a interpellat un avocat. Mi-a spus că-mi admirase discursul și m-a invitat la cină.

— Era macabeu? întrebă Blake.

— Exact. Am mers pe un vaporaș-restaurant de pe Sena și am stat fie vorbă. Am rămas acolo patru zile și ne-am întâlnit în fiecare zi.

— Și te-a recrutat?

— Nu vă dați seama cum suna? Dumnezeu, voiam să mă înrolez, să iau partaja tot ce se întâmpla.

— După care ți-a vorbit Iuda, Atotputernicul însuși, comentă Dillon.

— E un mare om. Își iubește țara.

Berger părea să-și fi regăsit parțial curajul.

Dillon continuă:

— Cum se numea avocatul din Paris care te-a recrutat, și mai spune-mi tot ce-ți amintești.

— Rocard - Michel Rocard.

— Iisuse, Marie și Iosif! se întoarse Dillon spre Blake Johnson. Avocatul familiei de Brissac. El trebuie să-i fi aflat în vreun fel identitatea. La naiba, e chiar proprietarul vilei din Corfu unde stătea Marie când a fost răpită.

— Stația următoare, Parisul, se pare, răspunse Blake.

Cu asta ce facem?

Dillon se întoarse spre Berger.

— Haide, îl ridică el în picioare. îl ducem la casa conspirativă. Pot să-l țină acolo până se rezolvă totul, iar noi mergem să vorbim cu Ferguson.

Porniră pe Hawk's Court, încadrându-l pe Berger, și trecură prin fața casei lui. Berger întrebă:

— O să mă omorâți, nu-i așa? Nu există nicio casă conspirativă.

— Ba există, răspunse Blake, nu fi prost.

— Minți! murmură încet Berger și deodată o luă la fugă cu toată viteza.

Porniră după el. Berger ajunsese la colț și dădu să traverseze Camden High Street în goană, cu capul în piept, în același moment în care se apropie un autobuz cu etaj. Coliziunea fu inevitabilă, iar Berger zbură prin aer.

Se stârni haosul, în timp ce mulțimea de aduna, iar șoferul autobuzului cobora disperat. Sosi o mașină a poliției, iar doi ofițeri ieșiră și se împinseră prin înghesuială. Unul se lăsă într-un genunchi lângă Berger și

îl examinează.

Ridică privirea, spunându-i colegului său:

— Degeaba, a murit.

Din mulțime se auziră exclamații șocate, iar bietul șofer de autobuz spuse:

— N-a fost vina mea.

— Are dreptate, strigară câțiva trecători, omul a fugit în fața mașinii.

La marginea adunării, Dillon dădu din cap spre Blake. Reveniră la mașina lor și plecară.

Zborul cu turboreactorul Citation decursese fără evenimente. Hannah stătuse închisă în sine, cât mai departe posibil de Aaron și Moshe. Acceptă cafeaua și sandvișurile oferite și răsfoi câteva reviste, lucru banal, dar altceva nu mai putea face, decât să se uite din când în când pe fereastră. Faptul că zburau la zece mii de metri altitudine, deasupra unui strat gros de nori, o împiedica să aibă cea mai vagă idee încotro se îndreptau.

După trei ore, jos începu să se observe o mare care nu putea fi decât Mediterana. Văzu coasta unei insule ce-ar fi putut să se afle oriunde, apoi din nou norii.

Moshe își făcea de lucru să mai prepare cafea și le duse și piloților. Aaron n-o lua în seamă, părând absorbit de cartea din care citise în ultimele trei ore. Moshe reveni, reluându-și lucrul la gustări. Îi dădu lui Aaron niște sandvișuri și cafea.

— Doriți și dumneavoastră, domnișoară inspector șef?

— Nu, numai cafea.

Privi din nou pe fereastră, pentru a întrezări o nouă porțiune de uscat, departe jos, după care norii acoperiră totul. Întoarse capul, simțind o bătaie pe umăr, iar Moshe îi dădu cafeaua.

În timp ce. O bea, își dădu seama că Aaron o privea, sorbind și el din cafea, pe buze cu un ușor surâs care,

evident, o irita.

— Mă găsești amuzant?

— Dimpotrivă, vă consider o femeie absolut remarcabilă. Bunicul dumneavoastră e rabin, tatăl un mare chirurg, sunteți o femeie bogată care a studiat la Cambridge și apoi s-a înrolat în poliție, pentru a face parte dintre cei mai buni detectivi de la Scotland Yard, ucigând fără să se teamă, când n-are încotro. De câte ori s-a întâmpnat? De două, sau de trei?

Dumnezeule, cât îl mai ura - și totuși, când își caută un răspuns aspru, nu-l găsi. Aaron lăsă ceașca jos, cu încetinitorul, și întinse mâna spre a ei.

— O iau eu, domnișoară inspector șef. Dumneavoastră lăsați-vă pe spate și dormiți. Înțelegeți, aproape am ajuns. E mai bine pentru toată lumea să nu știți unde vă aflați.

Cafeaua. Prea târziu, desigur, mult prea târziu - și, în momentul când înțelese, alunecă în întuneric.

În apartamentul său din Cavendish Square, Ferguson stătea lângă foc, ascultând, în timp ce Dillon și Blake Johnson îl informau amândoi. Când terminară, rămase pe gânduri, încruntat.

— Ciudat că în etapa asta totul se strânge spre avocatul familiei de Brissac, acest Michel Rocard.

— Da, dar a administrat afacerile familiei ani de zile, spuse Dillon. Dacă ar fi să pară cineva mai presus de orice bănuială, el ar trebui să fie și totuși bănuiesc că altul nu poate fi sursa adevăratei identități a lui Marie, înseamnă că a aflat. Poate întâmplător.

— Cum spuneam noi în F.B.I., interveni Blake, în caz de omor, întotdeauna verifică mai întâi familia. Aici se pune o întrebare interesantă. De ce s-ar implica alături de macabei un om ca Rocard, celebru, cu prestigiu social?

Ferguson luă o hotărâre:

— Am să-l controlez.

— E oare înțelept? întrebă Dillon.

— A, da. Condiții de extremă securitate, între patru ochi. Mă refer la Max Hernu.

Probabil că Serviciul Secret Francez fusese ani de zile mai notoriu decât K.G.B.-ul și, sub denumirea de S.D.E.C.E., se bucurase de reputația unei eficiențe necruțătoare de nimeni întrecută. Sub guvernarea Mitterand, fusese reorganizat ca D.G.S.E., ceea ce însemna Direction Generale de la Sécurité Extrieure.

Continua să fie împărțit în cinci secții și numeroase departamente, iar Secția a 5-a era același Serviciu de Acțiune, departamentul care zdrobise O.A.S. pe vremuri și, în continuare, multe organizații dintre cele mai ilegale.

Colonelul Max Hernu, comandantul Secției a 5-a, luptase în trupele aeropurtate din Indochina, fusese luat prizonier la Diên Biên Phú, după care purtase un război crâncen și sângeros în Alger, deși nu pentru O.A.S.-ul susținut de atâția camarazi de-ai săi, ci pentru generalul Charles de Gaulle.

— Era un bărbat distins și elegant, cu părul alb, care la șaiszeci și șapte de ani ar fi trebuit să iasă la pensie, singura problemă fiind aceea că primul ministru francez nici nu voia s-audă.

Stătea la biroul său din sediul D.G.S.E. de pe Boulevard Mortier, studiind un raport despre susținătorii E.T.A. rezidenți în Franța, când primi apelul lui Ferguson pe linia Codex.

— Dragul meu Charles, se ivi pe chipul său o plăcere sinceră. De când nu te-am mai auzit. Ce faci?

— Pe-aici și eu, la fel ca tins, răspunse Ferguson. Primul ministru nu vrea să-mi dea drumul.

— Obiceiuri de-ale lor. Mă suni de plăcere, sau în interes de serviciu?

— Să zicem doar că-mi datorezi un favor și atât.

— Tot ce-mi stă în putință, Charles, știi doar.

— Cunoști familia de Brissac?

— Dar bineînțeles, l-am cunoscut bine pe general și pe soția lui. Din păcate, amândoi au murit. Aveau o fiică fermecătoare, Marie, actuala contesă.

— Am aflat și eu, răspunse prudent Ferguson. În legătură cu avocatul familiei, Michel Rocard. Îmi poți spune ceva despre el?

Hernu deveni imediat atent.

— E vreo problemă, Charles?

— Ca atare, nu. l-a apărut numele undeva, să zicem, în contextul unui caz de care mă ocup. Ți-aș fi recunoscător pentru orice observații pe care le ai despre el.

— Excelente. Ireproșabil. Legiunea de Onoare, avocat reputat care a servit unele dintre cele mai nobile familii franceze. Primit la toate nivelurile societății.

— Căsătorit?

— A fost, dar i-a murit soția acum câțiva ani. Fără copii. De ani de zile stătea rău cu sănătatea. Se resimțea de pe urma războiului.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Rocard e evreu, cum era și femeia cu care avea să se însoare ulterior. În copilărie, le-au fost predați naziștilor când era la putere guvernul de la Vichy, împreună cu familiile și cu mii de alți oameni. În cazul lor, au ajuns în lagărul de concentrare de la Auschwitz. Cred că trebuie să fi avut cincisprezece, șaisprezece ani, la sfârșitul războiului. Am impresia că Rocard era singurul membru al familiei care a supraviețuit. În legătură cu familia soției lui, nu sunt sigur.

— Îți mulțumesc. Foarte interesant. În prezent unde locuiește?

— Cred că încă mai are un apartament pe Avenue Victor Hugo. Ascultă, Charles, te cunosc de destulă vreme ca să-mi dau seama când se întâmplă ceva.

— Max, nici nu s-ar putea să te înșeli mai amarnic, minți senin Ferguson. Numele lui a apărut fiindcă a avut relații legale cu o firmă de armament care ne îngrijorează. Comerț cu Iranul, lucruri din astea. N-ai de ce să-ți bați capul. Ți-aș spune, dacă ar fi ceva, știi doar.

— Charles, minți cum respiri.

— Las-o moartă, Max, replică Ferguson. Dacă e ceva ce-ar trebui să știi, te anupt.

— E chiar atât de grav?

— Mă tem că da. Ți-aș fi recunoscător dacă-mi faxezi fotografia lui.

— În regulă, dar să mă ții la curent.

— Imediat ce pot, te caut, ai cuvântul meu.

— Cuvântul unui gentleman englez, râse Hernu. Acum, zău că m-ai pus pe jărat.

În biroul oval, Jake Cazalet încerca să revadă o cuvântare pentru un prânz de a doua zi, în întâmpinarea unei delegații de oameni politici japonezi. Îi era dificil să se concentreze, în orice fel. Toată situația aceea nenorocită i se învârtea prin cap la nesfârșit. Lăsă stiloul jos și rămase meditănd, când sună telefonul, pe linia specială Codex; răspunse.

— Domnule președinte, Charles Ferguson.

— Vreun progres? intră brusc Cazalet în alertă.

— Cred că s-ar putea spune și așa. Am reușit să-l găsim pe avocatul care-și spunea George Brown.

Cazalet se surescită de-a binelea.

— Cel care l-a vizitat pe Riley la Wandsworth?

— Unul și același.

— Și v-a spus unde o țin?

— Nu știa.

— Cum naiba puteți fi siguri?

Acum, în glas i se simțea furia.

— Mai bine să vi-l dau pe Blake Johnson, domnule președinte.

Urmă o scurtă pauză, în care îi auzi vorbind, apoi răsună glasul lui Johnson:

— Domnule președinte? Dillon și cu mine l-am interogată minuțios pe individul implicat și nu știa unde este.

— Vorbești la timpul trecut.

— Da, mă rog, a murit. Dați-mi voie să vă explic.

Când Blake termină, președintele spuse:

— Deci, Iuda nu era decât un glas la telefon.

— E clar că așa își conduce operațiunile. Cam ca vechiul sistem al celulelor comuniste. Fiecare individ nu cunoaște decât una sau două persoane.

— Cum îl cunoștea și Berger pe acest avocat din Paris, Rocard?

— Întocmai.

— Deci, urmează Parisul? întrebă Cazalet.

— Categorie. Pentru seara asta este prea târziu, dar Dillon și cu mine pornim la drum dimineață.

— Bine, mai dă-mi-l pe generalul de brigadă.

Peste un moment, veni Ferguson:

— Domnule președinte?

— Ce părere aveți? întrebă Cazalet.

— Am vorbit cu o relație din Serviciul Secret Francez, mai mult ca între vechi amici. În copilărie, Michel Rocard a fost la Auschwitz, la fel ca soția lui. A fost singurul supraviețuitor din familie.

— Doamne sfinte! dumnezeule! exclamă președintele. Deci, din cauza asta e macabeu?

— Așa se pare.

— În regulă, nu pot decât să mă rog ca Blake și Dillon să obțină de la el informațiile necesare.

Cazalet căzu pe gânduri. Se auzi o bătaie în ușă și intră Teddy, cu două mape sub braț.

— Câteva hârtii la semnat, domnule președinte.

Puse un dosar pe birou și îl deschise.

Cazalet îi spuse:

— Adineaori am vorbit cu Ferguson și Blake la telefon.

— Au mai progresat?

— Așa se pare.

Și îi relată totul. Teddy se emoționa imediat.

— Tipul ăsta, Rocard, trebuie să aibă cheia. La naiba, înseamnă că a aflat despre fiica ta și i-a spus lui Iuda.

— Ar avea sens. În fine, unde trebuie să semnez?

Teddy îi prezintă mai multe documente și, când Cazalet termină, închise mapa și o luă: în acel moment, celălalt dosar îi alunecă de sub braț, făcând să se împrăstie câteva hârtii. Una dintre ele era schița în cărbune a lui Marie de Brissac cu corbul negru ce ținea fulgerul în gheare.

Președintele o ridică.

— Ce naiba faci cu asta, Teddy?

— E o schiță desenată de fiica dumneavoastră pentru Dillon, domnule președinte. După câte se pare, Iuda are o brichetă de argint cu blazonul ăsta. Dillon s-a gândit că, din moment ce Iuda a luptat în războiul de Yom-Kippur, după cum știm, probabil e un însemn de regiment. Am obținut o carte cu însemnele de divizii israeliene, petlițe, grade, totul. Blake presupunea că, dacă descoperim unitatea, am putea avea o pistă, dar n-am ajuns nicăieri.

— Fiindcă te-ai uitat unde nu trebuia, replică președintele. Corbul negru cu fulgerul îngheare. Asta-i a 801-a Aeropurtată. Una din unitățile alea create din nimic în războiul din Vietnam. Am participat la o mare operațiune de curățire în Deltă, în ianuarie, '69. Ei erau în flancul nostru stâng.

— Dumnezeule! exclamă Teddy.

— Știi, dădu din cap președintele. Mai ții minte ce-a spus Dillon? Iuda vorbea ca un american, dar a negat. Mințea, din motive evidente. Dacă a luptat într-a 801-a,

înseamnă că e american.

— Ai dreptate că trebuie să fie american și poți fi mai mult ca sigur că, după ce gen de om e, a fost ofițer.

— Are sens, se rezemă Președintele în fotoliu. Din câte-mi amintesc, aveau baza la Fort Lansing. Asta-i în Pennsylvania. Câteva dintre noile unități de aeropurtate operau de acolo.

— Merg să verific, porni Teddy spre ușă.

— O clipă, Teddy, îl opri Cazalet. Dacă au o arhivă, și probabil că au, s-ar putea să se creeze probleme când vei cere detalii despre ofițerii care au servit în regiment.

— Într-un fel, nu cred că Iuda și-a plasat un macabeu special acolo, așteptând doar să vadă dacă se interesează cineva de așa ceva, dar voi fi mai subtil. Las-pe mine.

Teddy reveni peste zece minute.

— Da, au o arhivă. Am vorbit cu custodele, o femeie cumsecade, numită Mary Kelly, care tocmai închidea. Douăsprezece unități de aeropurtate aveau baza la ei. i-am spus că lucrez pentru departamentul istoric de la Columbia, la o carte despre războiul aerian în Vietnam.

— Deștept gândit, Teddy, dar ce naiba cauți?

— Știm că i-a spus lui Dillon că a luptat în războiul de Yom-Kippur. Ala a fost în 1973. N-a luptat în războiul de șase zile, care a avut loc în 1967. De ce?

— Am prins ideea. Fiindcă era în Vietnam.

— Deci, voi consulta lista ofițerilor care au servit în regiment, căutând, evident, evrei.

— Dar, Teddy, au fost mulți ofițeri evrei.

— Sigur, inclusiv fostul meu comandant de companie.

Teddy devenise nervos, uitând să se mai controleze.

— Pentru Dumnezeu, Jake, e mai bine decât să stăm cu mâinile-n sân. Pot lua un avion de la Andrews, dimineață, dacă aprobi. Ajung acolo cât ai clipi.

Jake Cazalet ridică o mână, în defensivă.

— Okay, Teddy, du-te cu binecuvântarea mea.

Apoi, luă telefonul Codex.

— Îl anunț pe Ferguson.

Hannah Bernstein își reveni treptat. Lumina era puternică, provenind de la un mic candelabru de sub tavanul boltit.

Camera, lambrisată cu lemn de culoare închisă, părea foarte veche. Patul era enorm. Văzu mobilă de stejar și un covor persan mare, întins peste podelele de stejar lăcuite.

Se ridică în picioare, clătinându-se puțin, după care merse la fereastra cu gratii să privească afară. Văzu, deși nu avea de unde să știe, aceeași priveliște pe care o avea Marie de Brissac din camera ei – golful, debarcaderul cu șalupa alături și vedeta în cealaltă parte, un cer spuzit de stele și lumina lunii jucând pe valuri.

Ușa se deschise brusc și intră Aaron, urmat de David Braun, cu o tavă.

— A, v-ați sculat și cercetați împrejurimile, domnișoară inspector șef. O cafea pentru dumneavoastră, neagră și bună. Vă veți simți mult mai bine după aceea.

— La fel ca data trecută?

— N-am avut încotro, vă dați seama.

— Unde mă aflu?

— Nu puneți întrebări fără sens. Beți-vă cafeaua, apoi faceți un duș și vă veți mai înviora. Baia e acolo. À-propos, el e David.

În ebraică, Braun îi spuse lui Aaron:

— Inspectoare șefă? Uimitor.

Hannah răspunse în aceeași limbă:

— Haideți, ieșiți de-aici, amândoi.

Avusese dreptate într-o privință. Cafeaua îi prinse bine. Bău două cești, apoi se dezbracă, intră în baie și stătu cinci minute încheiate sub dușul rece. Își șterse cu mișcări energice părul scurt, apoi îl uscă complet cu un foehn montat în perete.

— Tot confortul de-acasă, murmură ea încet, revenind în cameră să se îmbrace.

Peste zece minute, în timp ce stătea în picioare lângă fereastră, se auzi cheia în broască. Hannah se întoarse, iar Aaron deschise ușa și se dădu la o parte, Iuda îl urmă, apariție amenințătoare cu costumul și cagula neagră.

Fuma un trabuc, iar dinții îi luceau într-un zâmbet.

— Vasăzică, marea detectivă inspector șef Hannah Bernstein. Ce caută o fată evreică drăguță într-o slujbă ca a dumatile, când ar trebui să fie măritată și să aibă trei copii?

— Și să facă supă de pui cu tăieței pentru domnul și stăpânul ei? replică ea.

— Îmi place! răspunse Luke, în ebraică. Regret soarta amicului tău Dillon, dar când n-ai ce face, n-ai. Dacă nu ți-e cu supărare, din câte-am auzit, ticălosul era eliberat sub supraveghere de ani de zile.

— Valora cât zece ca dumneata.

Iuda râse:

— Nu mai e cazul.

Apoi, se întoarse spre Aaron:

— Condu-o. Este timpul s-o cunoască pe musafira noastră specială.

Marie de Brissac picta, așezată în fața șevaletului, când ușa se deschise și intră Aaron, urmat de Hannah și Iuda. Încruntându-se, Marie lăsă pensula jos.

— Ce se întâmplă?

— Ți-am adus o prietenă, să-ți țină companie, dacă vrei, răspunse Iuda, întorcându-se spre Hannah. Haide, spune-i cine ești.

— Mă numesc Hannah Bernstein.

— Ascultă, interveni Iuda, să ne lămurim. Detectiv inspector-șef Hannah Bernstein.

Marie păru uimită.

— Era cu Dillon, în Sicilia, când l-am săltat. Atunci i-

am dat drumul, fiindcă voiam să poată vorbi cu șeful ei. Apoi, m-am gândit că ești aici singură și necăjită fiindcă l-am eliminat pe Dillon, așa că Aaron și Moshe au zburat până la Londra și au adus-o, numai pentru tine. Nu te deranjează, nu-i așa? o întrebă el pe Hannah.

Îi răspunse calmă:

— De ce naiba n-o ștergeți de-aici, să ne lăsați singure?

Iuda râse din nou:

— Știi, chiar sunt foarte îngăduitor cu tine. Puteți lua cina împreună. Ai grijă, îi mai spuse el lui Aaron, în timp ce ieșea.

— De unde pot ști că ești cine spui că ești? întrebă Marie de Brissac.

— Adică, cine spune ticălosul ălcii că sunt? preciză Hannah, după care râse cu amărăciune. Vei fi nevoită să mergi pe încredere, presupun. Nu știam că pictezi. Ai talent.

Se apropie de șevalet, iar în dreptul mesei se opri, luă o bucată de cărbune și scrise pe prima coală de schițe: „*Pillon trăiește*”. Marie citi mesajul și o privi uluită, iar Hannah continuă: *Pot fi microfoane. Intră în baie.*

Marie se supuse, urmată de Hannah, care închise ușa și trase apa la toaletă.

— Ne-am întâlnit cu tatăl tău - Dillon și cu mine. Dillon știa că voiau să-l omoare pe urmă și a reușit să-i păcălească, făcându-i să creadă că a murit. N-are importanță cum.

— O, Doamne, Dumnezeuule!

— Poate nu ai microfoane în cameră dar, în orice caz, de-acum încolo când pomenim de Dillon, e mort.

— Da, înțeleg.

— Se ocupă de cazul tău.

— Și de al tău?

Hannah zâmbi:

— E cel mai bun, contesă, Iuda nu știe cu cine are de-a face. Acum, înapoi.

Trase din nou apa și reveni în cameră.

— Deci, n-ai idee unde ne găsim?

— Mă tem că nu. Dar dumneata, domnișoară inspector-șef?

— Am fost răpită în Londra și adusă aici, oriunde ne-om afla, cu un avion particular. Am zburat peste Mediterana, știu, dar apoi mi-au pus somnifer în cafea.

— Pe mine m-au adormit când m-au răpit din Corfu.

— Știu, mi-a spus Dillon, clătină Hannah din cap. Bietul Sean! Să moară așa, împușcat în spate de un lefegiu nenorocit.

Ușa se deschise, iar David Braun intră împingând un cărucior.

— Cina, doamnelor.

Începu să pună masa, iar Marie spuse:

— El e David, domnișoară inspector șef, David Braun.

Mă place, cu adevărat, dar pe de altă parte îl consideră pe Iuda un om cu adevărat mare.

— Atunci, nu pot spune decât că trebuie să fie bolnav la cap.

Hannah îl împinse pe David spre ușă:

— Haide, dispari. Ne descurcăm perfect și singuri.

Ferguson nu putea adormi. Le spusese lui Dillon și lui Blake despre intenția lui Teddy Grant de a vizita Fort Lansing. Stătea în pat citind, când sună telefonul mobil pe care Iuda i-l dăduse lui Dillon. Îl lăsă să sune un timp, apoi răspunse.

— Ferguson.

— Salut, amice, mă gândeam să te-anunț că a sosit întreagă. Acum tocmai ia cina cu contesa. A început numărătoarea inversă, generale. Cât mai avem? Trei zile. Vai de mine și de mine, prin ce iad trebuie că trece Jake Cazalet!

Începu să râdă, iar Fergusorr închise telefonul.

CAPITOLUL 12

În timp ce Gulfstream-ul decola de pe Farley Field, a doua zi dimineată, în difuzor se auzi glasul căpitanului Vernon:

— Vom putea ateriza pe Charles de Gaulle, dar e vreme urâtă. La Paris plouă și e ceață.

Închise, iar Blake își făcu o cafea și ceai pentru Dillon.

— Închipuie-ți, să-i telefoneze așa lui Ferguson, canalia.

— Îi place să împungă oamenii.

— Ei bine, și mie mi-ar plăcea să-l împung pe el, mai mult ca sigur. Cum procedăm, Sean?

— N-am nici cea mai vagă idee. Tu ce zici?

— Sincer, nu văd cum am putea evita o confruntare față în față.

— Aceeași tactică pe care i-am aplicat-o lui Berger.

— Cam așa ceva.

— Și până unde ești pregătit să ajungi pentru a o salva pe fiica președintelui, Blake? Pot să-i zbor o ureche, să-i bag un glonț în rotulă?

Blake se încruntă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Sean!

— Scopul exercițiului este de a-i salva viața lui Marie de Brissac. Acuma, cât de departe să merg? Vreau să spun, dacă Rocard e croit dintr-o stofă mai rezistentă decât Berger? Dacă ne trimite la origini? Ideea e că, dacă nu-ți va plăcea ce fac, poți să ieși din cameră.

Blake ridică o mână, în defensivă:

— Mai scutește-mă. Hai să vedem cum merge, okay? Mai este și Teddy, care verifică arhiva Diviziei a 801-a Aeropurtată la Lansing. Poate găsește el ceva.

Iuda se trezise devreme și era în cabinetul lui, așezat la birou, unde consulta niște hârtii, trecându-și degetele

unei mâini prin părul tuns scurt, când sună telefonul special.

— Da, răspunse el și ascultă; după un timp, dădu din cap. Mulțumesc pentru informație.

Mormăi încet:

— La dracu'!

Apoi, deschise interfonul:

— Aaron, vino-aici.

Aaron intră un moment mai târziu.

— S-a întâmplat cea?

— Pe naiba, nu, voiam doar să te-anunț că Berger a murit. M-a sunat unul din oamenii mei de la Londra. L-a lovit un autobuz, pe Camden High Street. S-a dat la știrile locale de televiziune.

— Mare ghinion.

— Da, ne era util.

— Ești gata să iei micul dejun?

— Da, îl luăm împreună. Vin imediat.

Aaron ieși, iar Iuda stătu un moment locului, apoi luă mobilul special și formă numărul lui Rocard de la Paris. Un glas metalic răspunse în franceză:

— Aici Michel Rocard. M-am dus la Morlaix pentru trei zile. Mă întorc miercuri.

Iuda înjură încet în ebraică, după care spuse:

— Berger a murit într-un accident, la Londra. Sună-mă de îndată ce poți.

Închise aparatul, se ridică și ieși.

Când Blake și Dillon traversară pista Aeroportului Charles de Gaulle, intrând în holul de sosiri, le ieși în cale o tânără în trend Burberry, aducând un plic mare.

— Domnule Dillon, sunt Angela Dawson de la ambasadă. Generalul de brigadă Ferguson a cerut aceste hârtii.

Îi dădu plicul.

— De asemenea, am o mașină pentru.

dumneavoastră, în față. Pe aici, vă rog.

Era eficiența întruchipată și îi conduse spre intrarea principală, apoi în parcare. Se opri lângă un Peugeot albastru și îi dădu lui Dillon cheile:

— Succes, domnilor.

Plecă grăbită, iar Blake întrebă:

— Pe asta unde naiba a mai găsit-o Ferguson?

— La Oxford, cred, replică Dillon, așezându-se la volan. Să mergem.

Buletinul meteorologic fusese, prin cine știe ce minune, corect, ploua cu găleata și „i se lăsase o ceață cleioasă.

— Ce întâmpinare, comentă Blake.

— Îmi place Parisul, răspunse Dillon. Ploaie, zăpadă, ceață, puțin îmi pasă. Dintotdeauna m-a fascinat. Am o locuință aici.

— Un apartament?

— Nu, o barcă pe Sena. Am stat în ea, intermitent, ani de zile, în timpul perioadei mele negre, cum mi-ar numi-o Devlin.

Coti pe Avenue Victor Hugo și opri la bordură.

— Se pare că aici e.

Coborâră din Peugeot și urcară treptele spre intrare, în timp ce examinau etichetele cu numele, fiecare lângă câte un buton de sonerie, ușa se deschise și ieși o femeie îndesată, între două vârste, cu impermeabil, basma și un coș pe braț. Văzându-i, se opri:

— Vă pot ajuta cu ceva, domnilor?

— Îl căutăm pe Monsieur Rocard, răspunse Dillon.

— Dar nu-i acasă. A plecat la Morlaix, pentru câte va zile. Se întoarce mâine.

Coborî scara, își deschise umbrela, apoi se întoarse.

— A spus că s-ar putea să vină azi, pe seară, dar nu era sigur.

— N-a lăsat nicio adresă? Avem probleme legale cu

dumnealui.

— Nu, cred că stă la unul dintre tinerii lui prieteni, zâmbi femeia. Are mulți, domnule.

Se îndepărtă, iar Dillon zâmbi:

— Ia să aruncăm o privire.

Apăsă un buton la întâmplare și, când îi răspunse o voce de femeie, spuse în franceză:

— *C'est moi, chérie.*

Se auzi un bâzâit, ușa se deschise când o împinseră și intrară.

Găsiră apartamentul lui Rocard la etajul doi. Coridorul era pustiu, iar Dillon scoase portofelul, luă din el un șperaclu și se apucă de treabă.

— E mult de când n-a mai trebuit să folosesc așa ceva, spuse Blake.

— Nu-ți pierzi niciodată îndemânarea. Am considerat întotdeauna că mi-ar fi de folos, dacă se întâmplă să revin vreodată de cealaltă parte a legii.

Încuietoarea cedă, iar Dillon deschise ușa și intră, urmat de Blake.

Era un apartament plăcut, de modă veche, cu multe antichități și mobilă stil Empire aurită. Toate covoarele erau piese de colecție, pe perete se vedea un tablou părând a fi un Degas autentic, pe altul un Matisse. Locuința mai conținea două dormitoare, o baie decorată cu marmură și un cabinet.

Dillon apăsă butonul robotului telefonic.

Un glas spuse:

— Aici Michel Rocard. M-am dus la Morlaix...

— Ascultă-i mesajele, propuse Blake.

Urmă un șir de mesaje în franceză, după care se auzi glasul lui Iuda.

— Ebraică, observă Dillon. Am tras lozul cel mare. Îl mai pun o dată.

Ascultă atent, apoi dădu din cap:

— „Berger a murit într-un accident, la Londra. Sună-mă de îndată ce poți”.

— Luda? Întrebă Blake.

— Sau dacă nu, eu sunt popă chinez.

Dillon privi prin cabinet.

— Nu merită să facem deranj. N-ar lăsa probe incriminatoare la îndemână, un om inteligent ca el.

Blake luă o fotografie în ramă de argint, de pe birou. Era foarte veche, alb-negru. Femeia purta rochie de șifon, bărbatul costum negru cu gulă tare. Mai erau cu ei un băiat de vreo zece – doisprezece ani și o fată de cinci sau șase. Era o imagine stranie, îndepărtată, dintr-o altă epocă.

— Grup de familie? Întrebă Blake.

— Probabil că el e puștiul cu pantaloni scurți.

Blake puse cu grijă fotografia la loc.

— Și acum?

— Mai bine să plecăm discret. Putem încerca din nou, în caz că se întoarce într-adevăr diseară. Altfel, va trebui să ne umplem timpul.

Zâmbi:

— La Paris, asta de obicei înseamnă să luăm o masă cu adevărat excelentă.

Ieșiră din apartament, oprindu-se ca Dillon să încuie din nou ușa, după care coborâră. Afară continua să plouă și stătură un moment pe loc, privind spre Bois de Boulogne.

— O adresă de calitate, comentă Dillon.

— Pentru un om de succes, încuviință Blake.

— Omul care a avut totul și în final a descoperit că nu avea nimic.

— Când a apărut unchiul Iuda?

— Cam așa ceva.

— Deci, acum e facem?

Dillon zâmbi:

— Mergem să vedem dacă barja mea mai e întreagă.

Era amarată într-un mic port de lângă Quai St Bernard. De zidul din piatră erau legate ambarcațiuni de agrement, iar vaporășele cu tende de prelată contra ploii și a ceții pluteau pe Sena. Notre Dame nu era departe. Pe dunetă se vedeau câteva ghivece de flori, goale. Dillon ridică unul și găsi o cheie.

— De când n-ai mai fost aici? îl întreabă Blake.

— De un an, un an jumate, cam așa ceva.

Dillon coborî scărița și descuie o ușă. Se opri dincolo de prag:

— Iisuse, ce miros de mucegai! l-ar prinde bine o aerisire.

Nu era cabina la care se așteptase Blake, ci un salon cu cloazonuri de mahon, canapele confortabile, televizor și birou. În cabina alăturată se găsea un divan, o boxă de duș și o cambuză.

— Merg să caut ceva de băut.

Dillon intră în cambuză și se uită prin dulapuri. Când reveni, cu o sticlă de vin roșu și două pahare, îl găsi pe american privind o tăietură decolorată dintr-un ziar.

— Am găsit-o pe jos. Primul ministru. E din *Condori Times*", dar nu disting data.

— Bunul John Major. Probabil a alunecat în spatele biroului, când am strâns restul materialelor. Februarie 1991, atacul cu mortiere de pe Downing Street.

— Deci e adevărat că tu ai fost autorul. Aproape că ți-a reușit, blestematule.

— Este adevărat. A fost o treabă pripită, n-avusesem timp să sudez aripioare de ghidaj pe branduri, așa că n-au lovit destul de exact. Vino pe-aici.

Vorbise foarte calm, foarte nepăsător. Deschise altă ușă, care dădea acces pe dunetă. Deasupra era întinsă o prelată, cu marginile șiroind de apă, peste o măsuță și două fotolii de răchită. Dillon turnă Bordeaux în pahare.

— Hai noroc.

Blake se așeză, savurând vinul.

— Excelent. S-ar fi zis că mă lăsasem, dar bună ar fi o țigară.

— Sigur.

Dillon îi oferi una și un foc, apoi își aprinse și el. Se opri lângă copastie, sorbind vinul, cu privirea spre Notre Dame.

— De ce, Sean? întrebă Blake. La naiba, îți știi trecutul și pe de-a-ndoaselea, dar tot nu înțeleg. Atâtea atacuri, atâtea misiuni pentru organizații ca O.E.P., K.G.B. Okay, tatăl tău a fost prins într-un schimb de focuri dintr-o luptă de stradă în Belfast, iar tu ai dat vina pe armata britanică și te-ai înrolat în I.R.A. Cât aveai, nouășpe ani? Asta înțeleg, dar pe urmă?

Dillon se întoarce, rezemându-se de parapet.

— Amintește-ți istoria voastră, cu războiul civil american. Oameni ca Jesse și Frank James. Raiduri, lupte și omoruri pentru glorioasa cauză, altceva nu știau, și pe urmă c-a urmat, după război? Au început să jefuiască bănci și trenuri.

— Iar tu, când ai ieșit din I.R.A., te-ai oferit ca mercenar.

— Cam așa ceva.

— Dar când te-au doborât sârbii în Bosnia, aduceai ajutoare medicale pentru copii.

— O faptă bună într-o lume rea, nu așa spunea Shakespeare?

— Iar Ferguson te-a salvat de tine însuși, atrăgându-te de partea dreptății.

— Mare lucru, râse Dillon. Fac exact ce făceam și înainte, cu deosebirea că acum o fac pentru Ferguson.

Blake dădu din cap, grav.

— Înțeleg ce vrei să zici, dar pentru tine nu există nimic serios?

— Cu siguranță. Să le salvez pe Marie de Brissac și pe Hannah de Iuda, de exemplu.

— Și altceva, nimic?

— Cum spuneam, în anumite situații e uneori nevoie de un călău public, și întâmplător mă pricep la treaba asta.

— Iar altminteri?

— Sunt doar în trecere, Blake, doar în trecere.

Și se întoarse, privind din nou în lungul Senei.

În același moment și cu un decalaj orar de șase ore, Teddy se îmbarca într-un turboreactor Lear al Air Force, la Andrews. Decolară, urcând până la zece mii de metri, iar pilotul comandant vorbi prin difuzor:

— O oră și ceva, domnule Grant, și ar trebui să meargă destul de lin. Aterizăm pe Mitchell Field. De acolo, mai sunt cam patruzeci de minute pe șosea până la Fort Lansing.

Închise, iar Teddy încercă să citească din „*Washington Post*”. dar nu se putea concentra. Era prea activat. Îl domina cel mai straniu sentiment. La Fort Lansing îl aștepta ceva. Trebuia să-l aștepte, dar ce anume? Se duse la bar, își făcu o ceașcă de ness și se așeză, bând, cufundat în gânduri.

Marie de Brissac îi făcea lui Hannah o schiță în cărbune.

— Ai o structură osoasă de calitate, remarcă ea. E de mare folos, întotdeauna. Tu și Dillon vă iubeați?

— Indiscretă întrebare.

— Sunt pe jumătate franțuzoaică. Francezii sunt oameni foarte direcți. Erați amănți?

Hannah Bernstein avea grijă să vorbească la trecut când era vorba de Dillon, pentru orice eventualitate.

— Doamne ferește, nu. Era cel mai insuportabil om pe care l-am cunoscut în viața mea.

— Dar cu toate astea îl plăceai?

— Avea ce să-mi placă la el. Spirit pătrunzător,

farmec cu duiumul, o inteligență enormă. Un singur defect. Omora prea ușor.

— Cred că I.R.A. Își făcuse de timpuriu efectul asupra lui.

Era o afirmație, nu o întrebare, iar Hannah răspunse:

— Și eu am crezut așa, dar numai la început. Era firea lui. Înțelegeți, se pricepea prea bine.

Ușa se deschise și apărură David Braun, cu o tavă.

— Cafea și fursecuri, domnișoarelor. E o zi minunată.

— Pune-le pe masă, David, și pleacă, răspunse Marie. Să nu ne imaginăm lucrurile altfel decât sunt.

Parcă l-ar fi pălmuit, iar umerii, când ieși, i se înmuiară.

— Te place mult, îi spuse Hannah.

— N-am timp pentru false sentimente, mai ales în faza asta.

Începu să umple cu culoare schița, iar Hannah turnă cafea în două cești și-i puse lui Marie una în mână. Cu a ei, se duse la fereastra deschisă, privind printre gratii.

— Hai odată, Dillon, spuse ea încet. Arată-le ticăloșilor ăstora.

Autorizația prezidențială a lui Teddy avea același efect magic la Mitchell Field ca și la Andrews. Ofițerul de serviciu, un anume maior Harding, aduse în cincisprezece minute din parcul auto o limuzină a Air Force cu un sergent la volan.

— Să ai mare grijă de domnul Grant, Hilton, ordonă el.

— Ca și făcut, domnule maior.

Ieșiră din unitate, pornind pe un drum ce străbătea colinele verzi unduitoare.

— Foarte frumos aici, comentă Teddy.

— Am trecut prin tocuri și mai urâte, răspunse Hilton. Ultima mea detașare a fost în Kuweit. M-am întors abia de două luni.

— M-aș fi așteptat să te bronzezi.

Hilton păru să ezite.

— Ați făcut armata, domnule Grant?

— La brațul meu te referi? râse Teddy. Nu te jena. Am fost sergent de infanterie, în 'N-am. Acolo mi l-am lăsat.

— Mare parșivă, viața asta, comentă Hilton.

— Mi s-a mai spus. Acum vorbește-mi despre Fort Lansing.

— În timpul războiului din Vietnam, au trecut pe-aici regimente după regimente, dar la încheierea conflictului a fost lăsat în paragină. A cunoscut un fel de înviorare pe vremea Golfului, însă acum nu mai e decât o bază de instrucție pentru infanterie.

— Pe mine mă interesează doar muzeul.

— La naiba, nicio problemă. E deschis pentru public.

Ieșiră pe o autostradă. În timp ce accelera, Hilton continuă:

— Mai încolo la cinci mile e o braserie, după care, treizeci de mile, nimic. Vreți o cafea, o vizită la toaletă sau ceva?

— Bună idee. Dar numai zece minute. Vreau să ajung cât mai repede.

Și, rezemându-se de spătar, încercă din nou să se concentreze asupra Posf-ului.

La Paris, Michel Rocard își parcă mașina cât putea de aproape de casă și porni pe jos spre intrare. Urcă grăbit, doar cu o geantă mică în mână, și descute ușa apartamentului. La vârsta lui, părul său păstrase destulă culoare și părea cu zece ani mai tânăr, deși în acest sens îl ajuta și costumul de cea mai bună calitate.

Ascultă mesajele telefonice, apoi încremeni, aproape în panică, ajungând la cuvintele în ebraică ale lui Iuda. *Berger mort*. Se duse la gheridon și-și turnă un coniac. Ceea ce nici chiar Iuda nu știa, era că Rocard și Berger fuseseră ocazional amănți.

Mai mult, lui Rocard i se formase o afecțiune sinceră și considerabilă pentru Berger. Descuie un sertar al biroului, scoase mobilul și formă numărul, Iuda răspunse:

— Rocard sunt.

— Tâmpitule. Să fugi la Morlaix ca un câine în călduri, într-o perioadă ca asta.

— Ce-aș putea spune?

— Deci, Berger a murit, călcat de un autobuz la Londra. Cum era vorba aia? Oricine are dreptul la cincisprezece minute de faimă? Ei bine, Berger le-a avut, numai că a fost doar un anunț de cincisprezece secunde despre moartea lui, la un post local de televiziune.

Cruzimea situației îl distrugea, dar ceea ce urmă era și mai rău.

— Vei avea nevoie de-un iubit nou pentru voiagele tale la Londra.

Exista ceva ce ticălosul ăsta să nu știe? Rocard bâigui:

— Ce pot să fac?

— Nimic. Dacă am nevoie de tine, te sun. Trei zile, Rocard, au mai rămas doar trei zile.

Închise, iar Rocard rămase cu mobilul strâns în mână, gândindu-se la Paul Berger, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi.

Când intră în complexul muzeal al Fortului Lansing, Teddy fu impresionat. Era modern, cu aer condiționat, pardoseli cu dale și fresce mari cu scene de luptă. Evită recepția și porni pe culoarul principal, până ajunsese la o ușă pe care scria „Custode”. Bătu, deschise și văzu o negresă atrăgătoare așezată la un birou de lângă fereastră.

Femeia își ridică ochii:

— Vă pot ajuta?

— O caut pe custode, Mary Kelly.

— Eu sunt, zâmbi ea. Domnul Grant, de la Columbia?

— Ei, da... și nu. Sunt domnul Grant, dar nu de la

catedra de istorie a Universității Columbia.

Deschise portofelul, scoase cartea de vizită și o aruncă pe birou în fața ei.

Mary Kelly o examinează și are un șoc de-a dreptul fizic.

— Ce-i asta, domnule Grant?

— Am la mine și o autorizație prezidențială, dacă doriți s-o vedeți.

O scoase dintr-un plic, o deslășuri și i-o întinse. Mary Kelly citi cu voce tare:

— „Secretarul meu, domnul Grant, este în misiune de maximă importanță, din partea Casei Albe. Orice ajutor acordat ar fi extrem de apreciat de președintele Statelor Unite”.

— O, Doamne!

Teddy îi desprinsese dintre degete autorizația, o împături la loc și o puse înapoi în plic.

— N-ar fi trebuit să vă spun, dar îmi asum riscul, din lipsă de timp. Nici chiar așa nu vă pot spune toată povestea. Altă dată, poate.

Mary Kelly zâmbi încet:

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Aveți documentele mai multor regimente aeropurtate care au trecut pe-aici în timpul războiului din Vietnam.

— Întocmai.

— Unul dintre ele a fost al 801-lea. Aș dori să consult lista ofițerilor care au servit în acel regiment, din, să zicem, 1967, și până în '70.

— Ce nume căutați?

— Nu știu numele.

— Atunci, ce știți?

— Numai că e evreu.

— Ei, asta nu înseamnă mare lucru. Au fost *mulți* evrei în armată, în timpul războiului. Recrutările au afectat pe toată lumea, domnule Grant.

— Știu. Șansele sunt extrem de reduse. Mă ajutați?
Femeia trase adânc aer în piept.

— Sigur că vă ajut. Pe-aici, îl conduse ea.

Arhivele se aflau în subsol și nu mai era nimeni acolo. Se auzea numai zumzetul slab al instalației de aer condiționat, în timp ce Marry Kelly examina microfilmele, scriind numele pe un blocnotes cu mâna dreaptă. În sfârșit, se rezemă în scaun.

— Lată-i. Pe perioada celor patru ani, între 1967 - 70, inclusiv, figurează douăzeci și trei de ofițeri înscriși ca fiind de confesiune mozaică.

Teddy examinează lista nume cu nume, dar nu-i spunea nimic. Clătină din cap:

— Degeaba. Trebuia să m-aștept.

Mary Kelly regreta vizibil.

— Alte informații nu mai aveți?

— Vă rog, a luptat în armata israeliană, în războiul de Yom-Kippur din 1973.

— Păi și de ce n-ați spus? Trebuie să fie scris în dosar. Pentagonul cere să se consemneze când personalul militar servește în armatele altor țări.

— Și puteți să vă uitați?

— E foarte simplu. Am aici un mic computer intern. Nu e pe rețeaua principală. îl folosim ca să ne facilităm propriile fișiere. Veniți încoace.

Se așează în fața unui display și tastă pe keyboard.

— Da, am găsit. Numai un singur ofițer din regimentul 801 a plecat să lupte în armata israeliană. Căpitanul Daniel Levy, născut în 1945, la New York, ieșit din armată în 1970.

— Bingo! exclamă Teddy, cu uimire în glas. El trebuie să fie.

— Un erou, preciză femeia. Două Stele de Argint. Tatăl, Samuel, mama, Rachel, figurează ca rude apropiate, dar e mult de-atunci. Tatăl era avocat în New York. Locuia

pe Park Avenue, deci trebuie să fi fost destul de bogați, cu o asemenea adresă.

— Atâta tot? Altceva, nimic?

— Nimic care să vă fie de folos, se încruntă ușor Mary Kelly. E într-adevăr foarte important, nu-i așa?

— S-ar putea să salveze o viață de om.

Îi lua mâna, strângând-o cu putere.

— Când pot, voi reveni, vă promit, și poate atunci veți auzi toată povestea, dar deocamdată trebuie să mă întorc la Washington. V-aș mulțumi dacă mă conduceți până la ieșire.

Se opri la o oarecare distanță de limuzină, îi telefonă președintelui pe mobil și-i spuse ce descoperise.

— Sigur, sună promițător, Teddy, dar unde ne duce?

— Am putea cerceta trecutul familiei. Vreau să spun, tatăl avocat, cu domiciliul pe Park Avenue. Trebuie să fi fost important, Vorbesc la trecut, fiindcă sau a murit, sau e foarte bătrân.

— Mi-a venit o idee, spuse Cazalet. Archie Hood. Ani de zile a fost decanul baroului de avocați din New York.

— Nu credeam să mai trăiască.

— A, trăiește, are optzeci și unu de ani. L-am văzut la o acțiune pentru colectare de fonduri, acum trei luni în New York, când tu erai la L.A. Lasă-l în seama mea, Teddy, și vino aici cât poți de repede.

Teddy merse la limuzină, unde Hilton îi deschise portiera.

— Okay, sergent, direcția Mitchell, cu toată viteza. Trebuie să ajung la Washington cât mai curând posibil.

Era cam ora patru, când Rocard își luă impermeabilul și coborî. Portăreasa lustruia oglinda din hol; se opri.

— A, Monsieur Rocard, v-ați întors.

— Așa se pare.

— V-au căutat doi domni, azi dimineață. Au spus că

veneau cu probleme legale.

— Dacă era ceva important, vor reveni. Mă duc să mănânc de cină la una dintre *bâteaux mouches*.

Ieși și merse spre mașină, moment în care Dillon opri Peugeotul la bordură, de cealaltă parte a străzii.

Blake scoase fotografia pe care i-o faxase Max Hernu lui Ferguson.

— El e, Sean.

Rocard se urcase deja la volan și tocmai pornea.

— Să vedem unde merge, o luă Dillon pe urmele lui.

Mașina lui Rocard se opri pe Quai de Montebello, vizavi de Ile de la Cât, nu departe de locul unde era acostată ambarcațiunea lui Dillon. Alături erau legate câteva bărci de agrement, cu tendele întinse peste dunete, împotriva vremii. Rocard alergă ușor prin ploaie și parcurse pasarela uneia dintre ele.

— Ce-s astea? întrebă Blake, în timp ce Dillon oprea pe marginea cheului pietruit.

— *Bâteaux mouches*. Restaurante plutitoare. Mergi pe râu, admiri peisajul și în același timp mănânci, sau bei doar un vin, dacă-ți face plăcere. Au un anumit orar.

— Se pare că-s gata să pornească. Să ne grăbim.

Cei doi mateloți care se pregăteau să tragă schela îi așteptară să se imbarce, iar Dillon și Blake coborâră în salonul principal, unde se găsea un bar și câteva mese de restaurant.

— Nu-s prea mulți clienți, observă Blake.

— Nici nu mă așteptam, pe o vreme ca asta.

Rocard stătea la bar, luând un pahar cu vin după cum arăta. Cu el în mână, se îndreptă spre o scară și urcă pe punte.

— Acolo ce e? se interesă Blake.

— Altă punte-restaurant, dar cam expusă. Agreabilă pe vreme frumoasă. Să luăm ceva de băut și mergem să vedem ce-are de gând.

Merseră la bar, unde Dillon ceru două pahare de șampanie.

— Doriți și cina, domnilor? întrebă barmanul.

— Mai vedem, răspuse Dillon, în franceza sa impecabilă. Vă anunț eu.

Traversară salonul și urcară scara. Așa cum spusese, ajunseră pe o altă punte, dar deschisă lateral și bătută de vânt. Echipajul stivuisse scaunele în centru, iar ploaia se întetea și cețurile pluteau peste râu.

Mai navigau și alte vase, desigur, barje legate trei câte trei, iar alt vapor-restaurant trecu în direcție opusă.

— E ceva, comentă Blake.

Dillon dădu din cap:

— Un oraș extraordinar.

— Și el unde s-a dus?

— Să vedem pe promenada pupa.

Era accesibilă printr-o ușă cu geam. Afară se aflau trei-patru mese, sub o tendă. Rocard stătea așezat la una din ele, cu paharul de vin în fața lui.

— Hai să mergem, propuse Blake.

Dillon dădu din cap și deschise ușa, trecând primul.

— O seară cam umedă, Monsieur Rocard, spuse el.

Rocard își ridică privirea:

— N-am avut onoarea, Monsieur...?

— Dillon - Sean Dillon, cel care ar fi trebuit să fie mort la Washington, dar e a treia zi și știți ce înseamnă asta.

— *Mon Dieu!* exclamă Rocard.

— À-propos, dumnealui este un domn numit Blake Johnson, venit aici din partea președintelui Statelor Unite care, lucru de înțeles, dorește cu disperare știri de la fiica lui.

— Nu știu despre ce vorbiți, încercă Rocard să se ridice, dar Dillon îl împinse la loc pe scaun și scoase Waltherul:

— Are surdină, așa că, dacă vreau, vă pot împușca fără un sunet, aruncându-vă apoi în Sena.

— Ce vreți? întrebă Rocard, mai-mai să-i vină rău

— A, conversație, despre una-alta, Iuda Macabeul, bietul Paul Berger, dar mai ales Marie de Brissac. Unde e?

— Jur în fața lui Dumnezeu că nu știu, răspunse Michel Rocard.

CAPITOLUL 13

Vaporașul înainta prin ceață. Blake spuse:

— Mi se pare cam greu de crezut.

— Este adevărul.

— Ascultă, jocul s-a terminat, interveni Dillon. Știm despre Iuda și macabeii lui. Doar nu negi că faci parte dintre ei?

— Într-adevăr, dar nu l-am cunoscut niciodată pe Iuda personal.

— Atunci, cum ai fost recrutat?

Rocard stătu câteva momente pe gânduri, după care, resemnat, ridică din umeri:

— Bine, am să vă spun. Oricum sunt scârbit de toată povestea. S-a ajuns prea departe. Mă aflam la o reuniune a supraviețuitorilor din lagărul de concentrare de la Auschwitz. În copilărie, am fost deportat la Auschwitz, cu familia... Porcii ăia de la Vichy ne-au dat pe mâna naziștilor. Acolo am cunoscut-o pe soția mea.

— Și? întrebă Blake.

— Cu toții am luat cuvântul, depunând mărturie despre ceea ce ni se întâmplase. Eu avusesem o mamă, un tată și o soră. Am fost trimiși la Auschwitz-Doi, centrul de exterminare din Birkenau. Au murit acolo un milion de evrei. Puteți concepe așa ceva, domnilor? Un milion? Am fost singurul membru supraviețuitor al familiei, fiindcă un gardian SS homosexual a făcut o slăbiciune pentru mine și m-a transferat la Auschwitz Trei, să lucrez la uzina I.G. Farben.

— Știu despre ea, spuse Blake Johnson.

— Fata care urma să-mi devină soție, împreună cu mama ei, au fost transferate de același om, ca o favoare.

Avea chipul schimonosit de durere.

— Am supraviețuit, ne-am întors în Franța și ne-am reluat viețile. Eu am ajuns avocat, mama ei a murit, ne-am căsătorit.

Ridică din umeri.

— Niciodată n-a fost sănătoasă, mereu suferindă, a murit acum câțiva ani.

— Și Iuda când a apărut?

— La reuniunea de la Auschwitz, m-a abordat un om care mi-a oferit șansa de a ajuta la asigurarea viitorului pentru Israel. N-am putut rezista. Părea...

Desfăcu mâinile, într-un gest tipic francez.

— ...atât de nobil.

— Și ai servit familia de Brissac? întrebă Dillon.

— Ani de zile am fost avocatul lor.

— Trădându-i lui Iuda faptul că tatăl lui Marie era de fapt președintele american? îl acuză Blake.

— N-am vrut să iasă așa. Înainte de a muri, generalul a semnat o recunoaștere de drept în sensul că era tatăl titular al lui Marie, conform Codului Napoleon, pentru a-i asigura moștenirea titlului nobiliar. Când i-am cerut explicații, a refuzat să mi le dea.

— Și cum ați aflat? se interesă Dillon.

— În cel mai banal mod cu putință. Când contesa era pe moarte, bolnavă de cancer, stătea într-o zi cu Marie în curte, la soare. Eu am sosit cu niște hârtii pe care să le semneze. Nu m-au auzit apropiindu-mă, dar discutau situația. Am auzit-o pe contesă spunând: „Dar ce va crede tatăl tău?” Pentru mine însă, firește, tatăl ei era mort.

— Deci, ai tras cu urechea? înțelese Blake.

— Da, și am auzit tot ce trebuia să știu. Numele adevăratului ei tată.

— Și i-ai spus lui Iuda.

— Da, răspunse Rocard, fără tragere de inimă. Ascultați, am de-a face cu multe persoane însemnate, oameni politici, generali superiori. Una dintre datoriile mele constă în a-l informa pe Iuda despre orice pare interesant.

— Așa că i-ai dezvăluit secretul lui Marie de Brissac? continuă Blake.

— Nu știam la ce voia să folosească toate informațiile, jur.

— Biet naiv, comentă Dillon. Implicat până peste cap, și totul părănd atât de romantic. Și Berger era exact la fel.

Rocard deveni țeapăn.

— L-ați cunoscut pe Paul? făcu el ochii mari. Voi l-ați ucis?

— Nu fi prost, răspunse Blake, și vino-ți în fire. Îți aduc un coniac.

Intră în salon. Rocard întrebă:

— Ce i s-a întâmplat lui Paul? Spuneți-mi.

— L-am dat de urmă și l-am interogat. Ne-a spus cum l-ai recrutat. Intenționeam să-l rețin, într-o casă conspirativă până se termina totul, dar a intrat în panică, a crezut că voiam să-l omorâm. A traversat strada în fugă și l-a lovit un autobuz. Asta-i adevărul.

— Bietul Paul!

Ochii lui Rocard se umeziseră.

— Am fost...

Ezită.

— Prieteni.

Blake reveni cu un coniac mare:

— Încearcă-l pe-ăsta, poate-ți ajută.

— Mulțumesc.

— În regulă, urmă Dillon. Acum, spune-ne ce i s-a întâmplat lui Marie. Haide, nu mai ai nimic de pierdut.

— Luda a telefonat și mi-a ordonat să cumpăr o

vilișoară pe coasta de nord-est a insulei Corfu. Trebuia s-o conving pe Marie să-și petreacă vacanța acolo.

— De ce în Corfu?

— N-am idee. Am putut-o convinge ușor fiindcă, de la moartea mamei ei, își umplea timpul plecând în vacanțe de pictură peste tot.

— Nu ți-a trecut prin minte că putea să aibă un motiv necurat? Întrebă Blake.

— Sunt obișnuit să-i execut ordinele, așa procedează el. Nu m-am gândit. Răul se făcuse.

Clătină din cap.

— Pur și simplu nu m-am gândit. N-aveam idee că avea să se întâmple ceea ce s-a întâmplat. Țin la Marie, dintotdeauna am ținut la ea, de când era mică.

— Dar l-ai ascultat pe Iuda orbește? reluă Blake.

— Amintiți-vă de Auschwitz, domnule Johnson. Sunt un bun evreu. Îmi iubesc poporul, iar Israelul e speranța noastră. Doream să ajut, nu vă dați seama?

Iar Dillon fu cel care îi puse o mână pe umăr.

— Îmi dau seama. Înțeleg perfect.

— Știi ce intenționează să-i facă? Întrebă Blake.

Rocard nu știa, se văzu imediat limpede.

— S-o folosească în vreun soi de negociere, presupun.

— De fapt, o va executa marți, dacă tatăl ei nu semnează un ordin executiv pentru ca armata americană să atace Irakul, Iranul și Siria.

Îngrozit de-a binelea, Rocard păru să îmbătrânească brusc, vizibil.

— Ce-am făcut? Marie, ce-am făcut?

Se ridică și merse până lângă parapet, privind în sus ploaia.

— N-am vrut nimic din toate astea, martor mi-e Dumnezeu.

Dillon se întoarse spre Blake Johnson:

— Îl cred, nefericitul.

Când se răsuci la loc, Rocard nu mai era. Dispăruse de parcă nici n-ar fi existat. Dillon și Blake alergară la margine. Deasupra râului se învoldura ceața, ca și cum s-ar fi ridicat un braț, după care se liniști din nou. Dillon se îndreptă, cu mâinile încordate pe copastie.

— Aș zice că orice om are o limită a suferinței.

Blake se întoarse spre el, cu o expresie chinuită:

— Dar n-am rezolvat nimic, Sean, n-am înaintat nici cu un pas. Ce facem acum?

— Ei, de tine nu știu, dar eu cobor la bar să-mi iau un whisky irlandez cât toate zilele. Pe urmă, ne întoarcem la Londra, să-i ducem lui Ferguson și vestea asta proastă.

Președintele avusese dificultăți în încercarea sa de a-l găsi pe Archie Hood. Nu era acasă, cu siguranță, dar un telefon dat firmei de drept la care încă mai era consultant se soldase cu obținerea unui număr din Insulele

Cayman, unde plecase într-o vacanță.

În sfârșit, Cazalet dădu de el.

— Archie, golan bătrân. Aici Jake Cazalet. Unde ești?

— Domnule președinte, sunt pe terasa unei fermecătoare vile, deasupra unei plăji cu palmieri, și am în mână un pahar de șampanie. Mai sunt și înconjurat de femei frumoase, trei la număr, care întâmplător sunt nepoatele mele.

— Archie, am nevoie de ajutorul tău, strict prezidențial-confidențial. O chestiune de importanță vitală. Nu-ți pot explica de ce, pe moment, dar sper să-ți spun până la urmă.

Glasul bătrânului se schimbă:

— În ce fel vă pot fi de folos, domnule președinte?

— Levy, Samuel Levy, îți spune ceva?

— L-am cunoscut bine. Era multimilionar, din firma de navlosiri a familiei, dar a ales dreptul și a vândut compania când a moștenit-o. Un avocat strălucit. O făcea

de-amorul artei. Nici n-avea nevoie de bani. E mort cam de cinci ani.

— Și fiul lui, Daniel Levy?

— Ei, ăsta e mai ciudat. Mare erou de război în Vietnam, apoi s-a întors cu totul spre Israel. A intrat în armata israeliană și a luptat în războiul de Yom-Kippur. Sigur, au avut o mare tragedie de familie, acum câțiva ani.

— Ce anume?

— Mama lui Dan Levy și sora lui căsătorită s-au dus să-l viziteze, într-o vacanță. Amândouă au murit în dinamitarea unei stații de autobuz din Ierusalim. Bătrânul nu și-a mai revenit. La costat viața.

Jake Cazalet făcu un efort să-și păstreze calmul.

— Și cu Daniel Levy ce s-a mai întâmplat?

— A moștenit aproape o sută de milioane de dolari, o casă în Eaton Square, la Londra, un castel în Corfu. Ultima oară am auzit că era colonel în trupele aeropurtate israeliene, dar a demisionat. A avut loc un scandal. Executase niște prizonieri arabi, sau cam așa ceva.

— Un castel în Corfu, zici?

— Sigur, l-am vizitat și eu odată, cu ani în urmă, când era al tatălui lui. Făceam o croazieră cu soția mea, iar Corfu era unul dintre punctele de escală. O clădire ciudată, pe coasta de nord-vest, numită castelul Koenig. Se pare că, pe vremuri, a aparținut unui baron german. Friților le-a plăcut întotdeauna insula Corfu. Dacă țin bine minte, acolo s-a născut prințul Philip.

Făcu o pauză.

— Te-ajută cu ceva toate astea?

— Dacă mă ajută? Archie, mi-ai făcut cel mai mare serviciu din cariera ta. Într-o zi, vei ști de ce, dar pentru moment, secret desăvârșit.

— Domnule președinte, aveți cuvântul meu.

Când Teddy intră în Biroul Oval, președintele stătea în picioare la fereastră. Se întoarse, trepidând de o energie

vizibilă.

— Nu scoate o vorbă, Teddy, ascultă doar.

La sfârșitul relatării, Teddy spuse:

— Totul se leagă, Iuda i-a spus lui Dillon că-i fuseseră omorâte niște rude. Vreau să spun, se potrivește al dracului de bine.

— Deci, totul demonstrează că ea și inspectoareșefă Bernstein se află în acest castel Koenig. Când au răpit-o, spunându-i că o aștepta un zbor cu avionul, înainte de a o droga, n-au făcut decât s-o inducă în eroare.

— Și ce facem, trimitem comandourile infanteriei marine, împrumutăm S.A.S.-ul de la britanici?

— Nici vorbă, Teddy. La primul semn, o să le omoare.

Cazalet întinse mâna după Codex.

— Să vorbim cu Ferguson.

De fapt, Ferguson tocmai terminase de vorbit cu Dillon, aflat la bordul Gulfstream-ului, în drum spre Londra. Ascultă ceea ce avea de spus Cazalet.

— Teddy are dreptate, se leagă, domnule președinte. Mă tem că Rocard, avocatul familiei de Brissac, l-a urmat prematur pe Berger în mormânt, dar înainte de a muri a indicat o legătură cu Corfu.

— Deci, ce facem?

— Am asociați în Corfu, fiindcă timp de câțiva ani am făcut trafic ilegal în Albania încă dominată de comuniști, care e imediat peste mare, cum știți. Oamenii folosiți de mine sunt cei mai potriviți pentru o asemenea operațiune. Dillon și Blake Johnson vor sosi la Farley Field cu Gulfstream-ul. Îi aștept acolo, îi pun la curent și plecăm spre Corfu cât de curând posibil. Aveți încredere în mine, domnule președinte. Ținem strâns legătura.

Jake Cazalet închise Codex-ul, iar Teddy îl întrebă:

— Ei?

Președintele îi explică.

Ferguson stătu un timp pe gânduri, apoi sună la un

număr din Corfu. Răspunse o femeie, în limba greacă:

— Da, cine e?

— General de grigadă Ferguson, se prezintă el în engleză. Tu ești, Anna?

— Dă, domnule general de brigadă. Mă bucur să vă aud.

— Am nevoie de haimanaua aia de bărbat al tău.

— Astă seară nu, domnule general, lucrează.

— Știu eu ce înseamnă asta. Când se-ntoarce?

— În vreo patru ore, poate.

— Spune-i că am să-l caut și neapărat să mă aștepte, Anna. Se plătește gras.

Închise telefonul, se duse la un gheridon și-și turnă un scotch, oprindu-se la fereastră să-l savureze.

— Gata, ticălosule, venim să punem mâna pe tine, spuse el.

În acel moment, Constantin Aleko se afla la timona navei sale de pescuit, „Iubita cretană”, la jumătatea distanței dintre Corfu și Albania, cu capul părându-i desprins de trup, în lumina habitaculului. Ploua ușor, iar dinspre mare bătea un vânt slab.

Aleko avea cincizeci de ani. Cândva, locotenent în marina greacă, își încheiase cariera rezonabil de distinsă lovind un căpitan, în timpul unei încăierări la beție, pentru o femeie, într-un bar din Pireu.

Prin urmare, se întorsese acasă în micul port Vitari din Corfu și plătise din compensație avansul pentru „Iubita cretană”, un vas chipurile de pescuit care avea genul de motoare capabile să atingă douăzeci și cinci de noduri. Susținut de iubita lui soție, Anna, profitase de contrabandă la maximum, folosindu-și în scopuri proprii cunoștințele extinse despre litoralul albanez pe care le dobândise în marină. Comerțul cu țigări era deosebit de lucrativ. Albanezii plăteau aproape oricât pentru mărcile engleze și americane.

Desigur, erau niște lichele nesigure și trebuie să fie atent la ei, motiv pentru care îi avea alături pe cei doi nepoți ai săi, Dimitri și Iani; și pe vărul soției, bătrânul Stavros. Stavros fu cel care-i aduse acum cafeaua, în timp ce ploaia bătea în ferestrele timoneriei.

— Mă încearcă o presimțire nasoală. Ticălosul ăla albanez, Bolo, n-am încredere-n el nici cât negru sub unghie. Vreau să zic, a-ncercat să ne tragă-n piept data trecută, cu încărcătura aia de scotch.

— Am avut grijă, alarmist bătrân, crede-mă. Știu cum să mă descurc cu drojdiile ca Bolo.

Constantin bău din cafea.

— Excelentă. Poftim, ține timona în locul meu. Am o vorbă cu băieții.

Stavros trecu la cârmă, iar Aleko străbătu puntea, prin dreptul năvoadelor strânse, pentru a coborî scara. În cabina mare, Dimitri și Iani îmbrăcau costumele de scafandri. Pe masă se aflau două automate Uzi.

— Auzi, unchiule, îl întâmpină Iani. Crezi că maimuțoii ăia albanrezi vor încerca să ne-atace?

— Sigur că da, prostule, răspunse Dimitri. Altfel, de ce ne-am mai bate capul?

— Bolo îmi datorează cinci mii de dolari americani pentru încărcătura asta de țigări Marlboro, spuse Aleko. Am toate motivele să cred că va încerca să le ia pe degeaba. Deci, știți ce aveți de făcut. Nu vă trebuie butelii. Săriți doar la momentul potrivit, înotați până-n cealaltă parte a navei și nu le uitați pe astea.

Ridică unul dintre Uzi-uri, iar Dimitri întrebă:

— Cât de departe merge?

— Dacă trag în voi, trageți și voi în ei.

Îi lăasă să continue și reveni pe punte. Intrând în timonerie, aprinse două țigări și-i dădu una lui Stavros.

— O noapte perfectă.

— N-ar strica, răspunse Stavros, fiindcă dacă nu mă-

nșel, au apărut.

Celălalt vas era foarte asemănător, cu năvoade întinse între catarg și tambuchi. Doi oameni lucrau pe duneta pupa, părând să sorteze peștii în lumina galbenbolnăvicioasă a unui felinar agățat de colțul timoneriei. La cârmă stătea unul pe care Aleko nu-l mai văzuse, iar lângă el Bolo fuma o țigară. Era un om de patruzeci și cinci de ani, voinic, cu umerii enormi în vestonul marinăresc și, sub chipiu, o față cu acel farmec nepăsător numai al oamenilor cu adevărat nesinceri. Ieși pe punte.

— Hei, bunul meu prieten Constantin. De data asta ce mai ai pentru mine?

— Ce mi-ai cerut, țigări Marlboro, pentru care îmi vei plăti cinci mii de dolari americani, fără niciun chef, ca de obicei.

— Dar, Constantine, sunt prietenul tău, scoase Bolo din buzunar un teanc de bancnote legate cu un elastic. Poftim, uită-te cu ochii tăi. Sunt aici toți.

Îi aruncă pe celălalt vas.

— Unde mi-s țigările?

— Sub plasele de-acolo. Arată-i-le, Stavros.

În timp ce Aleko număra grăbit banii, Stavros trase năvoadele, dezvăluind câteva cutii mari de carton. Cei doi marinari ai lui Bolo veniră lângă el și le transbordară. La sfârșit, trecură înapoi peste parapeti.

Aleko ridică privirea:

— Da, sunt toți. Uimitor.

— Nu-i așa? Iar acum, mi-i iau înapoi.

Bolo se aplecă în timonerie și scoase un pistol-mitralieră din al doilea război mondial, tipul german numit Schmeisser, preferat de partizanii italieni. Cei doi mateloți scoaseră și ei revolverele.

— Trebuia să m-aștept, spuse Aleko. Lupu-și schimbă părul...

— ...dar năravul, ba, teamă mi-e. Hai, dă-mi banii, că de nu vă omor pe toți și vă scufund naibii.

— A, n-aș crede.

Dimitri și lani, ca două umbre negre în costumele lor de cauciuc, se strecurară pe sub copastia din cealaltă parte a vasului albanez.

Se ridicară amenințători, cu automatele Uzi în mâini.

— Bună seara, căpitane Bolo, salută lani.

Albanezul se răsuci alarmat, iar lani trase o rafală scurtă care îl nimeri în brațul drept, făcându-l să scape Schmeisserul. Dimitri ochise deja cu grijă și slobozi un singur glonț, lovind un marinar în picior. Acesta căzu, iar celălalt dădu drumul pistolului și ridică mâinile.

— Mi-a plăcut, comentă Aleko. Înapoi la bord, băieți, și să mergem.

În timp ce spațiul dintre nave se lărgea, Bolo rămase ținându-și brațul cu mânăca îmbinată de sânge, schimonosit de durere.

— Fir-ai al dracu', Constantine.

— Nu ești decât un ageamiu, îi făcu Constantin cu mâna. Cred că un timp n-o să ne mai vedem.

Băieții coborâră sub punte să se schimbe, iar Stavros mai făcu cafea, în timp ce Aleko lua cârma. Când bătrânul reveni, puse cana pe hartă și spuse:

— Un lucru nu înțeleg: de ce n-am luat înapoi țigările?

— Un târg e un târg, rânji Aleko. Dar tocmai am chemat canoniera care patrulează pe canal în noaptea asta. Locotenentul Kitros e la comandă. Cândva, mi-a fost subaltern, în marină, l-am dat poziția, dar fără probe materiale n-ar fi de cine știe ce folos.

— Țigările?

— Exact.

— Afurisit deștept ce ești.

— Da, știam. Acum, hai acasă în Vitari.

Vitari era un mic port pescăresc, pe coasta de nord-est a insulei Corfu, iar „acasă” era o tavernă de pe colina cu vedere spre port. Anna se ocupa singură de ea, o femeie frumoasă și foarte bronzată, purtând o năframă și îmbrăcăminte țărănească neagră, tradițională. Îi era devotată soțului ei, singurul ei regret fiind faptul că nu-i putuse face copii. În bar se aflau vreo zece pescari, serviți de o fată localnică, iar când intra echipajul „Iubitei cretane” se schimbară saluturi.

— Voi trei beți un rând, spuse Aleko. Eu sunt în bucătărie, cu Anna.

Femeia amesteca tocană de miel într-o oală de tuci, pe aragaz, și se întoarse zâmbind.

— Ai avut succes?

Aleko o sărută pe frunte, își turnă un pahar de vin roșu dintr-un ulcior de pe masă și se așează.

— Bolo a încercat să ne-o facă.

— Ce s-a întâmplat? se întunecă Anna la față.

Îi povesti, iar când termină, soția lui spuse:

— Porcul. Sper să-l găsească Kitros. Ar trebui să ia cinci ani.

— A, pune Kitros mâna pe el, ba bine că nu. L-am instruit personal pe tânărul ăsta.

— Ai primit un telefon de la Londra, din Anglia. Generalul de brigadă Ferguson.

Aleko se îndreaptă în scaun:

— Ce voia?

— A zis că ies bani grași și că te mai caută.

— Pare interesant. Oricum, întotdeauna a plătit bine.

— E și cazul. Drumurile alea pe care le-ai făcut pentru el pe coasta albaneză au fost periculoase, Constantine. Dacă te prindeau comuniștii...

— Îți faci prea multe griji, femeie, o întrerupse el, ridicându-se s-o cuprindă cu mâinile de talie. Bine că te iubesc.

Stavros și băieții intrară cu paharele.

— Tot vă mai giugiuliți, la vârsta voastră? constată Stavros.

— Of, taci din gură și șezi, replică Anna.

Se așezară, iar ea le puse în față farfuriile. Aleko spuse:

— Anna mi-a zis că vechiul nostru prieten, generalul de brigadă Ferguson, m-a sunat de la Londra.

Imediat li se trezi interesul.

— Pentru ce? întrebă Iani. Iarăși Albania?

— Nu știu, răspunse Aleko. A spus că plătește gras și mai revine.

— La naiba, sună bine, comentă Dimitri.

Anna aduse oala și începu să le pună de mâncare.

— La mai terminați și mâncați aici.

Peste vreo zece minute, telefonul din birou sună, iar Aleko se ridică să răspundă.

— Generale, salută el, într-o engleză perfectă. Și ce pot face pentru dumneata? Tot Albania, tot Albania?

— De data asta, nu. Spune-mi ce știi despre un loc numit castelul Koenig.

— Cam la cinspe mile nord de-aici, pe coastă. Proprietatea unei familii americane, de mulți, mulți ani. Levy pe nume.

— Din câte știi, acum e cineva acolo?

— Au doi bătrâni servitori angajați. Castelul a fost moștenit de un fiu pe nume Daniel. Un fel de erou de război, în Vietnam, cred. Până și pentru israelieni a luptat. Vine și pleacă, aud. Foarte popular printre localnici. Dar, i-ascultă, despre ce e vorba?

— Am motive să cred că ține ostatice două femei. Una e asistenta mea, inspectoarea șefă Bernstein. Nu contează cine este cealaltă, e strict secret.

— Chestii politice?

— Mai degrabă terorism. Vin cât pot de repede, cu un

avion particular, și voi avea cu mine doi agenți operativi de clasa întâi. Intenționăm să le eliberăm pe cele două femei, Constantine, și am nevoie de ajutorul tău. Ies bani foarte frumoși la afacerea asta.

— Lasă-i acum în pace. Pentru ce există prietenii? Când sosiți?

— Pe dimineață. Mă va aștepta un Range Rover la aeroport și traversăm insula, până la tavernă. „Iubita cretană” e în stare bună, sper?

— Perfectă. Te gândești s-o iei pe mare?

— Probabil.

— Am o idee. Dă-mi un număr unde să te găsesc.

— Nicio problemă. Notează mobilul meu. E prin satelit, așa că mă poți prinde chiar și în avion. La ce te gândești?

— Dau acum o fugă pân-acolo. Am un văr pe nume Goulos, cu o mică fermă lângă castel. Voi vedea ce pot să aflu.

— Abia aștept să te mai aud.

Aleko reveni în bucătărie, își luă vestonul de marinar din cuier și se îmbracă.

— Da' nu ți-ai terminat masa, protestă Anna.

— Mai târziu, e ceva important.

Deschise un sertar, scoase un Browning și îl verifică, apoi îl băgă în buzunar.

— Care-i treaba? se interesă Stavros.

— Îți explic mai târziu. Iau motocicletă ta Suzuki, lani, așa că dă cheile-ncca'.

lani se supuse.

— Unde te duci?

— Până la văru-meu Goulos. Se întâmplă ceva suspect la castelul Koenig și aș vrea să știu ce anume.

Mesajul care îi aștepta pe Dillon și pe Blake când ajunseră la Farley Field era clar. Trebuia să aștepte vești

de la Ferguson. Se alăturară piloților din popota R.A.F. și erau pe la jumătatea mesei când sună mobilul lui Dillon. Dădu din cap spre Blake, se ridică și ieși pe ușa popotei, răspunzând la telefon când ajunse pe pistă.

— Știu că aștepți cam de multșor, începu Ferguson, dar s-au întâmplat multe. Știu unde e, în Corfu, și am aflat cine e Iuda.

— Dar cum?

Ferguson îl informă pe scurt.

Când generalul sfârși, Dillon întrebă:

— Și acum?

— Vin și eu curând la Farley. Cere-i căpitanului Vernon să pregătească un plan de zbor. Trebuie să mă consult cu Aleko, bineînțeles.

— Deci, atacăm de pe mare?

— Mi se pare logic.

— Vom avea nevoie de materiale.

— Aleko are o gamă extinsă de echipamente, dar aduc și eu câteva de la armurier.

— Perfect. Deci, ne vedem când ne vedem.

Dillon reintră în popotă și se așează.

— Am vorbit cu generalul de brigadă Ferguson, îi spuse el căpitanului Vernon. Îi trebuie un plan de zbor pentru Corfu.

Blake își ridică privirea, încruntându-se nedumerit.

— Nu știu dacă e posibil, până dimineață, își împinse Vernon farfuria, ridicându-se.

— Vin și eu, îl urmă locotenentul Gaunt.

— Ce naiba se-ntâmplă? întrebă Blake.

— Le-am găsit, grație lui Teddy și desenului ăluia cu corbul. Nu era israelian, Blake, ci american, Iuda e unul de-ai tăi.

— Atunci explică-mi, pentru numele lui Dumnezeu, ceru Blake. Totul.

Când armurierul de la Ministerul Apărării bătu la ușa cabinetului lui Ferguson, îl găsi pe general la fereastră, privind spre Horse Guards Avenue.

— A, domnule Harley.

— Domnule general, aproape că-și pocni Harley călcâiele; fost sergent major, luptase în războiul din Coreea alături de Ferguson. Cu ce vă pot ajuta?

— O operațiune la negru, sergente, la foarte negru. Ai autorizația pe birou.

— Vă mulțumesc, domnule.

Harley o luă, o împături și o vârî în buzunar, după care luă hârtie și pix.

— Ce vă trebuie?

— Trei scurte matlasate, cel mai recent tip, negre. Costume negre. Grenade ofensive, ochelari de noapte și un binoclu cu infraroșii cât mai bun.

— Armament, domnule?

— Pistoale cu surdină, bineînțeles, și automate cu amortizor. Ce mi-ai propune?

— Browninguri cu surdină ca pistoale, domnule, armele preferate și acum de S.A.S., iar ca automat, aș rămâne pe Uzi. Cel mai recent model inventat de israelieni e o variantă superbă, cu amortizor. Altceva?

— Semtex-ul prinde bine oricând. Mă gândesc să sparg niște uși.

— Vă pregătesc o cutie. Încărcături mici, pentru pixuri de cinci secunde, și calupuri de trei-patru sferturi de livră pentru obiective mai mari, plus un sortiment de ceasuri diverse.

— Excelent. Cât poți de repede, sergente, și să mi le trimiți la Farley Field.

— Mă ocup personal, domnule, împături Harley hârtia. Parc-ar fi una din comenzile pe care mi le dă domnul Dillon.

Ezită.

— Am auzit un zvon, domnule general. Sper că nu-i adevărat.

— La Farley Field, sergente, cât mai repede.

— Desigur, domnule.

Aleko ajunsese repede mergând pe șoseaua principală, după care coti pe un drum îngust, în apropiere de destinație, manevrând încet pe suprafața accidentată, la lumina farului. Când intră în curtea fermei era miezul nopții, dar în bucătărie mai ardea lumina și un câine începu să latre. Aleko opri motorul și propti motocicleta pe cric. Ușa se deschise, iar Goulos, un bărbat vârstnic, cărunt, apărui cu o pușcă în mână.

— Cine ești?

— Văru-tău, fraiere, Constantin. Lasă arma jos.

Câinele, care se repezise spre el lătrând, începu să schieune și să-i lingă mâna.

— Ce oră e? Întrebă nemulțumit Goulos.

— Poftește-mă-n casă și-ți explic.

— Bine, intră. Nevastă-mea e plecată, așa că trebuie să te mulțumești cu mine.

Aleko luă un pachet din suportul lateral al motocicletei Suzuki și îl urmă. Era o bucătărie de țară, cu dușumea pietruită, foc în vatra deschisă și mobilă de brad. Puse pachetul pe masă.

— O mie de țigări Marlboro, cadou de la mine.

Goulos aproape că-și ieși din minți.

— Astea-s ca aurul, așa de scumpe. Aproape prea bune ca să le consumi, da' am să le fumez.

— Poftim, ia deocamdată una de la mine și să bem ceva.

Goulos se duse la cisternă, o deschise și scoase o sticlă.

— Am aici un vin nemțesc, numit Hock. Delicios când e rece, iar cisterna e mai bună decât un răcitor.

Luă un tirbușon și destupă sticla, turnând în două

pahare, apoi luă o țigară de la Aleko.

— Minunat, suflă el fumul. Deci, voi muri puțin mai curând. Cui îi pasă? Am auzit că-ți merge foarte bine cu contrabanda, în ultima vreme.

— Onorabil.

— Ce prostie, câștigi o avere. Și, ce vrei de la vărul tău bătrân și sărac?

Aleko mai turnă Hock.

— Mi-ești rudă, Goulos, și te iubesc, dar dacă-n afacerea asta mă lași baltă, cu mâna mea te omor.

— Chiar așa de importantă e? La urma urmei, de ce sunt rudele pe lume? Hai, zi-mi.

— Castelul Koenig.

Goulos nu mai zâmbi.

— Ai o problemă acolo?

— S-ar putea. Una serioasă. Spune-mi tot ce știi.

— Păi, e al familiei ăleia americane, de ani de zile. Proprietarul actual este, sau a fost, colonel în armata israeliană, Levy îl cheamă. Familia a fost întotdeauna foarte simpatizată prin partea locului. Venea aici în vacanțe când era mic, a învățat puțin grecește, da-n ultima vreme...

Ridică din umeri.

— ...nu mai e același.

— În ce sens?

— Păi, a avut întotdeauna îngrijitori, pe Zachras și pe nevastă-sa, fiindcă nu venea la castel decât din când în când, dar acum două luni i-a dat afară fără nicio explicație.

— Și pe urmă?

— Au apărut cinci tineri, toți israelieni. De-atunci, n-au mai plecat de-aici. Unul din ei, numit Braun, face cumpărăturile la magazinul din sat. Nu știe greaca, așa că vorbește în engleză.

Îi mai turnă lui Aleko un pahar de Hock.

— Acum sunt aici, știu sigur, și colonelul Levy la fel.

Despre ce-i vorba, Constantine?

— Oameni ai dracu', despre asta-i vorba. Cred că țin sechestrare două femei.

Goulos zâmbi încântat:

— Ia te uită ce coincidență! Micul Stefanos, câprarul meu, era acu' câteva zile pe pajiște, aproape de castel. A intrat în dumbrava de măslini, să caute o capră rătăcită, și a văzut în curte. Cineva a venit cu o mașină, iar doi dintre israelieni au ajutat o femeie să coboare și au dus-o pe poarta principală, ținând-o între ei.

— Dumnezeuule, exclamă Aleko. Deci, asta e.

— Nu, nu-i numai atât. Ieri a trecut iarăși pe-acolo și s-a întâmplat același lucru, numai că de data asta femeia adusă a trebuit să fie purtată pe brațe.

Aleko bătu cu pumnul în masă:

— Am spus eu, vere, aici nu-i lucru curat.

— Și ce-ai de gând să faci?

— A, ceva ce se cuvine, surâse Aleko; se ridicară și-și strânseseră mâinile. Fumat plăcut, îi mai ură el, ieșind și îndreptându-se spre Suzuki.

Când reveni la cârciumă, nepoții săi și Stavros stăteau la bar, cu Anna în spatele tejghelei; restul clienților plecaseră.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Anna.

— Mai întâi, îi telefonez generalului Ferguson și pe urmă vă explic.

Intră în birou, pentru a reveni peste cinci minute.

— Gata. Ce vreți să știți?

Ferguson primise apelul în timp ce stătea pe bancheta din spate a Daimlerului, în drum spre Farley Field. În viața lui nu se mai simțise atât de însuflețit. Reflectă câteva minute, apoi îi telefonă președintelui pe mobil. Cazalet tocmai lua sandvișurile și cafeaua cu Teddy, în Casa Albă, când răspunse la telefon.

— Confirmare totală, domnule președinte. Omul meu

local a stabilit că acolo sunt.

— Slavă Domnului! exclamă președintele. Acum ce urmează?

— Măine facem tot ce trebuie. Mă duc cu Dillon, Blake Johnson și oamenii mei locali. Ținem permanent legătura.

— Îți mulțumesc, răspunse Cazalet, apoi se întoarse spre Teddy. Sunt acolo, zise el simplu. În castelul Koenig. Ferguson a obținut confirmarea.

Singurul neajuns era timpul. La Farley Field, ploua monton, iar Ferguson stătea în micul birou pe care i-l pusese la dispoziție comandantul aerodromului, discutând cu Blake și Dillon. Căpitanul Vernon și locotenentul

Gaunt intrară. Gaunt despătură pe birou o hartă.

— Lată, domnule general, zbor în linie dreaptă peste Franța, Elveția, nordul Italiei și în josul Adriaticii, până la Corfu.

— Ce distanță e?

— Aproape o mie patru sute de mile.

— Cât va dura?

— În mod normal, aş spune trei ore, lăsând loc pentru orice neprevăzute, dar deocamdată vremea este atât de urâtă în Marea Britanie, încât nu mi se aprobă plecarea până la opt dimineață.

— Fir-ar al dracu-l se enervă Ferguson.

— Regret, domnule general, eu nu pot face nimic.

— Da, nu e vina dumitale. Atunci, continuă în sistemul ăsta orar.

Vernon ieși, iar Dillon deschise glasvandul și privi afară, spre ploaie.

— Infectă noapte.

— Știi, nu mi-o mai aminti și tu, spuse Ferguson.

Blake declară lucrul cel mai evident:

— Chiar dacă nu ajungem în Corfu decât la prânz și încă ne mai rămâne să traversăm insula cu Range Roverul,

tot nu prea contează. Indiferent de plan, dacă e vorba de atacul castelului Koenig, trebuie să așteptăm întunericul.

Ferguson dădu din cap:

— Ai dreptate, desigur.

Își împinse scaunul înapoi, ridicându-se.

— Câteva ore de somn, domnilor. Să profităm cât mai avem timp.

CAPITOLUL 14

Încă mai ploua, a doua zi dimineată, când decolară, urcând constant prin vremea proastă până la cincisprezece mii de metri. Sergentul Kersey aduse cafea, un ceai pentru Dillon, și se retrase.

— Mai putem revedea o dată ce ne-a livrat sergentul-major Harley?

Ferguson îi spuse, iar Dillon dădu din cap.

— Par adecvate. Mă bucur că n-ați uitat de sarcinile alea pentru uși.

Generalul zâmbi blajin:

— Ți-aș reaminti, Dillon, că fac meseria asta de mai mult timp decât tine?

— Sunteți sigur? Întrebă nevinovat Dillon. Nu v-aș fi crezut așa de bătrân.

— Ofițer inferior de nouăsprezece ani, în Cârligul din războiul coreean, cum știi prea bine.

— Am auzit tot timpul că a fost îngrozitor acolo, interveni Blake.

— S-ar putea spune. Război de tranșee, ca în primul război mondial. Stai cu un regiment de șapte sute cincizeci de oameni, iar chinezii atacă la nivel de divizie, de obicei în jur de douăsprezece mii.

Ridică din umeri.

— Povești de-ale bătrânilor. Pe cine mai interesează?

— Ei, te-ai ales cu o Cruce Militară, lucru deloc rău la nouășpe ani, bulangiu bătrân, replică Dillon. Hai să ne mai uităm o dată la harta aia.

Ferguson o scoase din servietă și o despături. Era o hartă simplă, pe scară mare, a insulei Corfu.

— Aici vom fi noi, la Vitari, ăsta-i satul lui Aleko, și a spus că la vreo cînșpe mile spre nord de Castelul Koenig.

— Dar nu e însemnat, observă Blake.

— Păi, nici n-are cum să fie, pe o hartă de genul ăsta.

Ferguson îl privi pe Dillon:

— Crezi că se poate face?

— La adăpostul întunericului, da.

— E o prolemă. Aleko și băieții lui sunt oameni de nădejde, una din cele mai bune bande de tăietori de beregată din câți am folosit, dar împotriva lui Iuda, sau a lui Levy, cum cred că se cuvine să-l numim acum...

Clătină din cap.

— Un militar de prima categorie și aş deduce că toți oamenii lui au luptat în armata israeliană.

— Nu contează, răspunse Dillon. Oricum e o operațiune individuală. Aleko și ai lui nu vor face decât să mă debarce și să rămână pe mare, în așteptarea semnalului de a reveni la nevoie.

— Cea mai proastă idee pe care am auzit-o în viața mea, îi reproșă Blake. Cred că ai uitat să numeri, Sean. Levy are cinci oameni, din câte știm noi - cu el, șase - iar informația asta de la tine o avem. Ce naiba vrei să faci? Să te furișezi acolo și să-i omori pe rând, ca în filmele proaste?

— Cunososc interiorul castelului, știu unde să mă duc.

— Nu știi nici pe departe atât de bine cât ar trebui. Tu ai fost la etajul doi, Marie de Brissac la fel, iar pe-asta ai aflat-o numai fiindcă te-au coborât în pivniță. A, era să uit. Te-au dus în cabinetul marelui om, așa că știi unde e și ăla. În rest, zero.

— Deci, ce propui?

— Ai nevoie de întăriri, bunul meu prieten irlandez, și iată-mă.

— Nu e stilul tău.

— Două stagii în Vietnam, Dillon, și am omorât de câteva ori și în F.B.I. Nu mai discutăm.

Se întoarce spre Ferguson:

— Spuneți-i, domnule general.

Ferguson zâmbi.

— Sincer, mi se pare de la sine înțeles. Chiar și pentru mine am adus o salopetă și o vestă matlasată.

— Acum știi c-a-nnebunit lumea, murmură Dillon!

— Da, dacă stai să te gândești, voi rămâne pe vas. Totuși, e utilă scurta aia, dacă se trage asupra noastră, dar acum mi s-a făcut foame. Sergent Kersey!

— Ordonăți; domnule general?

— Îți tot spun, sunt general de brigadă în armata engleză. Nu știu ce vor ăștia doi, dar eu am poftă de-un ceai, pâine prăjită și marmeladă. Tocmai mi s-a trezit apetitul.

— Vine imediat, domnule general, spuse intenționat Kersey și se întoarce la bucătărie, zâmbind.

În cabinetul său, colonelul Dan Levy, cunoscut și sub numele de Iuda, stătea la fereastră privind afară, cu un trabuc neaprins în gură, când se auzi o bătaie în ușă și intrară cu toții, în frunte cu Aaron, dispunându-se în semicerc. Levy se întoarce cu fața spre ei.

— Bună dimineața, domnilor.

— Domnule colonel, dădu din cap Aaron. Ne-ați chemat.

— Este evident că operațiunea a ajuns într-un punct critic. Președintele trebuie să ia hotărârea de a semna planul Nemesis poimâine.

Cel care vorbi fu Braun:

— Domnule colonel, chiar credeți că o va face?

— Nu știu. Singurul lucru de care sunt convins e că, în caz contrar, o voi executa cu siguranță pe fiica lui. În acest sens, sunt hotărât.

Avea o expresie dură, incredibil de îndârjită.

— Este printre voi cineva care se îndoiește? îi privi el pe rând, cercetător. Pune cineva la îndoială cauza pentru care luptăm?

Răspunse Aaron:

— Firește că nu. Suntem cu dumneavoastră până la capăt. Orice-ar fi.

— Bine. Prin urmare, următoarele patruzeci și opt de ore sunt critice. VCE fac femeile, David? îl întrebă el pe Braun.

— Aseară, am dus-o pe Bernstein înapoi în camera ei, pentru noapte.

— Nu „pe Bernstein”, David, îl întrerupse Levy. Folosește titlul cuvenit. Personal, o admir enorm. Bine le-ar mai prinde în departamentul de investigații criminalistice din Ierusalim.

David Braun reluă, cam stânjenit.

— Am dus-o pe inspectoarea șefă înapoi în camera ei, pentru noapte. Încă n-am condus-o la contesă, fiindcă am amânat micul dejun până după această întâlnire.

— Dă-le tot ce vor, râse aspru Levy. Un mic dejun cu șampanie. De ce nu?

— Alte ordine, domnule colonel? întrebă Aaron.

— Deocamdată, nu-mi mai vine niciunul în minte. Sincer, nu avem motive de îngrijorare. După cum v-am mai spus, am ochi și urechi peste tot. Comandourile nu ne vor ataca, domnilor, Forțele Speciale nu se vor parașuta și nu numai pentru că nu știu unde ne aflăm, ci și fiindcă președintele Statelor Unite știe că, dacă face o singură mișcare, fica lui va muri pe loc. Nu-i așa, Aaron?

— Firește, domnule colonel.

— Cât de simplă de o operă de geniu, își aruncă Levy capul pe spate, izbucnind în râs. Dacă stau să mă gândesc, *sunt* un geniu, continuă el, cu ochii lucindu-i umezi.

Ceilalți se foiră stingheriți, iar Aaron spuse:

— Atunci, trecem la acțiune, domnule.

— Perfect. Cele două patrulare obișnuite la noapte prin curte. Două ore în schimb, patru ore pauză. Sunteți liberi, domnilor.

După ce ieșiră, Moshe, Raphael și Arnold plecară, lăsându-l pe David Braun cu Aaron. Braun era agitat, iar Aaron îl întrebă:

— Ai vreo problemă?

— Pentru prima oară, încep să-mi spun că e nebun, l-o fi afectat creierul soarele ăla din Sinai.

— Să te-audă cum vorbești, și ești mort, tâmpitule. Acum vino-ți în fire și du-le micul dejun.

Braun o scoase pe Hannah din camera ei, conducând-o pe coridor.

— Sper că ai dormit bine?

— Te doare-n cot dacă am dormit bine sau nu și atunci de ce te mai prefaci?

Descuie ușa de la camera lui Marie de Brissac și o introduse înăuntru.

— Vin în curând cu micul dejun.

Marie ieși din baie:

— Cine-a fost?

— Doar Braun. S-a dus după micul dejun.

— În dimineața asta a întârziat. Mă întreb de ce. Hannah se duse la fereastră și privi printre zăbrele.

Un vas de pescuit trecea la mică distanță de golf.

— Acum, de-aș arbora numai steagul țării lor, ar ști că suntem aici. În principiu, râse Hannah.

Marie arătă spre șevalet:

— Cum ți se pare?

Schița în cărbune se umpluse cu culoare și arăta excelent.

— Acuarelele nu s-ar fi potrivit, așa că a trebuit să folosesc creioane colorate.

— E minunat, aprecie Hannah. Pot să-l păstrez? Mi-ar

plăcea mult să-l pun în ramă.

În același moment, dându-și seama ce spusese, izbucni în râs.

— Bine măcar că ești optimistă, îi spuse Marie.

Peste zece minute, ușa se deschise, Braun împingând căruciorul înăuntru.

— În dimineața asta, jumări de ouă și cârnați.

— Sunt cușeri? întrebă Hannah.

— Ei, luăm ce se găsește, ridică el capacul unei farfurii. Pâinea e coaptă pe plan local, iar mierea este tot locală. Cafeaua este în termos.

— Și șampania? întrebă Marie, scoțând sticla din frapieră. A cui a fost ideea, a lui Iuda?

Braun se foi stânjenit.

— Păi, da, s-a gândit că s-ar putea să vă înveselească.

— Osânditul a mâncat un mic dejun copios? interveni Hannah.

— Foarte copios, dacă include și așa ceva, observă Marie. Louis Roederer Cristal, 1989. Iuda are gust, trebuie să recunosc. Nebun, desigur, dar cu gust.

— Este un mare om, izbucni Braun. În războiul de Yom-Kippur, când egiptenii ne-au luat prin surprindere, Iuda se afla la comanda unuia dintre cele mai strategice buncăre, cu o sută de oameni în subordine. Au luptat ca leii, în căldura aia arzătoare din Sinai. Când au sosit întăririle, nu mai rămăseseră decât opt în viață.

— E mult de-atunci, spuse Marie. M-aș fi așteptat să treacă peste asta, n atâta timp.

Braun se înfuriase.

— Peste ce să treacă? Peste ura arabilor, peste atacurile continue ale grupărilor teroriste ca Hamas? Cum rămâne cu Libanul și cu Golful, când Irakul ne-a atacat cu rachete?

— Bine, bine, te-am înțeles, răspunse Hannah.

— Ba nu înțelegeți nimic, iar dumneata ești evreică.

Ar trebui să-ți fie rușine. Ce ai de spus despre fratele lui Aaron, doborât din zbor deasupra Siriei și torturat? Dar despre cele două surori ale mele, sfârtecate în bucăți într-un autobuz cu studenți?

Era foarte agitat, iar Marie spuse:

— David, calmează-te, atâta-ți cer.

— Și Iuda.

După o scurtă pauză, Hannah întrebă încet:

— Ce-i cu el?

— Mama și sora lui, femei cumsecade venite din America să-l viziteze, ucise de o bombă într-o stație de autobuz din Ierusalim. Peste optzeci de morți și răniți. Vi se pare de râs?

— David, nimeni nu râde, îl încredința Marie.

Deschizând ușa, David se întoarse din prag.

— Crezi că eu mă bucur de ce fac, contesă? Îmi placi, îmi placi mult. Nu ți se pare o glumă enormă?

Și ieși, încuind ușa, iar Hannah spuse:

— Bietul băiat, tare mi-e că s-a îndrăgostit de tine.

— Ei bine, nu-i va folosi la nimic, și nici mie. Dar să începem jumările și am putea la fel de bine să destupăm și șampania.

— De ce nu? Știi povestea despre Louis Roederer Cristal și motivul pentru care e singura sticlă de șampanie străvezie?

— Nu, n-aș crede.

— A fost concepută de țarul Nicolae al Rusiei. A spus că dorea să poată privi șampania.

— Și uite cum a sfârșit, spuse Marie de Brissac, scoțând dopul.

Între timp, „Iubita cretană”, cu Stavros la cârmă, trecea prin dreptul castelului Koenig la câțiva kilometri în larg. În timonerie mai era Aleko, iar Iani și Dimitri lucrau la plasele de pescuit. Aaron, aflat pe metereze cu Moshe, o urmărea printr-un binoclu Zeiss, aducând nava în sharf.

Coborî binoclul.

— Doar un vas de pescari.

Moshe luă binoclul pentru a se uita și el.

— „Iubita cretană”. Da, am văzut-o legată în Vitari, când am fost după cumpărături.

Îi înapoie binoclul lui Aaron, care spuse:

— Abia aștept să se termine, într-un fel sau altul, dar să se termine odată.

— Nu pot să te contrazic, răspunse Moshe și se îndepărtă, cu un MI6 agățat la umărul stâng.

În timonerie, Aleko își reglă vechiul binoclu din marină, iar liniile castelului se reliefară clar, limpezi și precise.

— Doi oameni pe ziduri, spuse el încet, unul înarmat cu pușcă.

Mătură golful cu privirea.

— O vedetă marină într-o parte a pontonului, în cealaltă o șalupă – puternică, după cum arată. Pariez că fetița asta face treizeci de noduri.

Dădu din cap spre Stavros:

— Am văzut destul. Hai acasă.

În timp ce cârmea spre larg, Stavros spuse:

— Îți trebuie o armată ca să intri într-o fortăreață ca asta.

— Poate că nu. Să vedem cu ce vine Ferguson.

După ce ateriză pe aeroportul Corfu, Gulfstream-ul rula conform instrucțiunilor până într-o zonă retrasă, unde se aflau hangarele vechi și câteva avioane particulare. Acolo aștepta o mașină de poliție cu șofer, lângă care stătea un tânăr căpitan. Acesta se apropie, când Ferguson coborî primul scara.

— General de brigadă Ferguson? întrebă el într-o engleză corectă și-și strânsesă mâna. Mă numesc Andreas. Colonelul Mikali mi-a telefonat de la Atena, ordonându-mi să vă pun totul la dispoziție.

— Frumos din partea lui.

— Cu vama și pașapoartele s-a rezolvat și am un Range Rover pentru dumneavoastră. Mai pot face ceva?

— Ajută-ne să ne încărcăm materialele și am plecat, ceru Ferguson.

Diversele lăzi fură transbordate din cala avionului în Range Rover, după care căpitanul Andreas plecă.

— Foarte îndatoritor, acest colonel Mikali din Atena, comentă Dillon. iată-ne importând arme în țară. Are idei ce urmărim?

— Bineînțeles că nu, îi răspunse Ferguson, dar îmi datorează câteva servicii.

Se întoarse spre Vernon și Gaunt, lângă care stătea și Kersey.

— Domnilor, probabil sunteți extrem de intrigati, dar în acest moment nu vă pot spune nimic, decât că în viața dumneavoastrănați mai participat la o misiune atât de importantă. Dacă eforturile noastre de la noapte se fructifică, următoarea dumneavoastră destinație va fi Washington-ul.

— Atunci ar fi cazul să începem realimentarea, domnule general de brigadă, spuse Vernon.

Ferguson se așează pe canapeaua din spate a Range Roverului, Blake pe locul din față, dreapta, iar Dillon, la volan.

— Deci, aici devine interesant, domnilor, spuse el, și porni.

Când ajunseră în fața tavernei din Vitari, Aleko coborî treptele să-l întâmpine pe Ferguson, în timp ce acesta cobora din Range Rover.

— Ei, generale, arăți mai tânăr! îl îmbrățișă el cu putere, sărutându-l pe amândoi obraji.

— Termină cu prostiile astea grecești, îl admonestă Ferguson. El e Sean Dillon, în prezent principalul meu agent de forță.

Dillon îi dădu mâna.

— Ai recomandări bune, îi spuse el, într-o grecească acceptabilă.

— Ia te uită, un om umblat, comentă Aleko, în engleză.

— Și un prieten american, Blake Johnson.

Aleko îi strânse și acestuia mâna.

— Veniți pe-aici. Am închis taverna pe ziua de azi, așa că nu ne va deranja nimeni.

Iani, Dimitri și Stavros stăteau la bar, iar Ferguson îi salută ca pe niște vechi prieteni. Sub privirile lui Blake și Dillon, Aleko spuse:

— Grozav om, generalul. Acum câțiva ani, primise-un mesaj să-și ridice un agent din Albania. Ajungem pe plajă și găsim șase polițiști, iar generalul se strecoară pe la pupa cu un automat Sterling și-i ia din spate. Pe doi îi împușcă, pe ceilalți îi ia prizonieri.

— Fascinantă poveste, remarcă Blake.

Anna apăru cu cafele pe o tavă, o puse pe bar și îl îmbrățișă pe Ferguson, după care se făcu un nou rând de prezentări. În sfârșit, se așezară cu toții, trecând la treabă.

— Azi am făcut o recunoaștere a castelului, începu Aleko. Cu vasul de pescuit. Erau doi oameni pe metereze, unul cu o pușcă la umăr.

Ferguson dădu din cap:

— Și?

— Mă gândeam ca, dacă mergem acolo la noapte, să luăm și câteva bărci de pescari. Ar fi o acoperire bună.

— Excelentă idee.

— Deci, ce așteptați de fapt de la noi?

— Cei doi prieteni ai mei aci de față, înarmați până-n dinți, intenționează să pătrundă în castel și să le elibereze pe cele două femei ținute ostatice acolo. Cei șase locatari, adversarii, sunt toți foști militari israelieni.

— Maica Ta, Christoase, exclamă Iani. Poate ieși o

baie de sânge.

— Treaba lor, replică Aleko, și mie mi se pare că-și cunosc meseria. Deci, sarcina noastră e să-i debarcăm?

— Fără a alarma gărzile, preciză Dillon. E posibil?

— Orice e posibil, domnule Dillon. Ești scufundător? Avem echipamente.

— Da, sunt scafandru de înaltă calificare.

— Ei, asta pe mine mă exclude, interveni Blake. Acum câțiva ani, m-am nimerit lângă o explozie, într-un caz F.B.I., și mi s-a spart timpanul drept. Orice acțiune subacvatică e peste puterile mele.

— Nu contează, găsim noi ceva, îl asigură Aleko.

Dimitri se interesează:

— Cât se plătește, generale?

Ferguson privi spre Blake, care răspunse:

— În misiunea asta, banii nu contează, dar hai să zicem, o sută de mii de dolari.

Se lăsă o tăcere de moarte, după care lani întrebă:

— Și pe cine naiba trebuie să omorâm?

— Sunt oameni periculoși, îi spuse Dillon. Și știu să se descurce. S-ar putea să vă omoare ei pe voi.

— Da? Mai vedem, mai vedem, aruncă lani, cu teribilismul tinereții.

Aleko, însă, devenise serios.

— Mi-ai spus că o femeie e asistenta dumată, cea inspectoare șefă Bernstein.

— Exact.

— Deci, cealaltă femeie e cheia, cea cu adevărat importantă?

— Nu acum, Constantin. Într-o zi vei afla, dar acum, nu, răspunse Ferguson.

Dillon se ridică.

— Aș vrea să arunc o privire vasului, dacă se poate.

— Sigur, se întoarce Aleko spre restul echipajului. Nu e nevoie să veniți și voi.

— Iar eu l-am mai văzut, spuse Ferguson. Eventual, băieții să descarce echipamentele pe care le-am adus, armele și celelalte.

— S-a făcut, generale.

Aleko se răsuci spre Stavros:

— Duceți totul în magazie. Orice vă cere generalul, îi dați.

— Ne-am înțeles, răspunse Stavros.

Aleko îi chemă cu un semn din cap pe Dillon și pe Blake, conducându-i afară.

„Iubita cretană” continua să fie drapată cu năvoade puse la uscat, răspândind un miros sărat de pește, în amestec cu cel al mării. Dillon și Blake cercetară nava, în timp ce Aleko stătea pe banchetă, fumând o țigară.

— Deci, încă mai pescuiți? întrebă Dillon.

— De ce nu? Avem o ocupație când nu facem trafic în Albania și ne servește și de paravan.

— Vrei să spui că vama și marina nu știu cu ce vă ocupați?

Dillon privea prin bocaport, în sala mașinilor.

— Aveți aici destulă putere ca să propulsați un torpilor.

— Sigur că știu. Știe și sergentul de poliție, dar mi-e văr de-al doilea, și locotenentul de la comanda celei mai importante vedete de patrulare, dar pe el l-am instruit eu însumi, când eram ofițer de marină. Pe de altă parte, lucrurile trebuie să pară firești, din punctul de vedere al marinei.

— Așa că toți pot închide ochii cu cugetul împăcat? întrebă Blake.

Aleko zâmbi:

— Să-ți spun ceva. Hai la o mică plimbare și poate găsim o soluție și pentru problema dumitale.

Intră în timonerie și apăsă butonul de pornire. În timp ce motoarele se însuflețeau duduind, Dillon desprinsese

parâma de la pupa și o strânse, Blake făcând același lucru la prova.

„Iubita cretană” ieși din micul port, iar Aleko măriturația motorului, făcând nava să salte peste valuri. Soarele strălucea fierbinte și era foarte plăcut.

Când ajunseră la patru-cinci sute de metri în larg, Aleko opri motorul.

— Ia să aruncăm noi ancora.

Blake se ocupă de acest lucru, pe când Aleko se rezema de ușa timoneriei, iar valurile prelungi legănau vasul.

— Să ne imaginăm că bărcile de pescari își întind năvoadele la distanța asta de debarcaderul castelului. E cam același lucru.

— Ce adâncime? întrebă Dillon.

— Optzeci de stânjeni, pe alocuri o sută. În perioada aceasta a anului sunt sardine din belșug și nu înoată la adânc, așa că totul va părea firesc.

— Să ajungem la mal fără a fi văzuți, asta e problema, spuse Dillon.

— Păi, pe sub apă e cel mai normal.

— Dar nu și pentru mine, îi aminti Blake.

— Hai să facem oricum o încercare, fie și doar pentru a verifica posibilitățile. Ce zici, Dillon? Am echipamente destule în cabină.

— Sunt de acord. Condu-mă.

Aduseră pe punte două butelii de oxigen, iar Aleko mai scoase veste gonflabile, măști și înotătoare.

— De costume nu e nevoie. Coborâm numai până la cînșpe, douăzeci de picioare, iar la adâncimea aia apa este destul de caldă.

Se echipară ajutați de Blake. Când fură gata, Aleko deschise o cutie de unde scoase două Marathon-uri, dintre care pe unul i-l dădu lui Dillon.

— Ce-i ăsta? întrebă Blake, în timp ce Dillon îl pune

în funcțiune.

— Un computer de scufundare. Cea mai afurisită minune cu putință. Îți afișează automat adâncimea, timpul trecut sub apă, timpul rămas.

— E necesar? Nu credeam că apar probleme, când te menții la apă puțin adâncă.

— Poate apărea oricând posibilitatea unui oarecare rău de decompresiune, la orice adâncime - mică, dar există. Scufundările sunt un sport riscant.

— Okay, spuse Aleko, să merem.

Se răsturnă pe spate peste parapet. Dillon își strânse centura, se asigură că aerul circula liber prin supapă și îl urmă. Înghiți de câteva ori, pentru a-și egala presiunea din urechi, apoi porni după Aleko.

Apa părea să se întindă la infinit, foarte albastră și atât de limpede încât se distingeă nisipul alb al fundului, la vreo douăzeci și cinci de metri mai jos. Peste tot înotau pești, majoritatea mici, iar la un moment dat pe deasupra trecu o șalupă, Dillon fiind zguduit de undele de șoc ale turbulenței.

Continuă să înainteze la câțiva metri în spatele lui Aleko, simțind un curent dinspre larg care îi purta peste platforma continentală.

Când intrară în port, apa mai avea doar zece metri adâncime. Înotară pe sub chilele numeroaselor bărci de pescari, pentru a ieși la suprafață lângă treptele de piatră ale digului.

Aleko scuipe respiratorul și se uită la ceas.

— Cinspe minute. Nu-i rău, dar ne-a împins tot timpul curentul.

— Nu e prea potrivit pentru un drum înapoi, răspunse Dillon, moment în care lani apăru pe trepte, deasupra lor.

— Ce-i cu tine aici? întrebă Aleko.

— Nu prea aveau nevoie de mine la magazie, așa că

m-am gândit să văd ce faceți.

— Bravo, băiete. Mergi și adu barca pneumatică. Ne poți duce înapoi la vas.

Barca era neagră și avea un motor Mercury incredibil de zgomotos, chiar și când lani reduse turația.

În timp ce pluteau spre „Iubita cretană”, băiatul opri motorul, iar Aleko îi aruncă lui Blake un cablu.

— Cu asta e imposibil să ne apropiem de castel la adăpostul întunericului, constată Dillon. Decât cel mult vâslind.

— Nu fără dificultate, răspuse Aleko. Prin dreptul golfului ăluia trece un contracurent puternic. Poate atinge ușor două-trei noduri, destul ca să te abată dinspre țintă.

— Atunci, cum naiba vom face?

Blake se aplecase peste copastie, ascultându-i, iar Aleko spuse:

— S-ar putea să am o soluție.

Se întoarse spre lani:

— Acvamobilul e în cabina de la prova. Adu-l aici. Ajută-l, domnule Johnson, e cam mare.

Semăna cu o sanie pe cadru de aluminiu. În centru avea o baterie de acumulatori enormă și o elice triplă în carcasă de sârmă.

— Țsta cât de repede merge? se interesă Dillon.

— Patru noduri. Hai la fund ca să-l probezi.

Dillon se scufundă, iar acvamobilul coborî într-un iureș de baloane. Aleko apucă bara de la pupa și porni motorul, începând să înainteze lin. Reveni și i-l oferî lui Dillon, care dădu un ocol navei. Apoi închise motorul și ieși lângă barca pneumatică.

— Ce propui?

— Să zicem că dumneata și domnul Johnson mergeți cu barca, iar eu pilotez acvamobilul pe sub apă și vă trectez.

Dillon dădu din cap:

— E o idee, dar s-ar putea să fie prea greu.

— Ei, mai vedem, ridică Aleko privirea spre Blake. Treci lângă lani în barca pneumatică, domnule Johnson, să facem o încercare.

Blake sări peste parapet, iar lani îi aruncă un cablu lui Aleko, care îl înnodă de bară.

— Am pornit, anunță el și deschise motorul.

Dillon înota pe-alături, chiar pe sub suprafață, dar rămase treptat în urmă, pe când acvamobilui și barca înaintau cu viteză. După un timp, cotiră în cerc, revenind spre vas. Dillon îi urmă și, când ajunse, tocmai ridicau acvamobilui peste parapet.

Dillon și Aleko își descheiară vestele pneumatice și curelele rezervoarelor, iar Blake și lani le ridicară la bord. Dillon își scoase etichete, după care îl urmă pe Aleko pe scară.

Pe punte, se șterse și-și aprinse o țigară.

— Deci, asta e.

— Așa se pare, dădu din cap Aleko. Hai înapoi să-i spunem generalului.

Magazia era clădită din piatră masivă și văruiată. Nu avea ferestre, dar lumină electrică, da. Într-un capăt se înșirau niște saci de nisip, cu siluete de soldați din carton în față.

— Deci, o luați chiar așa de în serios? constată Dillon.

— Să zicem că vreau să rămân în mână, replică Aleko.

Veniseră cu toții, inclusiv echipajul „Iubitei cretane”, iar echipamentele comandate de Ferguson lui Harley de la minister erau întinse pe mese cu picioare în X, salopetele negre și vestele matlasate, armele Browning și Uzi cu surdină, ochelarii nocturni, grenadele ofensive, precum și calupurile de Semtex și cronometrele.

— Sfântă fecioară, parc-am pleca la război, murmură lani.

Aleko luă binoclul cu infraroșii.

— Ei, bine mi-ar prinde ăsta. E superb.

— Le poți păstra pe toate, pe urmă, dacă reușim, îl anunță Ferguson, întorcându-se apoi spre Dillon. Altceva?

— Da, aș dori o coardă rezistentă. Să zicem, lungă de-o sută de picioare și înnodată din două în două. Poți face rost? îl întrebă pe Aleko.

— Îi pun pe băieți să caute.

Luă un Browning, cântărindu-l în mână.

— Se poate? îl întrebă el pe Ferguson.

— Ești invitatul meu.

Aleko ochi atent și trase trei focuri în ultima țintă. O nimeri în piept, la mari distanțe.

— N-am fost niciodată prea abil.

Îi dădu pistolul lui Blake, cu patul înainte:

— E rândul dumitale.

— Nici eu n-am mai exersat de-un timp. În ultima vreme am fost prea ocupat pentru antrenamente.

Ținând pistolul cu ambele mâini, în poziția regulamentară, Blake trase de trei ori, obținând o grupare strânsă în regiunea inimii.

Îi dădu arma lui Dillon:

— Acum, tu.

— Trebuie neapărat? întoarse Dillon capul spre Ferguson.

— Haide, Dillon, voi irlandezii sunteți toți la fel. Vă place să faceți demonstrații.

— Ești chiar așa de sigur?

Dillon se întoarse, ridicând mâna, cu două bufnituri înfundate în succesiune rapidă, care perforară ochii primei ținte. Se lăsă o liniște totală, după care Dimitri șopti:

— Iisuse, Marie...

— Bună armă, cântări Dillon Browningul, dar eu tot Waltherul îl prefer.

Și îl puse pe masă.

— Ei, după figura asta, nu mai pot spune decât că e timpul să mergem la masă, îi conduse Aleko afară.

CAPITOLUL 15

Ploaia mătura portul, iar dinspre mare sufla un vânt puternic. Stavros se afla în timonerie, iar cei doi băieți de pe punte stăteau adăpostiți sub tenda de prelată pe care o întinseseră înainte, la pornirea ploii.

Ceilalți patru erau în cabina echipajului, cu armele pregătite pe masă. Aleko purta un costum de scufundare din plastic negru, iar Dillon și Blake își luaseră deja salopetele și vestele.

— De ploaie n-ai pomenit nimic, spuse Blake.

— Fiindcă ăia de la meteo au încurcat-o ca de obicei. Ploicică asta era așteptată abia pe mâine spre prânz, ridică din umeri Aleko. Pe de altă parte, e un camuflaj bun, câtă vreme nu te deranjează că te uzi.

— Bine zis, sublinie Dillon. Cu celelalte bărci de pescari ce seaude?

— Au plecat pe rând, ceea ce va părea perfect normal „iar în sezonul sardinelor se obișnuiește să lucreze împreună, cu plasele mai mari. Dacă se uită din castel, nu vor vedea decât pescari la muncă.

— Excelent, spuse Ferguson.

Aleko își aprinse o țigară.

— Deci, mergem și vă las pe plajă, lângă ponton. Cât credeți că va dura?

— Juma' de oră, răspunse Dillon. Maximum. Sau atacăm la sigur, îi lovim în plin și ieșim, sau n-am făcut nimic.

— Hm, nu știu ce să zic, murmură Aleko. Poți și să-i omori.

— E și asta o posibilitate.

— Atunci, uite cum facem. Ne alăturăm celorlalte bărci pescărești și mergem puțin mai aproape de mal. Iani și Dimitri întind năvoadele. Coborâm barca pneumatică în

celălalt bord al vasului față de țărm, o încărcăm și vă tractez.

Luă patru rachete de semnalizare.

— Astea-s ale mele. Roșii și frumoase. Luați și voi câte două, în caz că greșim ceva. Trageți una la ieșirea din castel și venim cu „Iubita cretană” la capătul pontonului să vă luăm.

Stătură toți pe gânduri. Ferguson întrebă:

— Ce știi prietenii voștri din celelalte bărci?

— Cred că-i o acțiune de contrabandă, ca de obicei.

După ce ne văd plecând, se vor duce și ei, în liniște.

După încă un interval de tăcere, Dillon i se adresează lui Ferguson:

— Vreți să-l sunați pe mobil pe știm-noi-cine?

— Nu vreau să-i telefonez decât pentru a-i spune că am reușit.

— Perfect, replică Blake Johnson. Atunci, să începem.

Marie de Brissac stătea la fereastră, privind în ploaie.

— Au venit niște bărci de pescari, le văd luminile.

Hannah tocmai termina cina. Luă un pahar cu apă și bău, apoi i se alătură.

— Ce sentiment ciudat, afară viața merge înainte, iar noi stăm aici legate-n lanțuri, cum se spunea în romanele istorice pe care le citeam când eram mică.

— Mie-mi plăceau basmene Fraților Grimm și simt același lucru. Mereu încluiuau tinere în turnuri. Cum era povestea aia cu fata care avea un păr atât de lung, încât și-l lăsa pe fereastră ca să se urce salvatorul ei?

— Cred că era Rapunzel, răspunse Hannah.

— Ce păcat, continuă încet Marie. Dacă vine domnul Dillon, nu voi avea un păr îndeajuns de lung.

Suspină brusc, sec, se întoarce și o cuprinse pe Hannah cu brațele.

— M-a apucat dintr-odată teama. Mai e atât de puțin

timp.

— Va veni, o îmbrățișă Hannah cu putere. Niciodată nu m-a lăsat de izbeliște, niciodată. Trebuie să mă crezi.

O strânse la piept, privind ploaia și spunând în sinea ei: „O, Sean, ticălosule, unde ești? Nu mă lăsa tocmai acum”.

Raphael era pe metereze, cu pușca MI6 la umăr, examinând prin binoclul nocturn flota de pescuit. Felinarele de poziție roșii și verzi se vedeau clar, iar la pupa fiecărei ambarcațiuni se întindea câte un cerc de lumină de la felinarul de pe punte.

Auzi pași și, întorcându-se, îi văzu pe Aaron și pe Levy care se apropiau.

— Nimic de raportat, domnule colonel, zise Raphael. O flotă de pescuit, dar în rest e liniște.

Levy ținea deschisă o umbrelă de golf. I-o întinse lui Aaron.

— Dă-mi-l încoace, ceru el binoclul cu infraroșii de la Raphael.

Îl reglă, aducând în sharf bărcile și pescarii cu plasele. Văzu și „Iubita cretană”, unde Iani și Dimitri. lucrau înainte, în ploaie.

Cei pe care nu-i văzu erau Blake Johnson și Aleko, la tribord, spre mare, coborând acvomobilul să plutească, semiscufundat, lângă barca pneumatică.

Îi dădu binoclul înapoi lui Raphael:

— Stai în alertă.

Apoi se întoarse, merse până la capătul zidului și reîntră în castel, la nivelul etajului doi. Aaron lăsa jos umbrela și îl urmă, moment în care David Braun ieși din camera lui Marie de Brissac, cu căruciorul de la cină.

— Deci, au mâncat? întrebă Levy.

— Da, domnule colonel.

Levy își reluă identitatea de Iuda, cu masca, și intră în odaie. Cele două femei stăteau față în față la masa de

lângă fereastră.

— Iată-vă, spuse el. Ceasul ticăie tot mai repede dar, cum spunea Einstein, timpul e relativ.

Râse.

— Mai ales când nu prea ai cu ce să te distrezi.

— Ce drăguț că ne reamintești, replică Marie de Brissac.

— Întotdeauna e o plăcere să fac afaceri cu o adevărată doamnă, contesă, făcu el o plecăciune batjocoritoare, apoi se întoarse spre Braun. Încuie bine ușile în noaptea asta, David.

Și ieși, urmat de Aaron.

Urmă un moment de tăcere, după care David Braun spuse:

— Regret, dar trebuie să vă întoarceți în camera dumneavoastră, domnișoară inspector-șef.

Hannah îi sărută obrazul lui Marie.

— Noapte bună. Ne vedem dimineată.

Ieși în coridor, pe lângă David, care îi spuse lui Marie de Brissac:

— Nu pot face nimic... nimic.

— Sigur că nu poți, David. Nu a spus Kennedy că, pentru ca răul să triumfe, nu e necesar decât ca oamenii buni să nu facă nimic?

David tresări, apoi ieși, încuind ușa în urma sa, și o conduse pe Hannah de-a lungul culoarului, spre camera ei.

La bordul „Iubitei cretane”, cei din cabină tocmai terminaseră pregătirile. Dillon și Blake erau echipați cu salopetele negre, puzderie de grenade, încărcătoare cu muniție de rezervă, sarcinile de Semtex pentru uși și două calupuri de câte o sută de grame, în caz de urgență. Fiecare avea câte un Browning în teacă și ochelari de noapte, ridicați pe frunte. Un Uzi agățat la gât întregea tabloul. Aleko își legă pe mijloc o centură lestată, iar Stavros îi prinse de vestă butelia cu oxigen.

— Altceva? îl întrebă. Aleko dădu din cap:

— Dă-mi punga aia impermeabilă. Am să le duc un cadou surpriză. Ziceai că în jumătate de oră? îl întrebă el pe Dillon.

— Exact.

— Atunci, am să pun puțin Semtex în vedetă și șalupă, cu creioane detonatoare potrivite la patrușcinci de minute. Așa, nu vor mai putea veni după noi.

Introduse cronometrele și explozivul în sac, și și-l agăță la gât. Ferguson luă colacul greu de frânghie pe care-l pregătiseră băieții și i-l puse lui Dillon peste piept, în diagonală. Acesta zâmbi:

— Nu uita să-ți iei scurta matlasată, bulangiu bătrân, s-ar putea ca mai târziu să se încălzească vremea.

— La vezi-ți tu de ale tale, Sean.

— Poftim, acum ne și tutuim, constată Dillon. Dacă o ținem tot așa, unde-o s-ajungem?

Și, întorcându-se, îi urmă pe Blake și pe Aaron prin panoul glisant din peretele de la tribord al cabinei. Aleko își reglă respiratorul și sări în apă, pe spate. Ieșind la suprafață, legă cablul de acvamobil. Stavros trase lângă bordaj barca pneumatică, iar Blake și apoi Dillon coborâră în ea. Se ghemuiră, stând cât mai nevăzuți. Peste un moment, cu un mic șoc, acvamobilul întinse cablul și porniră.

Ploua neconținut, iar valurile se revărsau peste bord, în scurt timp udându-i learcă. Pe ponton nu ardea nicio lampă, dar luminile din castel erau aprinse. Când Dillon își coborî pe ochi ochelarii nocturni, văzu clar debarcaderul. Acostară și ieșiră pe piajă, trăgând pe nisip barca și acvamobilul.

— Succes! le șopti Aleko, în timp ce se îndreptărau.

Își scoase scurta, rezervorul și labele, înotă pe lângă ponton, apoi urcă scurta scară a vedetei. Luă din punga impermeabilă un calup de Semtex și un creion reglat la

patruzeci și îi rupse capătul. Deschise bocaportul motorului, aruncându-l înăuntru.

Apoi se strecură peste debarcader până la șalupă, repetă operațiunea și se lăsă în apă, pentru a înota pe plajă după vestă, butelie și înotătoare, aplicându-și-le rapid. Câteva clipe mai târziu, revenea spre „Iubita cretană”.

Arnold, patrulând prin - grădină, era nefericit și ud, așa că urcă treptele terasei și se opri la adăpostul porticului.

Reuși să-și aprindă o țigară, rămânând cu arma la umăr și țigara în căușul palmei.

Dillon și Blake, apropiindu-se de fronton, se opriră să studieze terenul, pe care prin ochelarii cu infraroșii îl vedeau remarcabil de clar.

Ridicând privirea, Dillon îl văzu pe Raphael aplecându-se de pe creasta zidului. Se ghemui, trăgându-l și pe Blake alături.

— Hei, Arnold, ești acolo? strigă Raphael în ebraică.

— Da, sunt sub portic.

— Și fumezi, simt de-aici mirosul. Să nu te prindă colonelul. Eu intru să fac rondul pe coridoare.

— Okay.

Arnold reveni sub portic, iar Dillon șopti:

— Eu o iau la stânga și-i atrag atenția, iar tu îl ataci pe la spate. Nu-I omorî. E folositor.

Se strecură peste un rond de flori ornamentale și se săltă pe terasă. Porni spre portic, văzându-l pe Arnold foarte clar prin ochelari.

— Arnold, unde ești? întrebă el în ebraică.

— Cine-i? strigă Arnold, făcând un pas înainte, moment în care Blake sări asupra lui, apucându-l cu un braț pe după gât și acoperindu-i gura cu cealaltă mână.

În salopeta neagră și cu ochelarii, Dillon arăta înspăimântător. Scoase Browningul, îl armă și-l propti sub

bărbia lui Arnold. De astă dată, vorbi în engleză:

— Are surdină, așa că-ți pot băga un glonț în inimă, mori într-o clipă și nimeni nu aude nimic. Acum, îmi răspunzi la câteva întrebări, că de nu, te omor și mergem după amicul tău, cel pe care l-am văzut pe ziduri. Înțelegeți?

Arnold dădu din cap, iar Bla Ke îi eliberă gura.

— În locul tău, aș face ce spune.

— Cine sunteți? întrebă Arnold.

— M-am întors să te bântui. Eu sunt, Dillon.

— O, Doamne, dar nu se poate! Colonelul ne-a spus că ai murit.

— A, acum e colonel. Ei bine, pentru mine tot Iuda o să rămână. Și-acum, răspunde. Contesa e în aceeași cameră de la etajul doi?

— Da.

— Și inspectoarea-șefă Bernstein?

— Pe același culoar, în fosta ta cameră.

— Câți sunteți? Tot atâția?

Arnold ezită, iar Dillon îl împunse în coastă cu Browningul.

— Hai. Iuda și voi cinci. Atât?

— Da.

— Cine era pe metereze?

— Raphael.

— L-am auzit vorbindu-ți.

— Nu puteați înțelege, a vorbit în ebraică.

— O cunosc și eu cât de cât, lucru pe care Iuda nu-l știa. Raphael a spus că face rondul coridoarelor. Ce înseamnă?

— Exact ce-a zis. Patrulează pe coridoare și pe scări.

— Și ceilalți unde sunt?

— Braun stă de obicei în bucătărie, la parter. El gătește toată mâncarea. Este un mic lift pentru a servi la etaje. Așa le duce de mâncare femeilor.

— Și restul?

— Colonelul stă mai mult în cabinet.

— Mai rămân Aaron și Moshe.

— Aaron și Moshe?

Dillon răsuci amortizorul Browningului în gâtul lui Arnold.

— Nu știu sigur. Lângă bibliotecă e o cameră de biliard, din holul mare. Uneori, joacă.

— Altundeva?

— În camera de recreere de la etajul întâi. Televizor prin satelit, chestii...

— Bine, dădu din cap Dillon, deci ca să urcăm pe scări la oricare etaj trebuie să trecem prin holul mare?

— Da, scările încep de-acolo.

— Perfect, îl răsuci el în loc. Arată-ne drumul.

Porniră pe terasă, prin ploaie, iar Arnold deschise o ușă bătută în buloane de fier, spre un coridor. Ardea o lumină, lăsând să se vadă altă ușă, în capăt.

Dillon își ridică ochelarii.

— Unde suntem?

— Acolo e holul de la intrare.

— Ia-o înainte.

Arnold ajunsese la ușă, răsuci clanța în formă de inel și o deschise, dezvăluind holul vast. Avea pardoseală în carouri, plafon boltit, un foc de bușteni ardea în șemineu, iar împrejurul acestuia erau agățate diverse steaguri. Ceea ce făcu în continuare era, probabil, un mister atât pentru ceilalți cât și pentru el, căci trase ușa în urma lui și o luă la fugă prin sală.

— Colonele! răcni. Intruși! Dillon!

Dillon smuci de ușă înapoi și-l împușcă în șira spinării. Peste un moment, în partea opusă a sălii se deschise altă ușă și apărură Aaron și Moshe, cu pistoalele în mâini.

Dillon zări masa de biliard în camera din spatele lor și trase de două ori, pentru a-i face să țină capetele jos.

Blake îl susținu cu o rafală scurtă din Uzi, care-i expedie înapoi în camera de biliard, trântind ușa.

— Înainte! strigă Dillon, pornind în fugă pe scara mare de piatră, cu Blake după el.

Ajunseră la primul palier și-și continuară drumul. Când ieșiră pe al doilea, în capătul acestuia apărură Raphael, cu pușca MI6 în mâini. O ridică să tragă, iar Blake slobozi încă o rafală în grămadă care-l sili să se adăpostească.

— Hai! îl chemă Dillon și se repezică spre etajul doi.

În cabinetul său, unde citea o carte și bea coniac, Daniel Levy intră în alertă la auzul primei împușcături. Deschise sertarul biroului, scoase un Beretta pe care îl vâri în buzunarul costumului și luă o MI6 rezemată de perete. Avea cabinetul la etajul întâi și, când ieși, în celălalt capăt al coridorului se iviră Aaron și Moshe, care urcaseră pe scara din spate. Erau înarmați cu puști de asalt AK.

Ce e? întrebă Levy.

— L-am auzit pe Arnold strigând în hol. A zis: „Intruși. Dillon”. Pe urmă s-a tras, noi am ieșit și l-am văzut împușcat, și doi tipi în negru, cu ochelari, exact ca S.A.S.-ul într-o noapte proastă la Belfast, relatează în grabă Aaron.

— Dillon? se holbă Levy la ei. Nu se poate. Dillon e mort.

Apoi, într-un fel, înțelese.

— Berger, lichidat la Londra. Dillon trebuie să fi fost. La etajul următor se auziră focuri de armă.

— Haideți! îi chemă. Ticălosul se duce după femeii.

Și o luă la fugă spre scara din spate.

Dillon și Blake. ajunseră în goană la ultimul etaj și alergeră înainte, oprindu-se la ușa camerei unde fusese ținut Dillon prizonier. Lovi ușa de mai multe ori cu piciorul.

— Hannah, Sean sunt!

Se răsuca spre Blake.

— Contesa e cu două uși mai încolo. Du-te, Blake.

O auzi pe Hannah strigând:

— Tu ești, Sean?

— Dă-te la o parte, arunc ușa-n aer.

Scoase dintr-un pachet o încărcătură pentru spart ușile și o îndesă în broasca ușii de stejar, pe când Blake făcea același lucru la ușa cealaltă. Dillon răsuci tamburul ceasului și se trase în lateral. Dură doar patru secunde. Ușa se zgâlțâi, se crăpă, iar Dillon năvăli în cameră.

Hannah alergă în calea lui și i se aruncă efectiv cu brațele pe după gât.

— În viața mea nu m-am bucurat mai mult să văd pe cineva.

A doua ușă explodează, iar Hannah întrebă:

— Ce-a fost asta?

— Blake Johnson a intrat la Marie de Brissac.

Își scoase Browningul din teacă.

— Ia-l, încă n-am scăpat și suntem numai doi.

David Braun dormea în micul dormitor din capătul culoarului de la etajul doi. Se trezise, zăpăcit și speriat, la primele împușcături, și se îmbrăcase în grabă. Luă un Armatite pe care-l ținea lângă pat, deschise ușa și ieși afară.

Primul lucru pe care-l văzu fu Blake, scoțând-o pe Marie din cameră, în timp ce Dillon și Hannah Bernstein ieșeau mai încolo. Ridică arma, dar ezită, conștient că o punea în pericol pe Marie.

Dillon îl văzu, scoase un strigăt de avertizare și, smulgând cuiul unei grenade ofensive, o aruncă de-a dura pe coridor. Braun sări într-un alcov din apropiere, iar grenada se rostogoli drept prin arcada din capătul culoarului și căzu pe scară, explodând.

În aceeași clipă, Levy, Aaron și Moshe apărură în capătul opus al coridorului, deschizând focul. Dillon o împinse pe Hannah înapoi în camera ei, urmați de Blake și

Marie de Brissac.

Se lăsă tăcerea, după care în capul scărilor dinapoia lui Braun se ivi Raphael. Strigă:

— Aici Raphael, domnule colonel, cu David.

— Bine! răspunse Levy. Îi am cu mine pe Aaron și pe Moshe. Sunt numai doi și nu pot pleca nicăieri. Ai auzit, Dillon?

— Dacă zici tu, replică Dillon. Nici la Washington nu plecam nicăieri, și-acum uite-mă aici.

Mai azvârli o grenadă pe culoar și sări înapoi.

Levy deschisese deja ușa ultimei încăperi, strigându-le lui Aaron și pe Moshe:

— Înăuntru!

Se adăpostiră în cameră și, când ușa se trânti, grenada ofensivă explodă pe palier.

Levy deschise ușa:

— Cam slab, amice. Cum spuneam, nu mai pleci de aici. Auzi, când ai timp, trebuie să-mi povestești despre Washington. Trebuie să fi fost foarte interesant.

Trase câteva rafale din MI6, ciuruind peretele lângă ușa spartă a fostei camere a lui Hannah. Dillon scoase Uzi-ul cu o mână și trase de-a lungul culoarului, într-o parte, apoi în cealaltă.

Se întoarse spre Blake, care întrebă:

— Și-acum ce facem?

Lăsând jos automatul, Dillon își scoase colacul de coardă peste cap.

— Bine că am adus-o pe asta, este singura noastră șansă. În baie, toată lumea.

Marie de Brissac părea cam amețită, iar Dillon insistă:

— Mișcă, pentru Dumnezeu. Hannah, nu mai avem timp.

Hannah o împinse pe Marie în baie, înaintea ei. Blake le urmă. Dillon mai trase o rafală de Uzi pe coridor, puse

iarăși arma jos, luă un calup de Semtex dintr-un buzunar, îl îndesă pe pervazul ferestrei între gratii și înfipse în el un detonator de două secunde.

Alergă și se trânti pe burtă lângă pat. Bubuitura exploziei păru să clatine toată camera și, când privi spre fereastră prin fumul ce se iscase, zăbrelile și o parte din zidăria înconjurătoare dispăruseră, lăsând o gaură neregulată.

Dillon alergă să se uite afară, iar Blake i se alătură, cu cele două femei lângă el.

— Patruzeci de picioare până pe terasă, calculă Dillon. Le cobori pe contesă și pe Hannah una câte una, apoi legi un capăt de pat și cobori și tu. Eu acopăr spatele și vă urmez când pot.

Blake nu ezită, desfăcu rapid coarda și îi legă un laț mare la capăt. În timp ce Dillon își lua din nou Uzi-ul și-i schimba încărcătorul, Hannah îl apucă de braț.

— Sean, nu cumva să faci vreo prostie, căpitanul se scufundă cu nava, sau...?

Dillon zâmbi:

— Ce să vezi, îngrijorare sinceră, și-ncă în faza asta a relației?

— Du-te dracului!

— Imediat, să trăiți!

Alergă la ușă, scoase iarăși Uzi-ul și trase spre Braun și Raphael, care ripostară imediat.

Cei de pe „Iubita cretană” văzură explozia înflorind în noapte, pe zidul castelului, iar peste o secundă-două, se auzi bubuitul, răspândindu-și ecourile peste apă.

— Ce naiba se-ntâmplă? întrebă Ferguson, care stătea lângă parapet, cu cea de-a treia scurtă matlasată pe el și Browningul în mână.

— Orice-o fi, eu mă pregătesc, răspunse Aleko. Ne apropiem, la o sută de iarzi de ponton. Aruncați plasele, tăiați-le naibii și toată lumea să fie înarmată.

Intră în timonerie și preluă cârma de la Stavros. Peste un moment, motoarele începură să duduie și, în timp ce năvoadele se desprindeau, „Iubita cretană” porni spre debarcader.

Hannah coborî prima, descoperind că era surprinzător de simplu, cu lațul pe sub brațe și picioarele rezemându-se ușor de zidul aspru al castelului. Ajunse pe terasă, scoase lațul peste cap, smuci de el, iar Blake îl trase înapoi.

Se întoarce spre Marie de Brissac:

— Ce zici? Pe mâna mea vei fi în siguranță, îți promit. Numai nu te uita în jos.

— Și nici n-am fost prezentați.

— Johnson - Blake Johnson. Agentul special de securitate al tatălui tău.

— Ei, mă bucur să te cunosc, domnule Johnson, dar n-am probleme cu înălțimile. Generalul făcea alpinism în Elveția an de an. Aveam zece ani când m-a luat prima oară cu el.

Își trase lațul până sub umeri.

— Îți mulțumesc, domnule Dillon. Mi s-a părut mie că arăți a om care întotdeauna se întoarce să salveze fata.

— Numai în ultimul capitol, contesă, și ăsta nu-i ultimul. La drum.

Dillon se ghemui, în timp ce pe culoar izbucnea un uragan de împușcături.

Marie de Brissac ajunse în siguranță pe terasă. De astă dată, Blake lăsă coarda să atârne și făcu ceea ce-i sugerase Dillon, legând strâns capătul de piciorul masiv la vechiului pat. Un moment domni tăcerea, iar Blake întrebă:

— Și-acum?

— Dă-mi Uzi-ul tău, apoi coboară dracu' pe funie și fugi la debarcader cu fetele.

— Și tu?

— Întind un câmp de foc potrivit și pe urmă mă dau ușa pe funie în celebra mea imitație după Tarzan omul maimuță.

Înfipse un încărcător nou în propriul său Uzi și rămase cu ambele automate în mâini.

— Hai, Blake, mișcă.

Blake nu găsi nimic de spus, se întoarse, apucă strâns coarda și se aruncă de-a-ndăratelea, în timp ce Dillon traversa camera, aplecându-se afară să privească după el, căci ploaia se opri și norii dezvăluiau o lună plină, în lumina ei, îl văzu pe Blake coborând spre cele două femei eliberate, care se uitau în sus.

Levy strigă:

— Hei, Dillon, ascultă-mă!

— L-auzi, amicul meu Iuda, sau colonelul Dan Levy, sau cum te-oi mai fi numind. Ești gata să te predai?

La asta, Levy păru să clacheze, izbucnind ca turbat:

— Pe el!

Trăgând adânc aer în piept, Dillon ieși pe culoar.

Raphael apăruse în capăt, cu M16-le pregătit și David Braun în urma lui. Moshe ieșise la vedere în capătul celălalt. Dillon trase rafale prelungite, cu stânga și cu dreapta, împingându-l pe Raphael înapoi peste Braun și trântindu-l pe Moshe de perete, cu patru-cinci gloanțe în el. Uzi-urile se goliră, Dillon le dădu drumul pe podea, se repezi spre gaura din zid, apucă funia și porni în jos, nod cu nod.

În timp ce Moshe cădea pe spate, dând din picioare în agonie, Levy îi privi trupul însângerat și i se întâmplă ceva. Părea să se confirme faptul că pierduse, că tot ce muncise se ducea la canal, și numai din vina lui Dillon.

Explodă de-a dreptul, într-un urlat:

— Dillon, câine turbat! Arată-te la față!

O luă la fugă pe coridor, ciuruind zidurile cu gloanțe de M16, și se opri în ușa camerei, văzând gaura căscată și

coarda. Șocul păru să-l amuțească un moment. Aaron, venind în spatele lui, îl împinse într-o parte, alergă la spărtură și se uită afară.

Venindu-și în fire, Levy traversă încăperea din doi pași repezi.

— Îi vezi?

David Braun intră în cameră și se opri lângă ușă, cu Armatite-ul în mâini, pe când Aaron spunea:

— Acolo, după grădină. Femeile și celălalt au ajuns pe plajă.

— La o parte, ridică Levy M16-le. Încă mai pot s-o rad pe cățeaua aia.

— Nu, domnule colonel, toate au o limită, ridică David Braun Armatite-ul la umăr. Puneți armele jos și lăsați-o să plece.

— Ei, David, ce surpriză!

Levy lăasă M16-le pe masă, vârand concomitent ambele mâini în buzunare, unde dreapta găsi patul pistolului

Beretta. Se răsuci, trăgând două focuri.

Braun fu azvârlit îndărăt pe culoar, scăpând Armatiteul, și rămase gemând. Levy luă M16-le.

— Haide, îl chemă el pe Aaron. După ei.

Când trecu pe lângă Braun, îl elimină cu un glonț în cap.

Fugind prin grădina ornamentală, Dillon scoase una dintre rachetele de semnalizare și-i trase șiretul. Mica rachetă zbură pe o traiectorie curbă, explodând într-o floare stacojie, vizibilă nu numai de pe „Iubita cretană”, ci și pentru întreaga flotă de pescari.

Aleko porni motoarele.

— Toată lumea gata? Mergem.

Când Blake și cele două femei ajunseră pe ponton, Dillon sosi în urma lor pe cărare, în timp ce din întuneric se apropia duduind „Iubita cretană”.

În clipa când Dillon li se alătură, Hannah îl prinse de braț:

— Slavă Domnului!

— Da, trebuie să duc o viață cinstită, râse el surescitat, strivind-o la piept. Am reușit, fată dragă, l-am învins pe ticălosul ăla.

„Iubita cretană” se opri aproape ca și cum ar fi pus frână, atingând în derivă debarcaderul, într-un huruit de motoare, Iani și Dimitri săriră peste bord într-o clipă, ajutându-le pe cele două femei, care fură luate în primire de Ferguson și Stavros, în vreme ce Aleko privea totul de la timonă.

— Băi, afurisiți minunați, ați câștigat războiul, hai?

De undeva răsună o rafală, iar un glonț ricoșă din pietrele pontonului.

— Ba încă nu, replică Dillon, în timp ce se trântea împreună cu Blake pe punte. S-o-ntindem de-aici.

Aleko se conformă.

Levy și Aaron ajunseră în fugă, pentru a vedea „Iubita cretană” gonind spre flotă, unde majoritatea bărcilor își strâneau deja năvoadele.

— L-am pierdut, domnule colonel, spuse Aaron.

— Cu șalupa, tâmpitule? Asta face treizeci de noduri. Mă-ndoiesc c-o pot întrece. Treci la volan.

Sări la pupa, iar Aaron se instalează la volan și găsi cheia de contact sub preșul ei de cauciuc, unde obișnuia s-o ascundă. O răsuci, iar motorul porni într-o clipă.

— Și-acum, intră tare-n ei! ordonă Levy.

— Vine, spuse Stavros.

— Nicio grijă, replică Aleko. Curând vom fi în mijlocul flotei, dar du totuși femeile jos.

Ferguson coborî cu ele în cabină, apoi reveni să li se alăture lui Dillon și lui Blake, înarmat cu cel de-al treilea Uzi. Iani, Dimitri și Stavros aveau revolvere. Ferguson îi dădu lui Dillon Browningul său.

— Inspectoarea șefă s-a gândit că ai putea avea nevoie de el.

Șalupa se repezi vuind din noapte, luminată de lună. Levy stătea chircit în spate. Ferguson apăsă pe trăgaciul Uzi-ului, echipajul începu să tragă foc cu foc, dar Aaron pendula dintr-o parte în alta, la stânga, la dreapta, și deodată Levy se ridică și trase de la mică distanță în „Iubita cretană” un încărcător întreg de M16.

Geamurile timoneriei se spulberară, un proiectil îl lovi pe Ferguson în versta matlasată, doborându-l, iar altul nimeri umărul lui Dimitri. Dillon trase de două ori, dar șalupa coti, se redresa și toți se trântiră pe punte în timp ce Levy mătura vasul cu gloanțe.

— Am încurcat-o! strigă Blake.

— Nu prea, îi răspunse Aleko.

În același moment, la debarcader, vedeta explodează, văpaia înflorind în noapte.

— Numărul unu, spuse Aleko.

Șalupa atacă din nou, iar Levy se ridică, profilat pe flăcările din depărtare. Ridică M16-le.

— Nu-mi mai scapi, Dillon, răcni el, glasul răsunându-i cu ecou peste valuri.

Și atunci, șalupa sări în aer, dezintegrându-se sub ochii lor într-un glob de foc, împrôșcând cu schije, dintre care unele se ciocniră de bordajul „Iubitei cretane”. Se auzi un sâsâit de aburi, iar ceea ce mai rămăsese dispăru sub suprafața mării.

— Iar asta a fost numărul doi, comentă Aleko. Acum, haideți acasă.

Stavros examina umărul lui Dimitri, iar Ferguson stătea așezat pe punte. Scoase glonțul din scurta matlasată.

— Mă simt de parcă mi-ar fi dat un catâr o copită.

Hannah și Marie ieșiră din cabină, prudente.

— S-a terminat? întrebă Marie de Brissac.

— Cred că s-ar putea spune că da, răspunse Ferguson, dar mai întâi vreau să vorbesc cu tatăl dumatăle.

Cazalet dădea o recepție la Casa Albă, pentru o delegație rusă. Făcuse bine față, salvând remarcabil aparențele, deși mintea îi stătea, în mod absolut firesc, la altele. Era adâncit în conversație cu ambasadorul rus, când se apropie Teddy.

— Scuzați-mă că vă întrerup, domnule președinte, dar ați primit un telefon de maximă urgență.

Cazalet se scuză și îl urmă pe Teddy într-o mică anticameră. Teddy închise ușa, dându-i mobilul special:

— E generalul de brigadă Ferguson, domnule președinte.

Președintele luă telefonul, palid la față.

— Da, domnule general de brigadă, aici președintele. Ascultă, și parcă întineri cu zece ani.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, domnule general. Vă aștept la Washington. Pe mâine.

Închise telefonul.

— Domnule președinte? întrebă Teddy.

— Știi ceva, Teddy? afișă Jake Cazalet celebrul său zâmbet. Ceea ce-aș aprecia cel mai mult acum e un pahar de șampanie și aș vrea să bei și tu cu mine.

CAPITOLUL 16

WASHINGTON

Când Gulfstream-ul ateriza la Andrews, vremea urâtă trecuse și ea Atlanticul. Conform instrucțiunilor, pilotul rulă prin ploaie până într-o zonă izolată a aerodromului, unde intră într-un hangar gol. Îi așteptau două limuzine, iar Teddy Grant stătea lângă una dintre ele.

Kersey deschise ușa avionului și apărură Ferguson, urmat de Dillon și Blake. Apropiindu-se grăbit, Teddy îi strânse mâna lui Blake.

— Nu-mi vine să cred, și nici președintelui.

Se întoarse spre ceilalți;

— Domnule general de brigadă, domnule Dillon... E o zi mare.

— Ei, până la urmă a ieșit bine și, în mare parte, mulțumită dumneavoastră, îi strânse Ferguson mâna cu căldură.

Kersey, care îi urmase, stătea la baza scării, unde i se alăturară Vernon și Gaunt. Peste un moment, în ușă apărură Marie de Brissac și Hannah Bernstein.

Teddy dădu mâna cu Marie, apoi cu Hannah.

— Nici nu vă pot spune câtă plăcere îmi face să vă văd aici. Urmați-mă, vă rog.

Porni spre limuzine, iar Ferguson spuse:

— Un moment, dacă sunteți bun.

Se întoarse spre echipaj:

— Mulțumirile mele, domnilor. Cum spuneam, niciodată n-ați participat la o misiune mai importantă.

Îi strânse mâna fiecăruia, apoi merse la limuzine, unde îl așteptau ceilalți.

— Contesa este așteptată la Casa Albă, cu Blake, anunță Teddy. Îi duc acum într-acolo. Ceilalți mergeți la „Ritz-Carlton”, unde v-au fost rezervate trei apartamente.

E timpul să vă aranjați, ce mai trebuie, apoi președintele va trimite după dumneavoastră.

— Desigur, răspunse Ferguson. Atunci, pe curând.

Marie părea obosită și cam nedumerită.

— Da, spuse ea. Pe curând. Trebuie să ne mai vedem.

Plecă împreună cu Teddy și cu Blake, iar Dillon și

Ferguson îi făcură loc lui Hannah să urce prima în limuzină. În timp ce plecau, Ferguson apăsă un buton, ridicând geamul despărțitor.

— Mi s-a părut cam formal, în situația dată.

— Vă scapă esențialul, domnule general de brigadă, răspunse Hannah. În aceste momente, președintele nu vrea decât să fie singur cu fiica lui.

— Da, înțeleg ce vrei să spui, cred.

Hannah clătină din cap:

— Și totuși, bărbații nu au idee ce înseamnă sentimentele.

La Casa Albă, Jake Cazalet stătea lângă foc, pradă unor emoții contradictorii. Cum avea să fie? Cum urma să reacționeze Marie?

Se auzi e bătaie în ușă, apoi intră Teddy.

— Domnule președinte, fiica dumneavoastră, o anunță el, pășind într-o parte.

Cazalet se ridică în picioare, constatând că tremura, după care Marie de Brissac intră în cameră și se opri privindu-l, dar numai un moment.

— Tată, spuse ea.

Cazalet, mai emoționat ca oricând în viața lui, deschise brațele, iar fiica sa i se aruncă la piept.

Peste trei ore, limuzina de la Casa Albă îi luă pe Ferguson, Dillon și Hannah Bernstein.

— Drăguț costum, comentă Dillon. Armâni, așa-i?

— La hotel au un butic splendid. Trebuia să arăt cum se cuvine pentru Casa Albă.

— Am observat în programul afișat la parter că președintele l-a invitat pe primul ministru rus la cină, diseară la „Ritz-Carlton”, interveni și Ferguson.

— Foarte bine, răspunse Dillon. Acum, că i-am adus-o înapoi, poate să sărbătorească.

Ploua cu putere, când limuzina străbătu Constitution Avenue spre Casa Albă, dar în ciuda vremii, pe Pennsylvania Avenue se vedeau turiști și camere de televiziune.

Ferguson coborî geamul despărțitor:

— Mă mir, pe ploaia asta...

— E multă agitație din cauza delegației ruse, îi explică șoferul. Mi s-a spus să vă aduc la intrarea de est.

Ferguson ridică la loc geamul.

— E firesc, cred. Intrarea de est se folosește pentru

vizitatori deosebiți, care vor să evite presa.

Limuzina coti pe East Executive Avenue și se opri la poartă, unde șoferul vorbi cu paznicul, iar acesta le făcu semn să treacă. În sfârșit, se opriră, iar șoferul coborî și le deschise portiera.

— Pofțiți pe-aici.

Indică o ușă, care se deschise imediat, Ferguson intrând primul. Înăuntru așteaptă un locotenent de infanterie marină în uniformă de gală, care luă poziția drepti, salutând.

— Să trăiți, domnule general de brigadă!

Teddy Grant se apropie surâzător:

— E minunat că vă revăd pe toți. Dacă mă urmați, președintele vă așteaptă.

În Biroul Oval, Cazalet stătea la birou, iar Marie era în picioare lângă fereastră, cu Blake Johnson. Ea făcu prima mișcare, alergând spre Hannah s-o îmbrățișeze.

Cazalet ocoli biroul, pentru a da mâna cu toți trei.

— Mi-e imposibil să vă mulțumesc. Blake mi-a povestit totul. Dacă ăsta ar fi Palatul Buckingham, v-ați alinia să vă primiți premiile, dar suntem în America.

— Slavă Domnului, spuse Dillon.

Președintele zâmbi, strângându-i mâna din nou.

— Reușești întotdeauna, bunul meu prieten irlandez.

Se întoarse spre Ferguson:

— Am vorbit cu primul ministru, la numărul zece, și i-am prezentat un rezumat al celor întâmplate, scuzându-mă că te-am folosit într-un mod atât de cavaleresc, dar punând accentul pe situația ieșită din comun.

— Vai de mine, cred că a fost cam delicat, comentă Ferguson.

— Cătuși de puțin. M-a înțeles perfect și abia așteaptă s-o audă din gura dumată. Acum, mai pot face ceva pentru dumneavoastră?

— Proiectul Nemesis, domnule președinte?

Cazalet clătină din cap:

— Trebuie să existe o cale mai bună.

— Sunt de acord, răspunse Ferguson. Atunci, o ultimă favoare. Cred că ar trebui să ne întoarcem la Londra cât mai curând. Am putea lua cu împrumut Gulfstream-ul?

— Dreșigur. Nicio problemă, nu-i așa, Teddy?

— Nu prea. Probabil ne va trebui un echipaj nou, atâta tot. E vorba de depășirea orelor de zbor.

— Ocupă-te.

Cazalet se întoarce iarăși spre ei:

— Sincerele noastre mulțumiri.

Marie îl sărută pe douăzeci și nouă pe obraz, o îmbrățișă pe Hannah și se opri privind-l pe Dillon, ciudat de intimidată și nepărând capabilă să scoată o vorbă, dar până la urmă reuși:

— Ești un om remarcabil, domnule Dillon.

— Mi s-a mai spus, contesă, răsese el sonor, iar Teddy le deschise ușa să iasă.

Peste două ore, decolară de la Andrews, peste Atlantic, urcând la cincisprezece mii de metri altitudine. Dillon apăsă pe butonul soneriei, iar însoțitorul de zbor veni din chicinetă. Era alb și se numea Roscoe.

— Iau un Bushmills, ceru Dillon, unul mare.

— Vine acum, domnule.

Dillon le zâmbi lui Ferguson și lui Hannah:

— Îl merit.

Prin cine știe ce minune, Hannah nu-l contrazise:

— Da, așa cred, Dillon.

Roscoe aduse Bushmills-ul, iar Dillon spuse:

— Da, îmi plac sfârșiturile fericite ca ăsta și cred că și Jake Cazalet e în adâncul inimii un om al încheierilor cu bine.

— Ce Dumnezeu tot îndrugi? întreba Ferguson.

— Nimic decât că, în adâncul sufletului meu, sunt un

romantic incurabil.

— Tu? făcu Hannah. Romantic în legătură cu ce?

— A, știi vorba aia. Ai citit-o în toate ziarele. Marele Dillon nu greșește niciodată.

Și se rezemă în fotoliul, sorbind din whisky.

La hotelul „Ritz-Carlton” din Washington, pe Massachusetts Avenue, primul ministru al Rusiei și toată lumea bună îl așteptau pe președintele Statelor Unite ale Americii. Când acesta sosi la intrarea principală, făcând cu mâna mulțimilor, lângă el se afla contesa Marie de Brissac, îmbrăcată într-o rochie de seară simplă și neagră, cu o cruce de aur la gât. Teddy ieși din următoarea limuzină, cu doi agenți din Serviciul Secret, și alergă înainte.

Cazalet zâmbi:

— Contesă?

Ea îl luă de braț și intrară în foyer, oprindu-se la ușa sălii de mese.

Teddy trecu pragul.

— Domnule prim-ministru, doamnelor și domnilor, un moment de atenție. vă rog.

Toți se ridicară, într-un freamăt de agitație. Teddy trase adânc aer în piept și anunță, cu glas răsunător:

— Președintele și fiica președintelui.

SFÂRȘIT

